

ROCKINFORM

Rockzenei szaklap

110. szám

Tátrai Tibor - **Szűcs** Antal Gábor

LATIN-LATIN

Budapest
Kongresszusi
Központ,
április 20.

lemezbemutató

Meat Loaf *Linkin Park*

Necropsia **Massive Attack**

Mystery Gang *Chicago*

Lord **Apocalyptica**

Dead Kennedys

XII. évfolyam 3. szám 2003. április Ára: 385 Ft

MERRELL
www.rockinform.hu

Húsvéti akció!

+

+

= **89.900 Ft!**

Ibanez GRX40TB gitár + IBZ10 erősítő + ajándék Ibanez hangoló

+

+

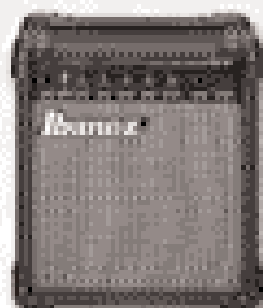

= **99.900 Ft!**

Ibanez GAX70TR gitár + IBZ10 erősítő + ajándék Ibanez hangoló

+

+

= **99.900 Ft!**

Ibanez GRX70JB gitár + IBZ10 erősítő + ajándék Ibanez hangoló

+

+

= **78.600 Ft!**

Ibanez GSR200BK basszusgitár + heveder + ajándék Ibanez hangoló

Óroszlánbarlang gitárszakszlet • Budapest XIII., Pozsonyi út 30. (Márgit közvetlen közelében)
Tel.: 350-6307 • Nyitvatartás: H-P: 11h-17.45, Sz: 10.30h-12.45h • www.oroszlánbarlang.hu

Tartalom

A következő számunk május 6-án jelenik meg!

Csak röviden...	.4-7
Latin Latin interjú	.8-9
No Smokin'g Band interjú, Rejtvények	.10-11
Lemeztelenítés	.12-25
Disturbed interjú	.26
Filter interjú	.27
Visszatekintő: Meat Loaf	.28-29
Running Wild interjú, Zene a NETen, Stúdiómoly	.30-31
Blueslemez-bemutató	.32
Takáts Tamás Dirty Blues Band, Vörös István koncert	.33
Chicago, Apocalyptica	.34-35
Underground híradó	.36
Lord interjú	.37
Necropsia interjú	.38
Linkin Park, VI. Rolling Rock Tehetségkutató	.40-41
Mystery Gang koncert, Zuhatag interjú	.42-43
Massive Attack interjú	.44
Terjesztőink	.47
Havancsák Gyula interjú, Dead Kennedys koncert	.48-49
Meghallgattuk	.50-53
Videólesen, Könyvböngészde, Stagediving Fesztivál, Attila ifjúsága lemezbemutató	.54-57
Börze	.58

Országos Rockzenei Szaklap

Kiadó/Főszerkesztő: Himer Bertalan

A szerkesztő munkatársai: Perényi Dénes, Vadászi László

Koordinátor: Horváth Tibor

Főmunkatársak: Dr. Heidrich Balázs, Szakács Gábor, Bánfalvi Ákos

Munkatársak: Nemes Nagy Péter, Váradi Ferenc, Simkó Péter, Jakubecz András, Fehér Antal, Fehér Tamás, Olasz Sándor, Rakk László, Gyurcsán Szabolcs, Dr. N. Pap Gábor, Tamasi Norbert, Spirkó Károly, B. Németh Balázs, Kresák Gergely, Szabó Gábor, Szilágyi Norbert

Figyelem: A Rockinform újságban és a honlapján található képek, cikkek, illusztrációk szerzői jogvédelem alá tartozó termékek, ezért azok teljes, illetve részleteinek közzétevése, felhasználása csak a Rockinform kiadójának írásos engedélyével történhet!

Fotósok: Dávid Zsolt, Moccsári László, Becskerek Dusi

Postacím: 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.;

E-mail: rockinform@rockinform.hu, rockinform@chello.hu

Szerkesztőség: Miskolc, Görgey A. u. 42/A, 2/4.

Telefon/üzenetrögzítő: 46/561-586, 561-587, 561-588, Mobil: 20/9665-205,

Telefon/fax: 46/315-341

Lapterv, nyomdai előkészítés: MediArt Stúdió - Ágotha Péter 20/31-31-954,

Levélárnyékosítás: Micropress DTP Studio 46/311-301, Nyomda: Micropress Kft.

Kötészet: cafe.hu Bt., 70/209-47-51

Terjesztő: a LAPKER RT., Bp-i Hírlapker Rt. és alternatív terjesztők

Változás állt be a **Rudán Joe és a Coda** (Tornóczy Feri - gitár, Rudán Joe - ének, Hirlemann Berci - dob, Barán Attila - basszus) csapatában, amely egy új taggal - Makovics Dénes billentyűssel egészült ki. Az új ember belépésével a csapat repertoárja is bővült, így olyan halhatatlan szerzemények is felkerülnek a listára, melyek ez idáig a megfelelő "hangszeres" hiányában nem szerepelhettek (Deep Purple, Whitesnake).

Április 18-án a PeCsában a Blues Fesztiválon, illetve 19-én Győrben önálló koncert keretében látható a zenekar. További élő megmérettetéseken is részt vesznek, Pécssett illetve Nyíregyházán. Az utóbbi helyszínen a Coda mellett a deszkákra lép még a Kiss Forever Band, valamint az Iron Maiden is. A további fellépések még nem tisztázottak, azonban az már most biztosnak látszik, hogy a csapat szerepel majd a nagyobb nyári fesztiválokon, illetve motoros találkozókra.

Hirlemann Berci beatricés elfoglaltságai miatt, gyakran - beugró dobosként - Jáky Zsolttal is találkozhatunk majd a különböző "megmozdulásokon".

További jó hír, hogy készülnek a csapat új lemezének szerzeményei, illetve egy kiadási lehetőség is körvonalazódni látszik.

Március óta hozzáférhető a **Monastery** "Fuck This World" című, szerzői kiadásban megjelent maxija (terjeszti az E.Z.S. Records). A zenekar második klipje április közepétől lesz látható, és előreláthatólag szeptember elején a HSB stúdióban kerül rögzítésre a csapat legújabb nagylemeze, mely a tervek szerint a debreceni E.Z.S. Records gondozásában fog megjelenni. További info: www.monastery.hu

Április 19-én, 19 órai kezdettel Budapesten, a Jókai klubban kerül megrendezésre a **New Rock Fest.** Fellépő zenekarok: Mind The Gap, Nightrow, Shamrok. A szervezők azért döntöttek a fesztivál megrendezése mellett, mivel szerintük nem vezet sehova, hogy a mai feltörekvő rockzenekarok kisebb klubokban léphetnek fel 40-50 fős közönség előtt. Továbbá az is problémát jelent manapság, hogy nagyon széttagolódott a rockzene különböző stílusokra, ezért pl. egy nu-metálos nem megy el egy progresszív rockzenekar koncertjére, pedig lehet, hogy tetszene neki. Ezen gon-

dok orvosolása érdekében született ez a kezdeményezés, amelynek keretében havonta egyszer három-négy (a rock-on belül bármilyen stílusban utazó) zenekar fellépésére kerül sor.

A tervek szerint a nyár fo-

Egy időben, május 27-én jelenik meg a **Led Zeppelin** eddig kiadatlan felvételeket, ritkaságokat tartalmazó dupla DVD-je, valamint tripla CD-je. Előbbi "Led Zeppelin DVD", utóbbi "How The West Was Won" címmel lát napvilágot. A Zep fanatikuskok legnagyobb öröme olyan - első alkalommal hivatalosan megjelenő - ritka és kuriózumnak számító fellépések felvételei kerülnek forgalomba, melyek felölelik a zenekar teljes karrierjét. A DVD-ken és a CD-ken más-más felvétel kap helyet - összesen közel öt és félórányi (!) időtartamban -, és semmiféle átfedés nincs közöttük!

lyamán már vidéki helyszíneken is jelentkeznek a New Rock Fest. További info: 20/465-32-96

Április 6-án (vasárnap) 10.00 - 15.00 között a Megapub sörözőben kerül megrendezésre az **I. Megapub Lemez- és CD Börze.** 11.00-tól Földes László Hobo dedikál. Asztalfoglalás és további

info: lacibacsi@axelero.hu, tel.: 30/931-37-76, fax: 257-43-91

Space Monkees zenekar hamarosan megjelenő Inframind debüt lemezéről két dal már meghallgatható a csapat honlapján (<http://spacemonkees.uw.hu>). Mindenki figyelje az eget, mert hamarosan támadnak az Ūrmajmok! További info: spacemonkees@freemail.hu

2003. április 24-én 21.30 órai kezdettel a budapesti Marco Polo klubban tartja lemezbemutató koncertjét a - jazz-elemekkel fűszerezett instrumentális progresszív fúziós rockban utazó - **Mindflowers** együttes.

Elkészült a **Dying Wish** vadiúj honlapja, amelyet a jövőben folya-

Tagcserek ugyan voltak, de ez kifejezetten a zenekar épülését szolgálta, ugyanis ezáltal stílusuk kifinomultabbá válhatott. A csapat új taggal bővült: Winter Csaba basszusgitárossal. Az együttes nevét illetően annyi történt, hogy a Napotvet utónevet elhagyták, mivel már régóta mindenki csak MagÚrának nevezte a társaságot. Hamarosan elkészül a MagÚra honlap, melyen információk, dalszövegek, turnéinfók, képek, hanganyagok és egyéb érdekességek lesznek láthatók. A közeljövőben új - kísérleti jelleggel készült - háromszámos demófelvételüket is kézhez kapja a nagydémű. Ezen 3 dal hallható és egy bónusz hanganyag. A következő MagÚra koncert április 26-án a Vörös Yúkban lesz, majd május 1-én a Pázmány napokon.

További info: szonjabalogh@yahoo.com

A 2002-es évet főként a következő album anyagának megírásával töltötte a dunaújvárosi **Csótányok** zenekar, s új CD-jük idén meg is jelenik, de nem a Hungaroton, hanem egy másik hazai kiadó gondozásában. Az együttes lemeze viszont már nem Csótányok név alatt lát napvilágot, hanem egy új produkció keretében, melynek neve Solid. A névváltást arculat és zenei váltás is kíséri, mellyel a csapat a produkció minőségét szándékozik növelni és egy szélesebb tömeget kíván megszólítani zenéjével. Habár muzsikájuk eddig is bővelkedett extrém gitártémákban (nem véletlenül illette őket korábban több újság is a "magyar R.A.T.M." jelzővel), azonban a jövőben elektronikus zenékből vett ele-

mekkel is szeretnének kísérletezni. Emellett 2003 tavaszán és ősszel is sor kerül majd SOLID turnéra, nyáron pedig - már az új néven - láthatja őket a közönség a nagyobb hazai fesztiválokon. Elérhetőségeik: Nagy Gábor, 2400 Dunaújváros, Lajos király krt. 12. II/3. honlap: www.solidmusic.hu

matosan frissít a csapat, így megtalálható lesz minden érdekes és aktuális információ a bandával kapcsolatban, köztük fotók, koncertadatok, letölthető zenék és klipek. www.dyingwish.hu

A megújult **MagÚra** zenekar - a híresztelésekkel ellentétben - nem osztott fel és nevet sem változtatott.

A Showtime Budapest rendezésében június 13-án a **Ghymes** együttes, 17-én pedig **Suzanne Vega** lép fel a Margitszigeten.

Pozitív visszhangot váltott ki a rajongók körében a budapesti **Depresszió** legújabb anyaga, az Amíg tart. Azt, hogy a csapat jó úton jár, mi sem példázza jobban annál, hogy lemezbemutató koncertjük állomásain a nézőszámok közel kétszeresei a korábban tapasztaltaknak. A turnézáró buli április 26-án lesz a fővárosi Wigwamban. Örömhír még a régi és újdonsült rajongóknak egyaránt, hogy a csapat kiadója ismét megjelenteti a Depresszió debütáló albumát, a Tiszta erőből, diszcsomagolásban és két klipből álló multimédiás melléklettel feltuningolva.

A **Dog-Days** zenekar májusban rögzíti bemutatkozó albumát, mely a tervek szerint a nyár folyamán jelenik meg. A csapattal kapcsolatos hír még, hogy második helyezést értek el a március 15-én Tatabányán megrendezett VIII. Peron Music Tehetségkutató Fesztiválon. Kapcsolat: dog-days@freemail.hu

Fleshmagnet címmel elkészült a Hűsmágnes című **Watch My Dying** EP Angol nyelvű változata. Egyelőre nem kerül kereskedelmi forgalomba (ha valahol mégis kapható, akkor az valami Ukrán hamisítvány), de ha van rá igény, akkor nem kizárt a hazai terjesztés sem. Tervbe van véve Hűsmágnes kazetta, és póló gyártása is, de ezekre is csak megfelelő számú jelentkező esetén van mód ezért a WMD kéri, hogy az igényeket minden érdeklődő jelezze! A tavaszi időszakot nótáírással tölti a csapat, ám emellett a koncertezésről sem mondanak le a srácok: április 12. Esztergom, Molothow Liget, 18. Bp., Marco Polo (Gothic/Black Night DJ Zeroval és DJ d4m4g3-vel - egyszeri, különleges előadásmóddal, és látvánnyal), május 10. Kazincbarcika, Nouzo; 23. Gödöllo, Trafó klub (+ DEW-SCENT-ED, Cadaveres De Tortugas, Casketgarden, Monastery - mini thrash/death fesztivál). További infó: wmd.mentha.hu, tel: 30/606-54-79, w.m.d.@freemail.hu, fax: 33/445-150

Március 3-5. között a Magyar Rádió

8-as Stúdiójában rögzített három számot az **Excelsior** zenekar. A Buczkó Gábor hangmérnök, Huszti Zoltán zenei rendező és Viktor Máté produkció vezető segítségével rögzített dalok a csapat nyár elején megjelenő albumán kapnak majd helyet. A Dr. Bányai Krisztina (ének), Anderwald György (gitár), Gajdán Szabolcs (billentyű), Szabó Zoltán (basszusgitár), Méder Ferenc (dob) alkotta kvintett a tervek szerint hamarosan visszatér a 8-as Stúdióba, ahol folytatják az album felvételi munkálatait. Már folyik a CD-t felvevő promóciós túra, Gyuriek számos rádió - miskolci Európa, a gödöllői Pelikán, Petőfi, Új Pannon stb. - műsorában szerepelnek, interjúkat adnak, valamint adásba kerülnek dalaik. A nyári felvételekre is készül a gárda, ami biz-

zenéjéből válogatva, mint a Rettengetlen, Rob Roy, Az utolsó mohikán, Angyalok városa, The Mists Of Avalon, A gyűrűk ura, vagy éppen a Harry Potter. Mindemellett olyan populáris előadók is megtalálhatók a lemezekben, mint Vangelis, Sinéad O'Connor, Kate Bush, vagy a The Corrs.

A miskolci **Ifjúsági és Szabadidő Ház** (3531 Miskolc, Győri kapu 27., Tel.: 46/411-747, 412-508, fax: 46/320-716, E-mail: ifihaz@chello.hu) áprilisi programja: 12. - Ossian, 17. - Miskolci Dixieland Band klubja, 18. - Vörös Rébék, Spacemakers.

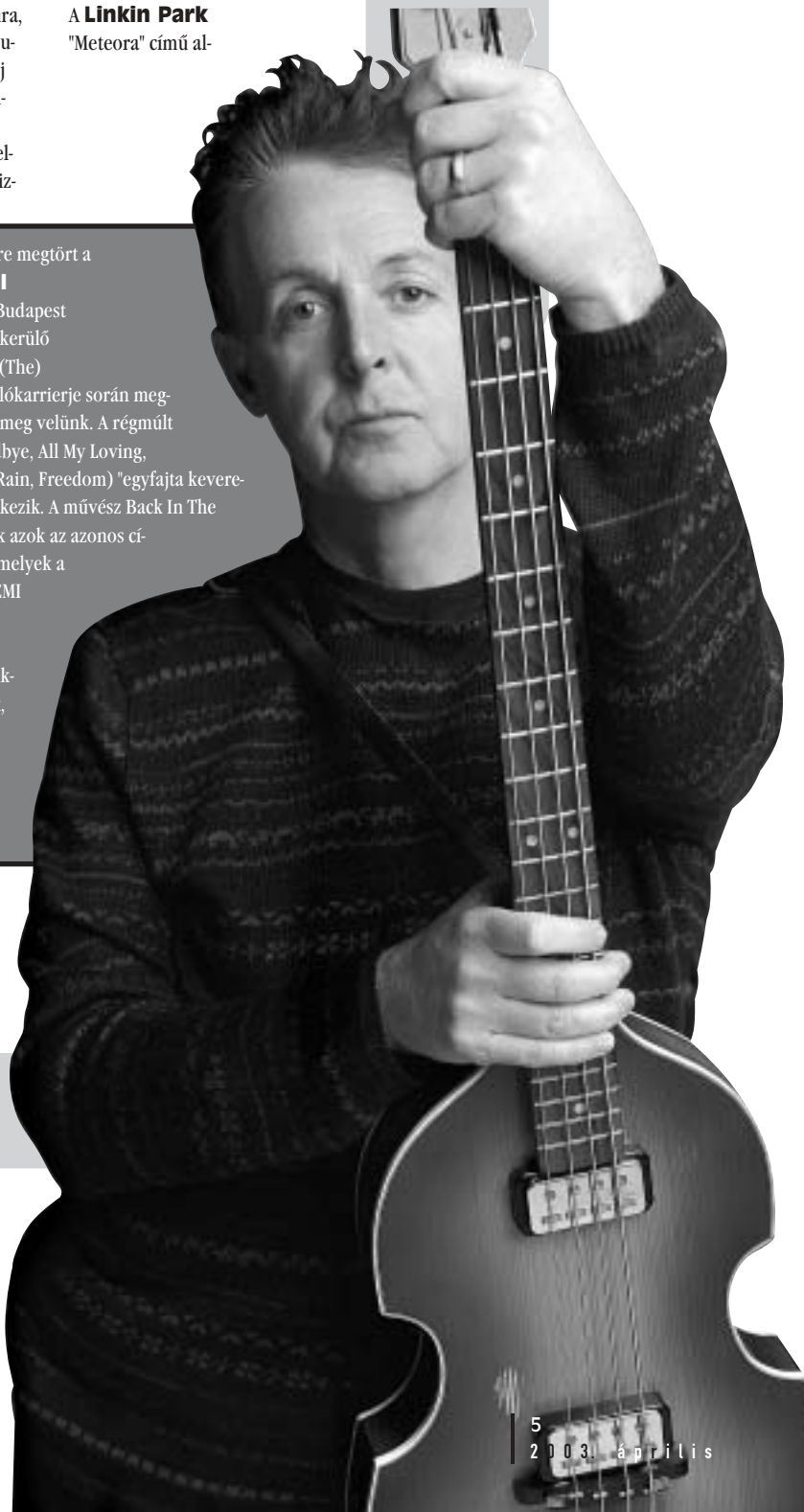
A **Linkin Park** "Meteora" című al-

buma március 24-én jelent meg itt-hon. A korongon tizenhárom vado-natú szerzemény található. A CD a zenén kívül egyéb érdekességekkel is szolgál majd, tartalmaz képernyő-védőt, közvetlen webcsatlakozást a különféle Linkin Park oldalakhoz, valamint az első kislemez, a "Somewhere I Belong To You" videóklipjét is stb. Emellett korlátozott számban megjelent egy olyan változat is, amelyben a CD-hez DVD is kapcsolódik, mely többek között egy harmincöt perces filmet is tartalmaz, ami a "Meteora" album stúdió munkálatait mutatja be.

Beatles rajongók figyelem! Végre megtört a jég, hazánkba látogat **Sir Paul McCartney**. Május 15-én, a Budapest Sportaréna-ban megrendezésre kerülő koncerten Paul, leghíresebb - a (The) Beatles kötelékében, illetve szólókarrierje során megszületett - szerzeményeit osztja meg velünk. A régmúlt (Hey Jude, Let It Be, Hello Goodbye, All My Loving, Yesterday), és a jelen (Driving Rain, Freedom) "egyfajta keveredése" abszolút csemegének ígérkezik. A művész Back In The World turnéjához kapcsolódnak azok az azonos címet viselő "élő" kiadványok is, melyek a közelmúltban jelentek meg az EMI gondozásában. A dupla CD, és szimpla DVD-anyagát (részletes beszámoló a következő számunkban!) még 2002-ben rögzítették, így ezek remek felkészülési lehetőséget biztosítanak a művész munkásságával csak most ismerkedőknek is.

tos már, hogy a Szigeten találkozhat velük a nagydídemű, emellett az önálló koncertek profi megszólalása is biztosítva lesz, ugyanis támogatójuk, a BÉER kft. révén a nagy hangosítási mótyónak az ország bármely pontjára történő szállítása is megoldott.

The Celtic Circle - Legendary Music From A Mystic World címmel jelent meg a BMG gondozásában egy dupla CD. A címéből adódóan az ősi kelta világ hangulatát igyekszik megragadni, olyan filmek

Az idén 75. alkalommal megrendezett Oscar-díj átadón a "legjobb betét dal" kategória nyertese **Eminem** lett "Lose Yourself" című számával, mely a '8 mérföld' című mozi betétdala. A szám a filmmel azonos című filmzenelabumon hallható.

Robert Trujillo (ex-Suicidal Tendencies, - Infectious Grooves, - Ozzy Osbourne) lett a **Metallica** új basszusgitárosa. James-ék így kommentálták az eseményt: "Nagyon sok időt töltöttünk a megfelelő ember keresésével. Természetesen fontos volt, hogy képzett muzsikus legyen, de ugyanennyit nyomott a latban az, hogy bárki is lesz az új tag, annak úgy kell illeszkednie hozzánk, mintha családtagunk lenne, testvérünk, aki teljesen azonos hullámhosszon van velünk. Negyedik zenekari tagot kerestünk, nem csak egy basszusgitárost."

Az Ozzfest programjába bekerült a **Voivod** társasága, ami részben a nem rég megjelent friss album sikerének, valamint Snake visszatéréseinek, ill. Jason Newsted zenekari tagként való feltűnésének is köszönhető.

Július 5-én a németországi With Full

Force Fesztiválon egyesíti erőit a klasszikus Born Too Late albumon szereplő felállású - Dave Chandler, Scott Wino Wienrich, Armando Acosta és Mark Adams - **Saint Vitus** zenekar. Igazi csemege várható...

Egyre több helyről röppen fel az a híresztelés, miszerint Glenn Danzig visszatér a **Misfits** kötelékébe azért, hogy májustól főattrakcióként részt vegyen a csapat a Blackest Of The Black elnevezésű turnén, melyen a valaha létezett legextrémebb zenekarok tűnnek majd fel egy színpadon.

Rob Kline alapító énekes kivált a **Psychotogen** zenekarból, így a hamarosan megjelenő "The Calculus Of Evil" c. albumon már Greg Puciato (Dilinger Escape Plan) éneke lesz hallható. Állandó énekes keresése folyamatban...

Ismét csúszik a **Queensryche** albumainak újrakiadása. Az új megjelenési időpontok: május 6. Queensryche EP, The Warning, Rage For Order, Operation: Mindcrime; május 10. Empire, Promised Land, Hear In The Now Frontier. Hamarosan korlátozott példányszámban piacra kerül egy olyan változat is,

amelyben mind a hét album, valamint CD-ROM-on a Promise Land játék is megtalálható. Mi jöhet még...?

Egyes források szerint, "felosz-lásköze" állapotba került a német szupergrupp, a **Rammstein**. A gitáros Richard Kruspe-Bernstein ugyanis új bandájával, az Emigrate-vel demóztat éppen. A teljesség kedvéért, a formációhoz csatlakozott még két Rammstein-es kolléga - Till Lindemann énekes, és Oliver Riedel - is...

Befejezte az új, Boom! videóklipjének munkálatait a **System Of A Down**. A Michael Moore (aki már dolgozott többek között a Rage Against The Machine-nel is) által rendezett videóhoz, a februári Los Angeles-i békemenet során készült képanyagokat is felhasználták a srácok.

Idén nyárra várható a **Victory** visszatérő - egyelőre címnélküli - albumának megjelenése. A legnagyobb sikereket elérő felállás - Charlie Huhn, Fritz Randow, Herman Frank, Tommy Newton, Fargo-Peter Knorn - újjáalakulása után visszatért Németországba, és szerződést is kötött a Metronome lemezkiadóval. A felvételekre a Tommy Newton's Area 51 nevű stúdióban kerül majd sor nyár elején, és tizenöt év után első ízben a Wacken Open Air fesztiválon lép a világot jelentő deszkákra a kvintett.

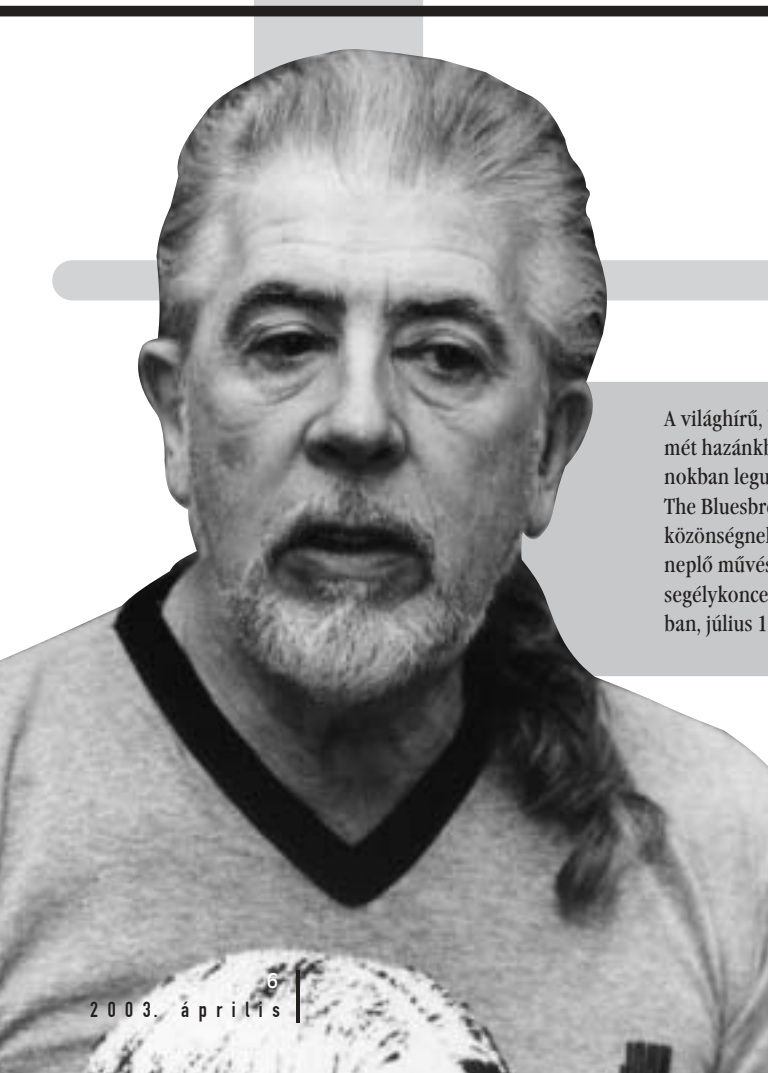
A német "öngyilkos rockot" nyomató **End Of Green** befejezte negyedik, "Last Night On Earth" című sorlemmezének felvételeit. Marc Martin és Mitch Meister végezte a lemez produceri és keverési munkálatait - megjelenés: május 26. -, ám a csapat

Március 11-től, véglegesen tagja a Halhatatlanok Csarnokának az **AC/DC**. A ceremónia házigazdája az Aerosmith-es Steven Tyler úgy látta jónak, ha "dal-rafakad" a megállíthatatlan ausszi bandával, így duettben énekelt Brian Johnsonnal a You Shook Me All Night Long klasszikust ("selymeshangúak háborúja"). Angusék még a Highway To Hell-t szövegezték meg aznap este a New York-i Waldorf Astoria-ban megrendezett gálán. Az est további részében a csapat még egy "meglepi" show-val is kedveskedett a "kicsinyke" város lakóinak, mivel egy teljes értékű koncertet is adtak a Roseland-ben, ahol - a már megszokottakon kívül - olyan szerzemények is megszólaltak, mint az If You Wan't Blood (You've Got It), What's Next To The Moon, Gone Shootin' és a Rock'N'Roll Damnation. Csak így tovább legények...

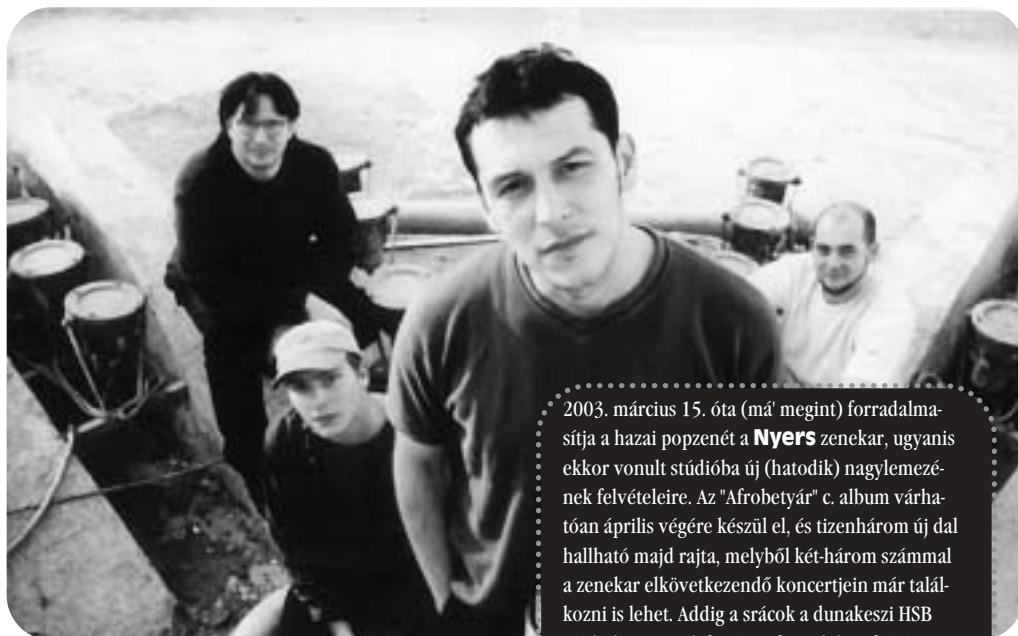
nak azzal, hogy jelenleg mit tud a zenekar, és hogy merre tartunk. Marc és Mitch talán még nálunk is jobban tudták ezt. Alapvetően emocionális muzsikát játszunk, ezért nagyon fontos volt számunkra, hogy otthonos környezetben tudjunk dolgozni" - kommentálták a tagok az eseményeket. A nyár folyamán számos európai fesztiválon fellép a csapat - pl. Summer Breeze (Németo.), Metal Fest (Ausztria) és Metal Dayz (Svájc), valamint májustól az Undertow társaságában német, osztrák, holland és belga helyszíneken turnézik a zenekar. További infó: www.endofgreen.de

Alig négy hónap telt el a **Drowning Pool** énekesének, Dave Williams-nek a halála óta (melyet szívelgtelenség okozott), ám Drowning-ék már ismét stúdióban vannak. "Egész nap ülhetsz magadba fordulva, vagy megpróbálsz kimászni a gödörből" - magyarázza Mike Luce dobos. Ők az utóbbi megoldást választották, ezért elhatározták, hogy rögzítenek egy dalt (Man

A világhírű, brit bluesgitáros, **John Mayall** ismét hazánkba látogat. Április 7-én, a Petőfi Csarnokban legutóbbi lemezanyagát (John Mayall And The Bluesbreakers: The Stories) mutatja be a hazai közönségnek. A júliusban 70. születésnapját ünneplő művész az UNICEF felkérésének eleget téve segélykoncerten lép fel a liverpooli King's Dock-ban, július 19-én.

tudatosan nem igazán ismert szakembereket választott ezekre a feladatokra. "Miért kellett volna nagynevű, divatos producerrel dolgozunk? Számunkra sokkal jobb megoldásnak tűnt az, ha olyan embereket választunk, akik tisztában van-

2003. március 15. óta (má' megint) forradalmasítja a hazai popzenét a **Nyers** zenekar, ugyanis ekkor vonult stúdióba új (hatodik) nagylemezének felvételeire. Az "Afrobytyár" c. album várhatóan április végére készül el, és tizenhárom új dal hallható majd rajta, melyből két-három számmal a zenekar elkövetkezendő koncertjein már találkozni is lehet. Addig a srácok a dunakeszi HSB stúdióban tartják forrón a forradalmi ifjúsági napok hangulatát.

Without Fear) a Daredevil filmzenelbumra, és ehhez Rob Zombit kérték fel az énekesi teendők ellátására. A tervek szerint hamarosan a csapat elkezd új, állandó énekes után is kutatni, ám az biztos, hogy továbbra is Drowning Pool néven nyomulnak majd. "1996 óta ezen a néven játszunk, ez már mindannyiunk számára olyan, mintha a testünkre lenne tetoválva" - fűzte hozzá Mike.

Idén április 11-12-én Budapesten, a II. kerületi Orgona u. 4. szám alatti, bontásra ítélt társasházban kerül sor "A Trafik Galéria bemutatja: Összművészeti Házfoglalás" című rendezvényre, melyen lesznek képzőművészeti- és fotókiállítások, táncelőadások, különféle performance-ek és koncertek, amelyen többek között fellép a Dyas is. A **Dyas** azonban nagyobb kihívások elé is nézett néhány hónapja, ugyanis 2002 telén az Olasz-Magyar Kulturális Évad kapcsán két nagysikerű észak-olaszországi koncert erejéig ők képviselték hazánkat.

Az idei év dark/black szenzációja egyértelműen a május 2-án Budapesten, a Petőfi Csarnokban megrendezésre kerülő harmadik **Gothica fesztivál** lesz. A rendezvény exkluzív sztárjai az olasz **Mandragora Scream** és a norvég **Mortiis** lesz. A külföldi vendégek mellett a műfaj hazai krémje is tiszteletet teszi. Koncert- és videófelvételt készít a Nevergreen, akik ebből az alkalomból ingyenes, 20 (!) nótás, ritkaságokból álló CD-vel ajándékoznak meg mindenkit, aki jegyet vált. Ezen a napon mutatkozik be a Dying Wish új dobosa, ekkor jelenik meg az Ár-

nyak Album című klasszikus anyaga cédén és ez lesz az Ideas, New Dreams Cradle című albumának lemez bemutatója is. Fellép még a Christian Epidemic, a Sear Bliss, a Sunseth Sphere. Mi ez, ha nem a Kánaán?

Március 7-én a Wigwamban zajlott az **AranyNyíl 2002 díjátadó ünnepség**, az alábbiakban olvashatjátok, hogy kik voltak a jelöltjei és díjazottjai (a nyertesek nevét aláhúztuk):

Az év énekes kategória jelöltjei: Kovalsky - Black Out, Mantra; Scholtz Attila - Cry Free, Szekeres Projekt;

Csipa - Hooligans, Dirty Dance

Az év énekesnője kategória jelöltjei:

Terecskei Rita - Zanzibár;

Tyereskova; Linda Deamon - Zero-G

Az év dobosa kategória jelöltjei: Kis Endi - Hooligans;

Banko Attila - Cool Head Clan; Borlai Gergő

Az év basszusgitáros kategória jelöltjei: Temesi Berci - Black Out,

Stonehenge; Angyal - Dirty Dance; Moritz - Hooligans

Az év gitáros kategória jelöltjei: Tóth Tibi - Hooligans; Csányi Szabi - Black Out; Magasvári Viktor - Bomber, Nemcsak Berry

Az év bilentyűse kategória jelöltjei: Kovács Péter - J.P. Band; Soulavay Gá-

bor - Cry Free; Matlári Miklós - Nevergreen

Az év egyéb hangszerese kategória jelöltjei: Joós Zsolt - Eleven Hold (hegedű); Ferenczi Gyuri - Herfli Davidson (szájharmonika);

Kosztolitz Péter - Madarak (saxofon)

Az év koncertje a Wigwamban kategória jelöltjei: Black Out - Születési és Szabadláb lemezbemutató koncert; MEX - Virtuál lemezbemutató

koncert; Irigy Hónalj Mirigy - Évvégi Live Show

Az év felfedezettje kategória jelöltjei: Depresszió; Scamp; Hrutka R. - J. Winchester Duo

Citrom Díj: Mom's Favorite

Az év hazai előadójának, zenekarának lemeze kategória jelöltjei: Depresszió - Amíg tart; Dirty Dance -

Dirty Dance; MEX - Virtuál

Az év legjobb hazai zenekara, előadója kategória jelöltjei: Hooligans; Junkies; Tankcsapda

Az év hazai, vagy külföldi koncertje, fesztiválja, hazai helyszínen kategória jelöltjei: Dream Theater koncert - PeCsa; Volt Fesztivál; Hegyalja Fesztivál

Az év Rock Klubja kategória jelöltjei: ToRock - Győr; Trafo - Gödöllő; X-Trem - Kecskemét

A WIGWAM Életmű díj: A BLACK OUT 10. születésnapja miatt, mert megérdemlik!!!

Mosaic címmel megjelent a **Vicky Sunday** zenekar háromszámos bemutatkozó maxija, ám a srácok már megírták első CD-jük zenei anyagát is (tizenkét dalt), amely a tervek szerint hamarosan kiadásra is kerül. Az album munkálatai mellett idén nagy hangsúlyt fektetnek a koncertezésre, hogy szerzeményeik minél szélesebb közönségrétegekhez juthassanak el. További info: www.vickysunday.com, kontakt: vicky@vickysunday.com

Az **Universal Music** megjelenései: április 7. - új **Kispál és a Borz** album; május 12. - **Marilyn Manson**: The Golden Age Of Grotesque (melyen megtalálható lesz a Tainted Love is bónusz számként); június 9. - (a már nagyon várt) új **Metallica**, és még ugyan ebben a hónapban, 16-án lát napvilágot a következő **Limp Bizkit** anyag is!

Robbie Williams legutóbbi, Escapology című nagylemeze kapcsán igen színvonalas CD-ROM is készült a sajtó munkatársai számára. A lemezen található egy hosszabb "werkfilm", mely a lemez stúdiómunkálatait mutatja be a Take That egykori tagjának számokhoz fűzött kommentárjaival. Emellett található még rajta négy poszter méretű kép is, valamint egy csak az ez által a lemez által elérhető internetes oldalra mutató link is.

Magyarországon koncertezik április 25-én, a budapesti Petőfi Csarnokban a finn, epikus, szimfonikus metal zene modernkori nagyja a **Stratovarius**; a szimfonikus, progresszív metalt játszó **Symphony X**, és a **Thunderstone** társaságában!

További hírek: www.rockinform.hu

Arany lett A LatinLatin

Példátlanul gyorsan "be-aranyozódott" a Tátrai Tibor és Szűcs Antal Gábor LatinLatin című lemeze. Ezen túl a népszerű gitáros kettős április 20-án a Budapest Kongresszusi Központban lép fel a Mendelssohn Kamarazenekarral, valamint Lippai Andrea koreográfiájára flamenco táncosok is lesznek a színpadon. Ebből az alkalomból Nemes Nagy Péter szólaltatta meg az érintetteket. Kérdései először a februári, veszprémi közös koncertre vonatkoztak.

Tátrai Tibor:

- Veszprémben nyolc "nótát" játszottunk közösen, de az áprilisi koncertre megcsinálunk még kettőt. Tehát tíz darab lesz, amit a kamarazenekarral közösen adunk elő. Színpadra lép még az a ritmusszekció is, amely közreműködött a második lemezen. Vagyis Borlai Gergő dobol, Horváth Kornél "perkázik" és Papesch Péter basszusgitározik. A műsor több, mint felében megvillannak a vonósok.

A két veszprémi előadás fogadtatása nagyon sikeres volt, az emberek nagyon szerették. Meghallották, hogy sok munka van a produkció mögött és ezt díjazta a közönség. Az történt, hogy a "klasszikusok" belefolytak a mi dolgainkba. A muzsika nem ment el semmilyen irányba. Az improvizálás ugyanúgy megvan részünkről, ugyanolyan lendületes a zene. Annyi a különbség, hogy szépen meghangszerelésre kerültek bizonyos dalaink. Kifejezetten élveztem a dolgot.

Rockinform: - Változtattatok-e a gitártémáitokon?

TT: - Annyi történt, hogy minden a mi témáinkra lett hangszerelve és a próbák folyamán az improvizálásaink alakultak át. Az első előadás után változtattunk, majd a második előadást követő tévészereplésben is volt némi módosulás. Mert megvillantunk ezzel a közös produkcióval a Luxor-show-ban is.

Nyilvánvaló, ha egy improvizációs részt körbefon egy vonóskórus és különböző szólamokat játszanak a hegedűk, akkor ehhez másképpen kell gitározni. Amikor megszokta a fülem, hogy milyen motívumokat játszanak a hegedűsök, akkor ahhoz alakítottam én is a dolgaimat.

R.I.: - Játszottatok-e már korábban ilyen nagyzenekarral?

TT: - Abszolút új kihívás volt ez. Utoljára a táncdalfesztiválon játszottam nagyzenekarral. Még a Juventusszal szerepeltünk az aktuális Stúdió 11-gyel és vagy negyven-ötven tagú vonózenekarral. De hát az nem volt számottevő.

R.I.: - Mennyi egyeztetés, próba előzte meg a közös fellépéseket?

TT: - A veszprémi előadásra csak annyi volt, eljártam Pacsay Attilához,

a hangszerelőhöz. Meghallgattam mit csinált és előfordult, hogy itt-ott beledumálgattam. Nagyon finoman nyúlt Attila a dolgaimhoz és bízattam, hogy sokkal bátrabban nekiindulhat egy csomó helyen. Szerintem nagyon kellemes, emberi kapcsolat alakult ki közöttünk és a próbák során már szinte csak mechanikus tisztogatás folyt. A bulin pedig mindenki hozta magát. Április 20-án még egy kis combo (Borlai, Horváth és Papesch) is fölkerül hozzánk. Mivel ők játszották fel az anyagot és hihetetlenül jó memóriájú muzsikusok, szerintem két napot próbálunk a bandával és az előadásra minden rendben lesz. A vonósok miatt a taktus számnak és a tempónak egyezniük kell. Amire leginkább oda kell figyelniünk, az a megszólalás lesz. A hangtechnikai próbáknak több időt kell hagyni, mert nehéz összehozni egy kamarazenekart a dobossal és az ütőssel. És ehhez jönnek még a flamenco táncosok is, akiknek a kopogását a dobogón szintén ki kell erősíteni.

Még nem alakult ki, hogy egy vagy két részben játszunk le a jó másfél órás bulit. A 17 vagy 19 tagú kamarazenekar hangszerei mikroportokkal lettek bemikrofonozva és azzal elég nehézkes közlekedni, tehát célszerű lesz egyben lezavarni a bulit. Paczári Karcsi fogja kezelni a koncertet, akivel már 1976 óta, a Generál korszak óta dolgozom együtt.

R.I.: - A LatinLatin lemezetek is aranylemez lett, méghozzá elég gyorsan. Pedig a környező területeken a kalózok is árulják lemezeteket.

TT: - Hát ezért nem árt belépni az Európai Unióba! Mert aki hamisít, csal és lop, becstelenség módon szerez hasznot, az ott megy a börtönbe. Itt viszont semmit nem tudunk a magunk védelmében tenni. Mi találjuk ki, mi dolgozunk, eladjuk és adózunk érte és nem tudunk rendesen megélni belőle. Ez a második lemez azért lett gyorsabban aranylemez, mert már várta a közönség. Az elsőről még senki nem tudta milyen lesz. Ez a második összeszedettebb és tudatosabb, ez lett az i-re a pont.

Kováts Péter, a Mendelssohn Kamarazenekar művészeti vezetője: - Korábban már többször hallottam kollégáimmal Tibuszék játékát. Így aztán egyértelmű lett, hogy az idei farsangi koncertünkre őket hívjuk meg. Korábban is nagyon illusztris vendégeink voltak, mint Joe Murányi, aki Louis Armstronggal játszott a legutolsó időben, a Cotton Club Singers, Ferenczi Gyuri és a Herfli Davidson, Borbély Mihály szaxofonos és együttese, Orosz Zoltán harmonikás, vagy Ökrös Oszkár cimbalmos.

R.I.: - Milyen módon készült a zenekar a közös munkára?

KP: - Először is kiválogattuk a számokat, és utána

azokat meghangszereltettük Pacsay Attilával, aki rendszeresen készít számunkra hangszereléseket, átíratokat. Tibusz többször konzultált Attilával és közösen alakították ki a végső formát. Amint megkaptuk meghangszerelt anyagot, átolvastuk, kidolgoztuk és

retségek. Minden, ami Tibusz körül van, azt én tartom kézben.

Az április 20-i koncertre a jegyek már kaphatók. Az előadásról kép- és hangfelvétel készül. Őszre koncertalbum kerül forgalomba, az év végére pedig elkészül Tátrai Tibor első DVD-je, amelyre a Magyar Atom egyik koncertje is felkerül. A kamarazenekaros, közös produkció a tervek szerint ősszel országos, színházi turnéra indul.

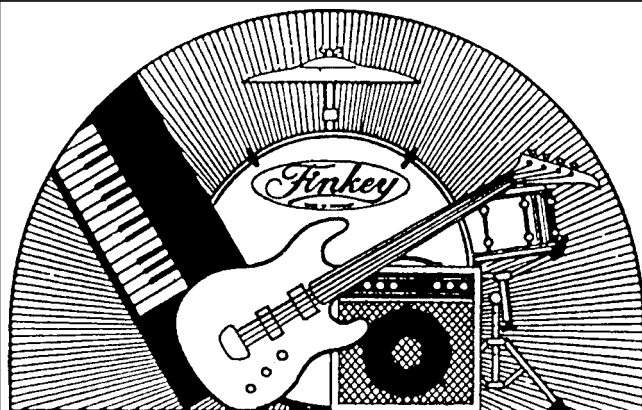
vártuk a gitárosokat az első próbára. Egy nagyon kiadós próba volt, utána a helyszínen, még a koncert előtt is. Voltaképp két napot dolgoztunk közösen. A következő előadásra újból elővesszük az anyagot, újra próbálunk egyet. Nagyszerű összhang volt már az első pillanattól kezdve Tibuszék és a zenekar között. Ez adódik abból is, hogy a mi zenekarunknak már nagy gyakorlata van a könnyűzenészekkel, jazzmuzsikussal való munkában. Nagyon szerencsés volt a találkozásunk és az átíratok is nagyon jók, nyertek a darabok tőle.

Pacsay Attila, hangszerelő: - Innen-onnan, rádióból, különböző médiaforumokról ismertem Tátraiakat. A hangszerelés elég kötetlenül ment, mert megbíztunk egymásban. A számok egyáltalán nem változtak, zeneileg egy hanggal sem lett több, vagy kevesebb. Egy zenekari kíséret lett hozzáadva.

Kersák Hugi, menedzser, szervező, lemezkiadó: - Szerzői kiadásban jelentek meg a Latin lemezek, mert ahol lehet, ott spórolunk a költségekkel. Ehhez az anyagi háttérrel meg kell teremteni. Számomra egyszerű a dolog, mert nem tegnap kezdtem. Megvan a kapcsolatrendszerem, az isme-

VI. ÚJ HULLÁM 2003 JÓHUS 18-19-20-21.
NEMZETISÉGI ALTERNATÍV Fesztivál
Győr, Fényes Ártócs Művelődési Központban

18. SZEPTEMBER	17.00-17.35	25	KAZETTER	
	17.45-18.20	25	PERCORS AMBROSIO	
	18.30-19.05	25	ROPTIC	
	19.15-19.50	45	SUPPACATE	(BR)
	20.00-20.50	50	ISATOSAGLAGI TELŐS	
	21.00-21.50	50	ROMÁN VERZIE	(BR)
	22.00-22.45	45	CODE HEAD CLAN	
	22.55-23.40	45	BARACONA	
	23.50-00.30	45	SOUP-REUP	(A)
	00.40-01.25	45	SEITONSTAG	
19. SZEPTEMBER	12.00-12.40	40	COMBENNEROS COBRASCH	(B)
	12.50-13.30	40	ELDERSCORASCH	
	13.40-14.20	40	CUTHERMUS	
	14.30-15.15	45	SPEAK'UP	
	15.25-16.10	45	KEVYS	
	16.20-17.05	45	VULANE	(C)
	17.15-18.00	45	PERGECORALABAK	
	18.10-18.55	45	BANCKUPT	
	19.05-19.50	45	TRACOPOLAN	(BR)
	20.00-20.45	45	PROSECTURA	
	20.55-21.35	40	ATELA THE STOCCHBERGZIGARI	
	21.45-22.30	45	CHRISTIAN-EPHEM	
	22.40-23.25	45	SEAR BLIS	
	23.35-00.45	50	HALLOSAPI SÁMÁNK	(BR)
	00.50-01.40	50	ABRIS	(BR)
	01.50-02.40	50	PERCORS ECHS	(B)
20. SZEPTEMBER	12.00-12.40	40	INVASION	
	12.50-13.30	40	LA TRALL	(A)
	13.40-14.20	40	MECUM-PACORITH	
	14.30-15.10	40	PUNKAPKA	
	15.20-16.05	45	DEPESCHIZO	
	16.15-17.00	45	SIMPVAGNIS	(B)
	17.10-17.55	45	CALINVERKIDIE TORTURAS	
	18.05-18.50	45	DOMA A	(BR)
	19.00-19.45	45	ANFEALUSKE	(A)
	19.55-20.50	50	ANZI BAKI	(A)
	21.00-22.00	40	ALUKORA	
	22.05-22.50	40	SCYTHIAGI BISHAN	(B)
	23.00-00.15	50	CHIZZE TT	(A)
	00.25-01.10	45	PRIDGARE	(BR)
	01.20-02.05	45	GALONSKI	(C)
21. SZEPTEMBER	12.00-12.40	40	SEKALISSE	
	12.50-13.30	40	RAJHIV	(B)
	13.40-14.20	40	EKALJATAS	
	14.30-15.10	40	CAIS	
	15.20-16.05	45	DALTONA PIVVERIA	(BR)
	16.15-17.00	45	CHIAMASAMER	
	17.10-17.55	45	BOSKARON PUTTHULL	
	18.05-18.50	45	DE WELDE LI	(B)
	19.00-19.50	50	TUD	(NL)
	20.00-20.55	55	REYTERE GANGE	(BR)
	21.05-22.00	55	KOPEKST	(BR)
	22.05-22.50	40	KARAMELO GANTO	(BR)
	23.00-00.15	50	CIP	
	00.25-01.10	45	RAMANUEZZA CIRKUS	(A)
	01.20-02.05	45	ROPTIC ELIPTIC	(A)

FINKEY HANGSZERBOLT

A GITÁR ÉS AMI KÖRÜLÖTTE VAN!

Klasszikus-, western-, elektromos- és basszusgitárok
kezdő kategóriától a professzionálisig

Erősítők, effektek, multieffektek

Jó állapotú használt hangszerek értékesítése

Húrok, kábelek, hevederek, hangológépek, tokok

LAKOSSÁGI HITELLEHETŐSÉG 20%-os előleggel
1074 Budapest, Rákóczi út 60. (udvar) Tel./fax: 342-16-57

Információk a www.finkeyhangszer.hu

A LEGNAGYOBB MÁRKÁK A LEGKEDVEZŐBB ÁRON!

Áprilisban minden termékre **5-30%** kedvezmény!

MEGJELENT!!!

F T M U H O C I R K S L D

EP 2003.

AZ ÚJ MAXI CD MÁR KAPHATÓ A KONCERTEKEN, AZ ISMERTEBB LEMEZBOLTOKBAN, VAGY MEGRENDELHETŐ AZ ALÁBBI CÍMEKEN:

8790 ZALASZENTGRÓT Rákóczi u. 1.
E-mail: baltaza@axelero.hu
www.monastery.hu

No Smokin' Band

Hazánkban veszélyes dolog egy induló zenekarnak, a hetvenes-nyolcvanas évek zenéjét játszani. Mégis a No Smokin' Band úgy döntött, hogy a hagyományos magyar hard rock ősei által megkezdett utat járják tovább. A csapattal kapcsolatos információkat Gál József basszusgitáros tárja az olvasó elé.

Rockinform: - Mutassátok be egy pár szóban a csapatot. "Honnan érkeztek, merre tartotok?"

Gál József: - Mindnyájan játszottunk már valamilyen, inkább úgy fogalmaznánk "Underground" formációkban, mint a Royal Wings, az Arsenal vagy a Cat Scratch. Annak idején ezekkel a csapatokkal szerepeltünk a médiában, rádióban - újságokban. Ezek alapján nem vagyunk már mai bútordarabok a szakmában. Aztán ezen zenekarok feloszlása után - azokkal akik maradtak ebben a műfajban - egyesítettük erőnket a No Smokin' Band égisze alatt mintegy négy éve már, ahol Sajtos Lajos énekel, Gacsó Imre dobol, Szabó Richárd és Dobi Bálint felelnek a gitárokért, jómagam pedig a "zenében" az tudja, az őt zenész a színpadon még kevés ahhoz, hogy jó legyen egy buli. Így az ő jelenléte legalább annyira fontos, mint bármelyik zenészé.

R.I.: - Egy kítaposott utat jártok. Ez nem csak zenétekben tükröződik, amelyen érezhető a nagy "ősör" hagyatéka, de egy korábbi kiadványotokon szerepelnek tradicionális csapatok szerzeményei, mint a P.Mobil, az EDDA, a R.Box és a Europe egy-egy gyöngyszeme. Hogyan tudnátok behatárolni a zenéteket, illetve az említett csapatok összessége egyfajta közös hatásként értelmezhető a bandán belül?

G.J.: - Három évig tulajdonképpen a nagy magyar hard rock elődök hagyatékaiból éltünk. Tudod mi ebben nőttünk, fel tehát ezeket a zenéket hallgattuk, ezekre a koncertekre jártunk, így ez egyfajta tiszteletadás volt. Mindegyikről az említett zenekarok, továbbá a Piramis, Korál, a Karhago, a régi HBB ma már nagyon nehezen elérhetőek főleg élőben, illetve olyan egyszerű lemezeket készítették melyet minden magyar rockrajongónak ismernie kell. Úgy éreztük, hogy mivel ez a rock-kultúrának már szerves része, ezért ismernie kell mindenkinek - így egyfajta misszióként felvállaltuk ezek népszerűsítését.

R.I.: - Első albumotok a "Más lett minden", egy hosszú, "küzdelmes" folyamati végeredménye. Mennyire volt nehéz összehozni az említett lemezt, kaptatok valamilyen segítséget? Meglátásokat szerint milyen esélyekkel indul ma egy hagyományos rockzenét játszó csapat?

G.J.: - Az első anyagunk gyakorlatilag a három éves pályafutásunkra, tehát a zenei múltunkra tekint vissza, ahol a hard rock tradicionális hagyományait szeretnénk volna tovább vinni, mindamellett, hogy azért a mai modern zenei hatások sem hagytak "hidegen" minket. Úgy

éreztük, ezt sikerült is megvalósítani, azáltal hogy az említett zenék egyes elemeit becsépésztük a saját szerzeményeinkbe. Az anyagi részével hál' Istennek nem voltak gondok, mivel sikerült annyi támogatót találnunk, hogy azzal "lefedtük" a stúdió költségeit. Visszatérve a kérdés második felére, mennyire könnyű megindulni? Azt hiszem, egy kevés médiatámogatással, viszonylag könnyű dolga lenne az "embernek". Úgy látom, a közönség megjelenne, de a megfelelő reklámozás nélkül sajnos nem megy. A közönségünk szerencsére elég széles réteget képvisel. Egyrészt a hetvenes-nyolcvanas évek generációja, aki ha meglátja a plakátokat, illetve az azon feltüntetett menüt, hogy milyen előadók dalai szerepelnek a hasonló műfajban íródott saját szerzemények mellett - eljön a bulira. Sőt örömmel konstatalható, hogy tinédzserek is megjelennek a bulikon, és nem egy esetben már a második-harmadik koncert után együtt énekeltek a számokat a csapattal.

R.I.: - Egyébként milyen volt a korong fogadtatása? Nagyobb kiadókattal megkerestek a lemez kapcsán?

G.J.: - Hát igen! A kiadással már voltak problémák, mivel nem találtunk olyan kiadót, aki felkarolta volna a csapatot. De ez nem is csoda, mivel manapság a hazai "muzikális élet" jeles képviselői közül is sokat visszautasítanak. Szerencsére a média is mellénk állt, tehát csak az országos terjesztéssel van gondunk - így, viszont csak nagyon kevés emberhez jut el a zenénk.

R.I.: - A csapat a No Smokin' Band névre hallgat. Ez valóban egy "nemdohányzó" zenekar, vagy valamilyen különleges jelentéssel bír a megnevezés?

G.J.: - Ez abszolút arra utal, hogy ez egy nem dohányzó zenekar. Mivel egyikünk sem él ezzel a rossz szokással, így kézenfekvőnek látszott, hogy erre a névre kereszteljük a csapatot. Mi ugyan a magyar szöveggel íródott, és előadott zene hívei vagyunk, mégis egy kicsit komikusan hangzana; "Nemdohányzó Banda". Alapvetően az angol ennek a műfajnak az "anyanyelve", és mi ezt figyelembe véve, illetve a jobb hangzás miatt döntöttünk a No Smokin' Band elnevezés mellett.

R.I.: - Milyen rendezvényeken találkozhatunk a csapattal? Gondolom a nagyobb nyári fesztiválokon szerepelni fogtok, mégis mik a konkrét tervek?

G.J.: - Gyakorlatilag a májustól - októberig terjedő időszakban megrendezésre kerülő országos motoros találkozókra szoktunk szerepelni. A nagyobb nyári fesztiválokra szinte lehetetlen bejutni, ugyan próbáltuk már - természetesen a megfelelő hangzóanyag beküldése mellett -, de mindig elutasítottak. Viszont vannak kisebb - kevésbé propagált - fesztiválok is, ahol fellépünk. De a klubok, művuházak mellett, például ott leszünk majd nyáron a Hortobágyon, a Vízi színpadon is.

R.I.: - Mi az a "cél - elképzelés", melyet szeretnétek elérni, illetve megvalósítani?

G.J.: - Tovább szeretnénk vinni ezt a műfajt, szeretnénk még lemezeket készíteni, melyhez már íródnak a dalok. Új feldolgozásokat már nem valószínű, hogy "átveszünk", bár amik megvannak azokat a továbbiakban is játszunk majd. Inkább a saját gondolatainkat szeretnénk a közönséggel megosztani. És jó lenne egy olyan partnert, tehát kiadót, médiatámogatót találni, akinek a segítségével a műfaj ismét visszakerekülhetne az élvonalba.

Kapcsolattartás: Gál József 20/5730-356

Horváth T.

CHICAGO REJTVÉNY

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, a **Warner Music** által felajánlott 4 db Chicago pótlót sorso-lunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapra (!) kérjük postacímünk-re (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.) 2003. május 05-ig bekü-líteni.

- Az együttes melyik "részlege" változatlan a megalakulástól kezdve?
a) ritmusszekció b) a szólóénekesi poszt c) fúvósszekció
- Az együttes első albumán szereplő I'm A Man című feldolgozás ki-nek a szerzeményéből készült?
a) Muddy Waters b) Bo Diddley (Ellas McDanielis)
c) Stevie Winwood
- Az alapítótagek közül hányan szerepelnek ma is a zenekarban?
a) négyen b) hárman c) öten

LINKIN PARK REJTVÉNY

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, a **Warner Music** által felajánlott 3 db Linkin Park pótlót sorso-lunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapra (!) kérjük postacímünk-re (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.) 2003. május 05-ig bekü-líteni.

- Mi az új album címe?
a) Meteora b) Aurora c) Kvarcora
- Mi volt a csapat neve korábban?
a) Limp Park b) Hybrid Theory c) Linkin Town
- Ki/mi a legfontosabb a zenekar számára?
a) a rajongóik b) a pénz c) a lemeztársaság elvárásai

Eredményhirdetés a 2003. június - 1/2 júliusi számban!

Csibí sticks
www.drumstick.hu

Újdonság: színes ütők

(fekete, fehér, piros, fekete markolat)

Tel.: 46/327-531, 20/9178-058,

e-mail: csibidobvero@freemail.hu

WWW.ROCKGYEMANTOKHU/REMORSE.ROCKZSBEREEMAIL.HU
3600 ÓZD JEDLIK ÁNYOS ÚT 12. TEL: 70 294 7577

ROCK HATÁROK NÉLKÜL!

LEVEL TONE DISTORSION
THRASHMETAL TOUR

REMORSE^(H) ZORD^(H) FRIDAY^(SK) MARE CRISIUM^(H)

VENDÉGEK *:
CONDEMNATION^(SK) MIDNIGHT SCREAM^(SK)

Április: 11. Balassagyarmat (Club 68) 15. Székesfehérvár (Postakocsi) 15. Kaposvár (Club Sport)
Május: 1. (SK) 2. (SK) 4. Borsodnyírási (SK) 10. Pécs (Rumbak) 16. Miskolc (EFT-Ska) 17. Jászberény (M.T.E.)
Június: 20. (SK) 31. Nagytétény (SK)

Újabb helyszínek folyamatosan kerülnek!

ESP LTD GUITARS USA KEMENTERHARTO.COM
ROCKGYEMANTOK ROCKINFORM csibisticks

FELHÍVÁS!

AZ AJKAI NAGY LÁSZLÓ
VÁROSI MŰVELŐDÉSI KÖZPONT

TEHETSÉGGUTATÓ
ROCKFESTIVÁL- t
szervez, melyre

AMATŐR ZENEKAROK
jelentkezését várja.

Jelentkezési határidő:
ÁPRILIS 20.

Profi díjazás!

Részletek, információ:
06-88-211-745
06-88-211-744

FELHÍVÁS!

EMINENCE USA

HANGSZÓRÓK

KIZÁRÓLAGOS KÉPVISELETE

ADAM HALL

HARDWARE FŐKÉPVISELET!
ALU PROFILOK, ZÁRAK, FÜLEK,
SARKOK, SZERELVÉNYEK, RACK,
TOK ÉS KONTÉNEREKHEZ
A LEGOLCSÓBBAN!
HANGFALAK 100-1000W-IG

HANGSZERBOLT!

EUROPOWER KFT.

1183 Bp., Környöckánya u. 14.

Tel.: 291-73-28

Február 2-től minden
vasárnap 18-19h között

ROCK FAN

élő rockshow
a fix.tv műsorán!

(AOR, hard, heavy, progresszív,
dark, doom, gothic, black, extrém
metal,
hardcore stb.)

- Klipek
- Interjúk
- Játékok
- Sajtószemle
- Programajánló
- Újdonságok (friss albumok)
- Exkluzív érdekességek a
rock/metal világból

Találkozunk mindig, hogy
jól induljon a hétfő!

Felhívás!

Zenekarok klipbemutató
után érdeklődhetnek:
06-20/924-67-05

Támogatók:

HAMMER
WORLD

break! HEADBANGER

zenész ROCKINFORM

Powerstate Budapest 1142 Tel: 224-1789 / 224-1745
Erzsébet királyné útja 68. www.powerstate.hu
E-mail: info@powerstate.hu

CLASSIC-002
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-001
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-003
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-004
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-005
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-006
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-007
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-008
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-009
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-010
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-011
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-012
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-013
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-014
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-015
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-016
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-017
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-018
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-019
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-020
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-021
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-022
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-023
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-024
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-025
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-026
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-027
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-028
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-029
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-030
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-031
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-032
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-033
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-034
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-035
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-036
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-037
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-038
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-039
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-040
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-041
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-042
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-043
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-044
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-045
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-046
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-047
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-048
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-049
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-050
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-051
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-052
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-053
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-054
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-055
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-056
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-057
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-058
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-059
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-060
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-061
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-062
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-063
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-064
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-065
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-066
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-067
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-068
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-069
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-070
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-071
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-072
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-073
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-074
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-075
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-076
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-077
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-078
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-079
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-080
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-081
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-082
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-083
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-084
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-085
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-086
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-087
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-088
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-089
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-090
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-091
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-092
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-093
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-094
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-095
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-096
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-097
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-098
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-099
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-100
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-101
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-102
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-103
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-104
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-105
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-106
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-107
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-108
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-109
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-110
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-111
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-112
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-113
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-114
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-115
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-116
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-117
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-118
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-119
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-120
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-121
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-122
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-123
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-124
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-125
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-126
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-127
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-128
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-129
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-130
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-131
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-132
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-133
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-134
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-135
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-136
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-137
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-138
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-139
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-140
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-141
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-142
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-143
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-144
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-145
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-146
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-147
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-148
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-149
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-150
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-151
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-152
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-153
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-154
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-155
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-156
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-157
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-158
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-159
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-160
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-161
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-162
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-163
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-164
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-165
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-166
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-167
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-168
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-169
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-170
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-171
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-172
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-173
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-174
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-175
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-176
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-177
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-178
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-179
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-180
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-181
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-182
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-183
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-184
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-185
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-186
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-187
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-188
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-189
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-190
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-191
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-192
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-193
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-194
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-195
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-196
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-197
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-198
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-199
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-200
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-201
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-202
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-203
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-204
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-205
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-206
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-207
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-208
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-209
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-210
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-211
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-212
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-213
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-214
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-215
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-216
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-217
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-218
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-219
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-220
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-221
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-222
SÁV: 1200 W
0000 1200 W

CLASSIC-223
SÁV: 12

James: Boldog Karácsony

NarRator Records

James nem tudja és nem is akarja megtagadni önmagát. Már az LGT-ben is az ő számlájára lehetett írni a legtöbb latinos szerzeményt, és azóta megjelent szólólemezein sem igazán tört ki ebből a körből. A cím szövece se tévesszen meg senkit, a téli ünnephez semmi köze az albumnak, egy dal viszont valóban azt az ismerős hangulatot idézi.

Annál inkább hat a zene fülledt nyári este-ken vagy melegíthet téli didergésben. James hatalmas lelke benne van minden számban, egy ugyanazon érzést fogalmaz meg tízféléképpen. Tőle olyan szókapcsolatok is hitelesek lehetnek, amelyek másoktól talán klisések lennének. Bár Korom Attila szövegei ritkán tévednek erre a mezsgyre. A zenéért minden értelemben két ember felelt, James és Závodai Gábor. Minden hangszeres szólamot ők játszottak fel a borító tanulsága szerint. Ennek minden előnye és hátránya átút a lemezen. Nagyon egységes és a nagyjából hasonló hangzás miatt kevésbé izgalmas. (Egy-két ütős, perkás azért nagyon jól tesz ennek a zenei közegnek. Itt nem dominálnak...) Már most megjósolható, hogy ez az album sem 2003-nak készült. Akiknek fontos, azok tíz év múlva is elő-előveszik majd ezt a szívemengető zenét. Szomorúságban, boldogságban egyaránt. Mert érezni, hogy nagy szívvel készítették a zenészek. És van, akiknek ez még számít.

48'49"

-rich-

Saga: Marathon

SPV/Record Express

A mostanra posztumusz BS-t avató kanadai ötös, mióta ismét berúgta a motort, nem tud hibázni. A Marathon megint az a fajta album, ami senkinek nem akar megfelelni, mégis úgy szól, ahogy egy rocklemeznek 2003-ban illik. Trendekhez nem törleszkedik, nem öreges, legfeljebb a SAGA régi rajongói felé történnék cinkos összekacsintások.

A nyitó-címadó dal és az azt követő How Are You igazi esszencia, bármely klasszikus albumukon elérné.

Ami hiányoztathat a hallgatónak az abból fakad, hogy a Full Circle-lel, de különösen a legutóbbi House Of Cards-zal meglehe-

tősen elkényeztettek bennünket. A Marathon leginkább a Pleasure And The Pain lemezzel rokon. Tökéletes technikai megoldások, finom ujjgyakorlatok, csak a szív és lélek hiányzik egy kicsit. A Breathing Lessons és a Blind Side Of The Heart ugyan a jég megolvasztására hivatott, de ez csak amolyan hősugárzás a jégkúnyhóban... A lemez egésze megmarad ki-

Saliva: Back Into Your System

Island/Universal

"Ha felnővök rockszár akarok lenni... a pokolba is igen, pont olyan, mint te" - ezekkel a szavakkal indul a Saliva (azaz Nyál) harmadik albuma. És az igazságtartalom ott bujkál a sorok között, hiszen a memphisi csapat lassan már szupersztárnak számít az óceánon túl: több filmzenealbumon is szerepeltek (pl. "Tomcats", vagy "Dracula 2000") a Grammy-re is felkeresztett "Your Disease" dalukkal, Josey Scott énekes pedig duettezhett a Nickelback-es Chad Kroegerrel a "Spiderman" film betétdalában, a "Hero"-ban.

Azt is el kell ismernünk, hogy a műfajon belül a fiúk az utóbbi év legjobb anyagát tették le az asztalra, bár igencsak nehéz behatárolni muzikájukat, mert poszt-grunge-os elemek éppúgy előfordulnak benne, mint hiphoposak, hard rockosak, metalosak, vagy retro rockosak. Egy szóval mérőfeldekre vannak Memphis zenei kultúrájától. A kvintett előző, Island-es bemutatkozása, az "Every Six Seconds" óta még mesteribben mossa össze borotvales nu metalját a mocskos déli ízekkel, a hard rockos gitárokkal, meg a hazai boogie-val, s miután fele-fele arányban oszlanak meg az energikus rap-metalos, illetve a balladaszerű témák, a Saliva dallamosabbnak és kevésbé dühös-

csit me-

chanikusnak.

Folytatódik

a Generation 13-en megkezdett és azóta minden lemezen továbbgondolt sztori, ezúttal három fejezettel.

Valamit most is eljöhethetnének felavatni hoz-zánk...

51'28"

rich

Prime STH: Underneath The Surface

Rebellion/HMP

Egy teljességgel ismeretlen zenekar a semiből. Muzsikájuk is inkább amerikai, mint svéd, pedig eredetileg stockholmiak - erre utal nevükben az STH rövidítés - csak hát átköltöztek Los Angelesbe, hogy ott próbál-

janak szerencsét.

Kezdetben a kvartett előszeretettel használta a "swenglish"-t (vagyis az angol és a svéd nyelv keverékét), s példaképeik között első helyen állt az Alice In Chains, meg a Nirvana. Aztán múltak az évek, 1999-ben nekiláttak Stockholmban ezen lemez felvételeinek Sanden Sandqvist producerrel (Shotgun Messiah, Mental Hippie Blood), s mire számaik végső formát öltöttek (néme-lyiket átdolgozták, és írtak újakat is), sötét dallamosságuk ellenére sokkal rádióbarátabbak lettek. Mondhatni, az albumon keverik az erőteljes duzzadó, mérges dalokat, a bizonytalan, merengő himnuszokkal, melyek által az "Underneath The Surface" egy rokonszenves, valamelyest elragadó, ha nem is kiemelkedő bemutatkozás benyomását kelti. Ezek a felemelő, vagy éppen melankolikus szerzemények amúgy ügyesen tartják mederben a kvartett agresszív energiáját, habár azért akadnak sülyos, fogós dara-

nek

tűnik a legtöbb mai

nu metal együttesnél.

Albumuk tele van potenciális rádiós slágerekkel, melyekben semmiféle zenei törvényszerűséget nem lehet felfedezni, mert például Josey Scott teljesítménye is kedvtől függően változik: hol dallamos vokálokkal téveszt meg, hol üvöltözik, hol meg veszettül rapel. Sokszor jut eszünkbe, hogy Tommy Lee is hasonló világlág próbálkozott legutóbbi CD-jén, ő mégis elbukott, míg a Saliva-nak ettől nem kell tartania. Ők már aratják sikereiket aktuális kislemezekkel, az

"Always"-szel, és még ettől is többet várhatnak majd a brutális "Raise Up" Kid Rock-os stílusú rap-metaljától, a "Superstar II" (folytatása előző anyagukról a "Superstar"-nak) hűzós, erősen Corrosion Of Conformity-s, Monster Magnet-es ízű nótájától, esetleg a "Holdin On" délies hard rockjától, ami akár a 38 Special, a COC és a The Cult találkozása is lehetne. Ezenkívül hatásos még az "All Because Of You" poszt-grunge-os durvulása, a "Weight Of The World" (ez egy jó gitárriffre építkezik), a Mötley Crüe-s Nikki Sixx-szel közösen szerzett "Rest In Pieces" balladája, és nem utolsósorban a lemez leglassabb művének számító, sötét "Famous Monsters", melyben a zongora és az akusztikus gitár dominál. Ennél többet nem is kérhetnének egyszerre.

Internetes nyílasodás=

<http://www.saliva.com>

48'46"

Bánfalvigéretes

b o k

(pld. "24

Song") is.

Az időtlen témák közé tartozik első kislemezük, az alternatív popos, kissé HIM-es "I'm Stupid (Don't Worry 'Bout Me)", a "Believe" dinamikus, ösztönző punk-popos dallamosságával, illetőleg az "In My Head" szelíd, ellenállhatatlan, szárnyaló vidám kórusával. Viszont minden kétséget kizáróan a címadó "Underneath The Surface" az anyag legjobbjá, ahol a gitárokat nem próbálják túl keményre venni (mint az "From The Inside" eléggé eseten nyitó riffjében). Persze emellett még eléggé széles a skála, elvégre az előbb említett "From The Inside" a Soundgarden "Spoonman"-jének lelassított verziójának tűnik, míg a "She" egy rádióbarát, magasan szárnyaló, himnikus ballada. A "My Evil Friend" Jon Bon Jovi "Queen Of New Orleans"-szának nyúlása, az "Even The Score (No One Else)" pedig egy U2-s felhangokat pengető, cívódó Creed-szerűség, leszámítva

Scott Stappet.

Összességében a Prime STH indie rockos irományai fogósak, és általában egyszerűek is, de folyton arra emlékeztetnek, mintha szétterpesztett lábbal állnának a pop, illetve a hard rock között. Ha másra nem is, eladásaik megduplázására jó lehet ez a húzás. Szurkoljunk nekik?

Internetes egysúlyozás= <http://www.primesth.com>

43'13"

Bánfalvismeretlen

Heju: Elveszett utak

Periferic Records/Stereo Kft.

A fura fedőnévű projekt voltaképpen egy "egyszemélyes szintetizátor-zenekar". A hangszer avatott kezelőjét Hell Tibornak hívják. Ő a felcsendülő zene szerzője, és a felvétel hangmérnöke is egyben.

A lemezen gyakorlatilag szünet nélkül foly-nak egymásba a számok, aminek következtében az anyag egységes egészként is felfogható.

Hibát keresve azt mondanám rá, hogy általában lassan építkező, vontatott, máshol viszont terjengős kissé. A pozitív irányú megközelítés szerint a javára írható,

hogy törekszik a hangszerben rejlő lehetőségek maximális kihasználására, továbbá az, hogy a megszólaltatott muzika leginkább a súlytalanság, a nyugodt lebe-gés érzetét kelti. Legnagyobb erőnyé talán mégis abban áll, hogy rendelkezik a szintetizálás különleges képességével. Clayderman zongorás érzélgősségétől kezdve (igaz, ez a feeling csupán érintőlegesen van jelen, az "Ábránd" című számban) az elektronikus szimfonikus rock igazi nagymesterein keresztül (mint amilyen, pl. Tomita) egészen a Tangerine Dreamig terjed a skála. (Ennél fogva a lemez címének értelme rejtve maradt előttem, de ez mellé-kes.) A hazai kínálatot tekintve ritka az ilyen portéká!

Általános "fogyasztásra" mégsem ajánlom ezt a muzikát, de hogy a hangszer kedvelői örömeiket lelik benne, abban egészen biztos vagyok.

58'54"

olasz

Faith No More: This Is It - The Best Of

Reprise/Warner

A rapet, a metalt és a funkot összekutató Faith No More nélkül ma biztosan nem lennének olyan rap-metal istenségek, amilyen a Limp Bizkit is. Mellesleg ez a válogatás azt is eszünkbe juttatja, hogy milyen sok számukat ismerjük. Sajnos azonban figyelmeztet arra is, hogy óvakodjunk a lemezkiadók mögöttes szándékaitól, mert nekik csupán egyetlen céljuk van: a meggazdagodás. Más-képpen mi szükség lenne az 1998-as "Who Cares A Lot?" kompiláció után négy évvel egy újabbra? Főleg, hogy a mostani tizenkilenc dalból tizenkettő azon is szerepelt. Magyarálat kapott egy új borítót az anyag, kicse-réltek és hozzacsaptak még pár nótát, és máris mehet a piacra. Ettől viszont még jó

marad a tartalom, ám ez egyedül a Faith No More érdeme.

Azé a Faith No More-é, melynek gitárosa, Jim Martin annakidején együtt zenélt a későbbi Metallica basszer Cliff Burtonnel egy Vicious Hatred nevű bandában, és azé a Faith No More-é, amely 1982-ben "hippie hate band"-ként alakult. Akkor még Chuck Mosely félig punkos, félig rapes énektémáit kereszteszték Martin thrash-es riffelésével, és ebből fejlődött ki a Faith No More jellegzetes hangzása. Mivel a mostani CD első négy száma az eredeti énekessel, Mosley-val hallható, az összeállítás jól demonstrálja, hogyan nőttek naiv new wave-mutha-funkerekből metal-funk-rap-prog, szörnyetegekké a végső (és tökéletes énekes) Mike Patton közreműködésével.

Sok slágerük sorakozik itt, a "From Out Of Nowhere"-tól a "Falling To Pieces"-en át az "A Small Victory"-ig. Meg persze az olyan Jim Martin nélküli darabok sem hiányozhatnak, mint a "Last Cup Of Sorrow" vagy a "Perfect Crime". Ezenfelül két feldolgozásnak is helyet biztosítottak, nevezetesen a Commodores "Easy"-jének illetve a Black Sabbath "War Pigs"-ének, de szempontunkból érdekesebbnek tűnik a "Be Aggressive" (ebben Patton szexuális frusztrációiról vall), vagy a "The Perfect Crime" 1991-ből. Utóbbi a "Bill & Ted's Bogus Journey" filmzenealbumon bujt meg, és egyetlen hivatalos Faith No More kiadványon sem jelent meg idáig. A többi ti is sejtethetik: bérelt helye van a '90-ben Grammy-re is jelölt "Epic"-nek, a funkos "Evidence"-nek, a pop-punk-metalos "Digging The Grave"-nek. Bárcsak a leccet tudnánk ennyire!

Internetes válogatás=

<http://www.fnm.com>

79'25"

Bánfalviszsanézó

Shania Twain:

Up!

Mercury/Universal

Shania Twain nagysikerű - 34 milliós eladást produkáló - Come On Over című albuma után 2002-ben megjelent az Up!, dupla CD formában.

A country zene művelőjeként híressé vált kanadai művésznő - aki mellesteg több rangos zenei díj tulajdonosa is -, ezen stílus iránti vonzódását olyan nagyszerű művészeknek köszönheti, mint Dolly Parton vagy Willie Nelson.

A kiadványt kézben tartva első ránézésre már a borító is megmozgatja az ember fantáziáját: Shania sejtelmes, csásos pillantás-

sal és mosollyal tekint ránk - egyszerűen nem lehet neki ellenállni, és nem is érdemes. Egy kis játékos megoldás és némi képzelőerő, és máris egy mosolygós arcocska igyekszik jobb kedvre deríteni, fel(Up!)dobni minket. Lépjünk hát be a vilá-

gába, engedjük át magunkat az érzéseknek! Mindkét korongon ugyanazt a tizenkilenc tételt találhatjuk... Hangulatunktól függően válogathatunk; válasszuk a pirosat, ha poposabb-rockosabb hangzásra vágunk - számomra ez az élvezhetőbb, ha pedig kicsit más ritmusosabb, pattogósabb zenéhez támad kedvünk, tegyük a lejtáshoz a kék korongot. Utóbbin egyébként - a turnéknak köszönhetően - kiegészítésként erőteljesebb folkzenei (latin, indiai stb.) hatásokat fedezhetünk fel, melyek érdekesebbé, színebbé teszik a dalokat. (Amennyiben valaki a vadnyugatra vág, az a zöld CD-t keresse, ami az énekesnő weboldala található és onnan szabadon letölthető.) Két jellegze-

Reef: Together, The Best Of...

Sony

lyik dal melyik albumról lett átmentve. Így legalább kiemelheti a Lenny Kravitz-es felfogású, emlékezetes dallamokkal megírt, modern rockos "Give Me Your Love"-ot, a Jimi Hendrix bedurvított irományának tűnő "Weird"-et, a húzós, Nirvana-s "Talk To Me"-t, a Rolling Stones védjegyeit magán viselő "Lucky Number"-t, meg a Toploader "Just Dropped In (To See What Condition My Condition Was In)"-jének funky-s feldolgozását.

Ami a régi: tény, hogy bár a Reef mindig is remekül ültette át a mai környezetbe a Free, a Led Zeppelin és a Stones hagyatékát, bluesos, funkos, régivágású direkt rockzenéjükkel ez idáig még nem futottak be hazájukon kívül. Ezért esetükben nem is igazán beszélhetünk komoly slágerekről. Azonban akadnak azért olyanok, akiknek mond valamit a '95 folyamán, kislemezen kihozott, erősen The Black Crowes-os "Good Feeling", illetőleg a bluesos "Naked". És a klipetett dalok csak követik és követik egymást: 1996-ból az emlékezetes "Place Your Hands", '97-ből az Oasishez közelítő "Come Back Brighter", a visszafogottabb "Consideration", '99-ből az "I've Got Something To Say", vagy éppen 2000-ből a "Set The Record Straight" funky-s groove-jával. Mi ez, ha nem szép hagyaték? És még korántsincs vége!

Internetes válogatási =

<http://www.reef.co.uk/4953>

Bánfalviszanyúló

tesen Shania-s z á m m a l indul a műsor, a címadó "Up!"-pal, illetve az aktuális slágerrel az "I'm Gonna Getcha Good"-dal. Több helyen is előtérbe kerül a gitár - olykor vonós, nagyzenekari kísérettel a háttérben, pl. a "Nah!" esetén, amelyen még ráadásul némi Def Leppard-os "íz" is érezhető. Az érzelmes-szerelmes dalokban (Forever And For Always, When You Kiss Me) sincs hiány, sőt! Különleges bizonyos szempontból a "Ka-Ching!" is, melynek kezdése (kassza-hang, pénzcsergés) kísértetiesen hasonlít a Pink Floyd Money című klasszikusának indulásához... Shania mellett az album társszerzője és egyben producere nem más, mint a férj, Robert John "Mutt" Lange, akinek produceri munkáját olyan együttessel, előadók neve fémjelzi, mint az AC/DC, Bryan Adams, Def Leppard vagy a Cars. A jó minőség garantált!

73'07" (piros), 73'27" (kék)

EmLac

My Deaf Audio: Got A Friend (EP)

Lockjaw Records/Record Exp.

Középszerű amerikai társaságokban sincs hiány, jó példa erre a My Deaf Audio. Négy átlagos fiatal srác rejtőzik a név mögött, akiknek vannak ugyan elképzeléseik, de vagy nem tudják magukat megfelelően kifejezni, vagy úgy, ahogy vannak tehetségtelek. Akármelyik felteves beigazolódhat idővel. Mivel a banda előző két anyaga (az

1999-es "Bitter Pill", meg a 2001-es "Make It Loud") nem jutott el idáig, fogalmunk sincs, honnan indultak, de hogy független kiadókukkal és szürke muzsikájukkal nem jutottak messzire, azt rögtön elárulja ez a négy-számos minialbum. Elismerés után áhítózó hóseink szép illedelmes ledarálják energikus, de bennünk nyomot egyáltalán nem hagyó, alternatív ízű pop-punkjukat (helyenként emlékeztetnek a Quicksandre, de nem annyira agyasak, meg majdnem egy lapon említhetőek a ThisGirl-lel), gondoskodnak arról,

A finneknek a zene iránti elhivatottságát nem különösebben kell firtatni, hiszen az elmúlt években egyre-másra ontották a minőségi zenekarokat. Azon sem kell meglepődni, hogy a zord klíma, a hosszú éjszakák, és a sűrű erdőségekkel benőtt természeti tájak elsősorban a metal stílust táplálja ihlettel, így eshet meg például az, hogy az ottani MAHASZ listán egy búskomor Sentenced egyből az első helyen tud nyitni.

Szóval Finnország a metal scene egyik stratégiai fontosságú tényezőjévé nőtte ki magát, és természetes, hogy az árral olyan csapatok is sodródnak, akik egyébként nem művelik olyan magas fokon ezt a zenét, mint a maga stílusában a Children Of

Bodom vagy a Sonata Arctica. Persze

a hallgathatóság legalapvetőbb

követelményeinek megfelelően.

Miként a Tunnelvision

is, akik a finn származás

és az ország zenei életé-

re vetülő megkülön-

böztetett figyelem

nélkül nem hin-

ném, hogy sokra

vinnek. Méghoz-

zá azért, mert az

önmaguk által

progresszívnek

nevezett met-

alosságuk elle-

nére semmi ér-

dekeset, semmi

újat nem nyújta-

nak. Pusztán a

power metal sé-

mák újrahasznosí-

tása, a keményen és

fáradhatatlanul rif-

felő gitárok, meg egy

erőteljesen, leginkább

Ralf Scheepers erősségével

repezstő hang nem garancia

a sikerre, és azzal sem fogják felta-

lálni a spanyol viaszot, hogy szólókkal

és vastag szinti szólamokkal tömik meg a

számokat. Hallhatunk azért jó dolgokat,

érezni, a zenészek nem favágók, de mindez

kevés, és egyszer használatossá teszi a

"Tomorrow"-t. Nem szokásom hazabeszélni,

meg a magyar zenekarokkal túlzó összeha-

sonlításokba bocsátkozni, de most bátran

mérem össze velük a mi Nemesis-ünket, egy-

szerűen jobbakk. Stílusilag azonos pályán

mozognak, de a Nemesis zenéje érzelmileg

gazdagabb és sokkal árnyaltabb, dalaik

megkapóbbak és fantáziadúsabbak.

A Tunnelvision második lemeze beton mó-

dón szól, gyengítve ezáltal a muzsika prog-

resszív élet, már ha egyáltalán van neki

ilyenje. A borító mindent képzeletet felül-

múlóan béna lett, valami nagy okosságot

akartak kihozni az ott látható szimbólum-

ból, dehát fércmunka és kész. Még egy olyan

átlagos anyaghoz képest is, aminek beszer-

zése elsősorban a keményvonalas gyűjtők-

nek tanácsolt.

63'16"

S.P.

Red Dragon:

Filmzene

Decca/Universal

Hiába, a hasonló közegben mozgó Papa Roach-nak azért a szerzenie mellett több tehetsége, illetve fogós témája is volt. Mindezek tudatában várja még valaki az április 27-én érkező új, teljes My Deaf Audio CD-t, a "Nothing Profound"-ot? Én inkább lemondanék róla.

Internetes süket fülekre találas =

<http://www.mydeafaudio.com>

15'27"

Bánfalvihletetlen

Tunnelvision:

Tomorrow

Massacre/HMP

Lemezelenítés

A Red Dragon, vagy Vörös sárkány, ha valaki még nem tudná, a Bárányok hallgatnak című alaphriller második folytatása. A történet Hannibal Lecter doki kalandjait meséli el, mielőtt még összefutott volna Judie Foster FBI ügynökkel. Vissza a múltba tehát, mivel a jövő, azaz a sorozat második része minden különösebb visszhang nélkül hozta vissza a befektetett pénzt, majd pedig beállt a földre. Egyesek azonban látni vélték még annyi erőt a csapatban, hogy újra összerántották őket egy kis hétvégi megszárításra és pénztár csilingelésre.

Azt megszokhattuk már, hogy az ilyen és ehhez hasonló folytatások, vagy előzmények, ha úgy jobban tetszik, megosztják a közönséget. Ezúttal sem lesz ez másként, de szerencsére a film zenéjét illetően sokkal egyértelműbb a helyzet. A Bárányok hallgatnak zenéjét Howard Shore szerezte és nem kis mértékben járult hozzá a film hatalmas sikeréhez. A folytatást Hans Zimmer-re bízták, aki a Hannibal-ban ügyesen megtoldotta a nagyzenekari riogatókat opera áriákkal. Denny Elfman, a Red Dragon zeneszerzője azonban egyetlen fogódzóként a legközhelyesebb feszültségkeltő panelhez, az éles hegedűbetétekhez nyúlt. Azokat próbálta melytől a fűvósokkal ellensúlyozni, de semmi többre nem futotta neki. Sikertől kisasajtozni magából egy meglehetősen Psycho zuhanyzó jelenetének zenéjére emlékeztető témát, amit aztán hol eldugott a vonások mögé, hol tempóváltásokkal variálta, de még így sem közelítette meg Bernard Herrman vijjogó hegedűinek hatását a halhatatlan Hitchcock remekműben.

A CD mindenesetre nagyon impozáns kivitelezésű. Külön multimedialis részt tartalmaz, tele jobbnál jobb képekkel a filmből és interjú hallható a zeneszerzővel valamint az egyetlen személlyel, aki miatt ajánlott megnézni ezt a filmet; Anthony Hopkins-szal.

57'16"

rakk

Road To Perdition: Filmzene

Decca/Universal

Van a Hoolywood-i komponistáknak egy olyan meglehetősen kicsi tábora, melynek tagjai nem csupán jó iparos módjára ontják magukból - illetve segítéik által - a semmitmondóbbnál semmitmondóbb filmzenéket, hanem megpróbálnak a szórakoztató ipar határain belül valami kevésbé felszíneset is csinálni. Thomas Newman, ki a szóban forgó Road To Perdition, vagyis a Kárhozat útja című film zenéjét összeállította, s a bebecsátást eme igen kis számú, de annál illusz-

risabb klubba az Amerikai szépség révén nyerte, melynek rendezője ugyanaz a Sam Mendes volt, aki ezt a filmet is instruálta. A két barát tehát ismét összefogott, de amerikai társadalomkritika helyett ezúttal egy gengszter történetet hoztak össze. A helyszín a nagyváros sötét utcái, az időpont a múlt század első fele, a szereplők pedig Tom Hanks, Paul Newman és Jude Law. A történet az ír maffia berkein belül játszódik, sok esőzártta snittel és komoly döntések súly alatt roskadozó jelenetekkel. Ebből a Hoolywood-i filmzenékben járatosabbak már kitalálhatták, hogy mire is számíthatnak. Illetve mégse. Ugyanis itt jön a képbe Newman különös arányérzéke, amellyel összefonta az ilyen-

k o r

Matchbox Twenty: More Than You Think You Are

Atlantic/Warner

A Carlos Santana oldalán Grammy-díjra szert tett Rob Thomas énekes vezette Matchbox Twenty ma már egyáltalán nem szorul bemutatásra. Lényegében három év alatt felzenéltek magukat a csúcsra. Indítottak a '97-es "Yourself Or Someone Like You"-val (erre még Thomas írta az összes nótát), aztán érkezett a folytatás a három évvel későbbi "Mad Season By Matchbox Twenty" képeben, és akkor már semmi sem állhatott a kvintett útjába. Számaitak rogyásig játszották a zenei adók, nevük pestisként terjedt, vagyis sztárokként, kellő nyugalomban láthattak hozzá harmadik albumukhoz, a "More Than You Think You Are"-hoz. Viszont, ahogy az a velük készített műltávi interjúból is kiderült, még mindig nem készítették el a számukra tökéletes lemezt. Hogy lehet valaki ennyire elégedetlen?

Kiismerhettük már a Matchbox Twenty stílusát előző hanghordozóikon, ehhez képest nem sokat változtak. Azaz ugyanazt a fajta érzelmekben bővelkedő, soulós és alternatív elemekkel tarkított dallamos, modern rockzenét játsszák most is, amely nem szűkölködik a retrós megközelítésben. Producernek is megtartották az első két CD-jükről ismert Matt Serletic-et (Collective Soul, The Superjesus), maximum az jelenti a változást, hogy a dalok még egyszerűbbek, még emészthetőbbek és slágeresebbek lettek. Ke-

szokásos zenei paneleket azaz a kis pluszsal, amittől szerzeményei sokkal gazdagabb és kifejezőbbé válnak. Jelen esetben némi ír népzenei elemek, leheletkönnyű zongora futamok, finom fűvós, jazzes ízű háttérzaj és az elmaradhatatlan hőmpolygó nagyzenekari betétek közt mozog a muzsikája, de a CD-n nagyon bölcsen helyet szorított néhány korabeli, a filmben felcsendülő swing és jazz szerzeménynek is. A végére pedig belopták a két főszereplő, Paul Newman és Tom Hanks Kárhozat című rövid kis zongora duettjét.

Newman tehát ismét betalált. Ha nem is pontosan a közepébe, mivel az Amerikai szépséghez fogható hangulati muzsikától azért ez távol áll, de akár a Halálsoron, akár a Ha eljön Joe Black zenéje mellé bátran odaállítható.

70'11"

rakk

Folk Iván:

Sea Of Glas

Mora Bt./Stereo Kft.

A projekt névadója egyelőre elsősorban ki-tűnő stúdiójáról ismert szakmai körökben. (Sietve jegyzem meg, a recenzió tárgyát képező anyaggal sem cáfolat rá a hírnevére.) Talán kevesebben tudják róla, hogy egyszerű muzsikuss is. Ezt korábban egy keresztény rock-album kiadásával igazolta. Most nagyobb fába vágta a fejszéjét: egy különös, egyéni ízű, akár progresszívnek is nevezhető lemezt készített.

A "Sea Of Glas" nem könnyen emészthető hallgatnivaló. Erős kortárs zenei hatásokkal bír, repetitív elemekkel: egyfajta sajátos neo-primitívizmussal, és az előadó gárda a rockzenében kevésbé használatos hangszerekkel operál.

A sokoldalú zenekarvezető (továbbá: zeneszerző, hangszerelő) számos hangszeren működik közre. Az elsősorban instrumentális anyag azonban nem minden percében meggyőző. Talán, mert nem a "Sea Of Glas" nem könnyen emészthető hallgatnivaló. Erős kortárs zenei hatásokkal bír, repetitív elemekkel: egyfajta sajátos neo-primitívizmussal, és az előadó gárda a rockzenében kevésbé használatos hangszerekkel operál.

Aztán a z

"Unwell"

is garantál-

ja a milliós

eladásokat,

akárcsak a ko-

rábbi "Bent"

dalukra emlé-

keztető, erős

kórusú "Cold".

Ugyanígy oko-

san írták meg

a "Hand Me

Down"-t, meg a

"Could I Be You"-t is, amik egyetlen hallgatás után megmaradnak emlékeztünkben, hogy a kislemezes, eredetileg Mick Jagger szólóalbumára szánt "Disease"-t ne is említsük. Ha már "Disease", ezen a speciális európai kiadáson szerepel a klipje is, míg az ausztrál változatban ennek a nótának az akusztikus verziója kapott helyet bónuszként. Ennyit a kedvesnialásról.

Internetes slágergyártás =

http://www.matchboxtwenty.com

50'11"

Bánfalvismert

elég

gőg

dülékény

a muzsika.

Üdítő színfoltja

viszont a női vokállal

megtámogatott

"As

Flaskes Of Fire." Engem legjob-

ban mégis a címadó szerzemény szelíd

szépsége ragadott meg.

Attól tartok, hogy mindennapos "vendég"

nem lesz nálam ez a korong. Elteszem a borongós napokra. Háttérzeneként fogyasztani ilyesmit, azért mégis csak luxus.

50'02"

olasz

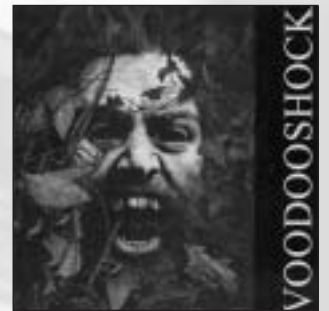
VooDoo Shock:

VooDoo Schock

PsycheDOOMelic

A zeneipar egyik iratlan szabálya szerint ne hagyd magadon úrrá lenni, a rád leginkább hatással lévő zenekart. Ezt valószínűleg nem hallotta az ex-Naevus-os Uwe Groebel, aki nem néhány pohár limonádé elfogyasztását követően hozta létre új formációját, melynek bemutatkozó nagylemezén mindvégig a Black Sabbath, a korai Saint Vitus éjszót, fenyegető és a punkos Obsessed vénájában íródott. Érzelmes, életerős, ugyanakkor emészthető dalokat mutat fel az általa vezetett trió. A VooDoo Shock ügyesen,

energikusan, képzetten, arányos hangzásban adja vissza a - részint - tengerentúlról származtatott stílus összes kliséjét. (Manapság csak azt lehet tenni ebben a műfajban.) Igazi tragédia volt a doom rajongók számára a Scott "Wino" Weinrich irányítása alatt

működött Spirit Caravan vagy a tébolyult, brit Electric Wizard tavalyi feloszlása, de agódnia senkinek sem kell, az utánpótlás itt van a német csapat személyében. Lassan öröl, minőségi doom zene az olcsó "konzervdobozosztümös-metál" bandákról híres Germániából?! Jobb, ha elhiszed és felkötöd az alsóneműt!

Honlap: www.psychedOOMelic.com email: info@psychedOOMelic.com

61'43"

-norbitam

Orodruin:

Epicurean Mass

Saint Doom/PsycheDOOMelic

Az ötesztendő, New York-i Orodruin néhány demo után hozta ki első nagylemezét a magyar PsycheDOOMelic kiadónál. Kiértelt riffekben - bár hirtelen fordulatokban, hangulatváltásokban nem - bővelkedik a közel ötvenperces, nyolc plusz egy rejtett dalt - reccsés - tartalmazó, karakteres, lassan poroszkaló, epikus doom anyag. A dob feszes, az ének kiméletes, a gitár és a bőgő, valamint az alkalmanként felbukkanó billentyű erőteljes, robosztus hangzásban nyomul a fékentartott nótákban. A Pierced By Cruel Winds és az Unspeakable Thruth-féle maszszív, hatásos tételek, ígéretes dolgokat vetítenek előre koncertjeikkel kapcsolatban is. Hálas hallgatnivaló a sötét és melankolikus Epicurean Mass.

Honlap: www.orodruin.us

49'16"

-norbitam

Arena:

Contagion

Verglas/Record Express

Ha egy szekér beindul... Ez az egész Verglas egy jó ötlet volt, megfelelő keretet biztosít Clive Nolan billentyűs zenei tevékenységének kibontakozásához. A derék Clive, a Pendragon parkoló pályára kerülése óta, évi négy-öttnél nem adja alább a különböző lemezekben való közreműködést. Legyünk őszinték, ez neki is sok. Ennyi jó dolog nem jön ki az ujjai alól...

A Nolan tevékenységi kör legerősebb vonala (ha pihen a Pendragon, de ott nem ő a főnök) az Arena. Már csak azért is, mert itt valóban jó zenészek gyülekeznek. Rob Sowden egy nagy érzelmi és hangtartományi skálán mozgó énekes, Mick Pointer dobosról pedig senki nem fogja már lemosni, hogy ő dobolta fel a Marillion első albumát. A Contagion folytatja ugyan az előző Arena

lemezeik. E négy album esszenciáját hallhatjuk a mostani korongon 15 dal erejéig, de felkerült egy új szerzemény is, mely a Last Day Of The Miners' Strike címet viseli. Kronologikus sorrendben haladva először a téniszkorban mindannyiunk életében bekövetkező szerelmi csalódások tárgykorában mozgó His 'N' Hers olyan dalaival nosztalgizhatunk, mint a Babies, Razzmatazz, Do You Remember The First Time? és a Lipgloss. Majd a legnagyobb sikert hozó 95-ös Different Class című lemez következik szintén négy dallal: Common People, Sorted For E's Wizz, Disco 2000, és a Something Changed. A központi témától továbbra is a párkapcsolatok adják, egyszerű hétköznapi szerelmi történetek, melyek szinte mindenkiel megtörténnek. S mind ez a Jarvis Cocker-re jellemző egyszerű, hétköznapi, narratív stílusban. Az újabb kvartett (Help The Aged, This Is Hardcore, A Little Soul, Party Hard) a This Is Hardcore által bekövetkezett - ha nem is éles - stílusváltást érzékelteti, mely tovább folytatódik a We Love Life záró triójával: Trees, Bad Cover Version, és a végén észállós Sunrise. A végére marad az a bizonyos új szerzemény, mely kissé kilóg a sorból, mert igazából egyik lemez hangulatához sem passzol. A CD-nek egyébként DVD változata is megjelent mintegy kétórányi plusz anyaggal.

72'28"

szabógé

Ted Nugent: The Ultimate Ted Nugent Epic/Sony

Azon lehet vitatkozni, hogy jó vagy rossz "műfaj-e" a válogatás, abban viszont határozottan állást tudok foglalni, hogy a címeikkel illene szerényebben bánni. A Nugent-életműből két CD-nyit (összesen harminckét dalt) nyújtanak át nekünk a válogatás szerkesztői, ami kétségtelenül tisztességes, ám még ennnyivel sem lehet átfogó képet nyújtani a fenegyerek pályafutásáról. Nem sírni akarok, hogy ez is kimaradt, meg az is, csak azt akarom mondani, hogy egy

válogatás nem lehet "ultimate" (alapvető). Már csak azért sem, mert...

...Ez az anyag csak az 1975 és 1982 közötti korszakot fogja át. Természetesen nagyon sok jó dal hangzik el, melyek a kor nyers (mai fülnék talán vékony) gitárhangzását, és mégis erőteljes megszólalását hozza vissza. Ifjú gitárosoknak is ajánlott a meghallgatása, és a Nugent-es torzított hangszin kipróbálása, mert itt minden pengetés kihallatszik, nem lehet "koszolni". A stúdiófelvételekről tökéletesen kiderül, hogy milyennek kell lennie egy szólónak, a kísérletnek stb. A koncertváltozatok pedig

fényesen bizonyítják, hogy milyen nehéz ezt megvalósítani, néha még Ted-nek se sikerült. Ez utóbbiak a második korong végén kaptak helyet, és négy van belőlük. Az is nagyon lejön, hogy főhősünk koncerten volt igazán elemében, a "punnyadtnak" addig sem nevezhető dalok egyszerűen csak ón á l l ó életre

Nightingale:
Alive Again: The Breathing Shadow Part IV
Black Mark/Record Express

Dan Swano-t nem hiszem, hogy be kellene mutatnom, ugyanis szinte lehetetlen, hogy egy rockzenét szerető ember valahol, valamikor már ne találkozott volna a nevével. Ezúttal a Nightingale nevű formációjával jelentkezik, ami azt jelenti, hogy ismét "melodikus" arca mutatja fénylő. Mit ne mondjak, sokan és régóta vártuk, hogy ismét megjelenjen a főműve (merthogy a csapat neve magyarul ezt jelenti). A multi-instrumentalista Dan kollégáival (Tom Nougá - gitár, billentyű; Erik Oskarsson - basszus; Tom Björn - dob) folytatja a megkezdett sorozatot... Ahogy ez a címből is kiderül, már a negyedik részről tartanak, ennek szellemében a borítón a dalok számozását sem az egyessel kezdik, hanem a huszonhetessel, és a harminchatos a zárótétel.

Hihetetlen ez a termékenység és munkabírás, ugyanis rendkívül friss, energikus, dallamokkal teli, intelligensen meghangszerelt dalokat hallhatunk ezen a CD-n, fáradtságának semmi jele. Mindegyik magán hordozza a tipikus Swano-jegyeket, ám emellett a legszebb AOR hagyományok is beköszönnek alkalmanként. Tökéletesen kivitelezett vokálok (Falling), izmosan telt szintiszövegek és még sorolhatnám. Sőt, helyenként még egy kis hendrixes vagy délies íz - hangszerkezelés - is feltűnik, aztán persze már jön is a tipikus Nightingale-refrén (State Of Shock).

Humoruk is van, ugyanis a borító füzetben feltüntették, hogy "this is a very very digital recording", azaz "ez egy nagyon-nagyon digitális felvétel". Hallatszik is! Minden apró részlet kristálytisztán kivehető, ám mégsem válik műanyaggyá, sőt, nagyon is élő az egész. Megszakításokkal 2002 májusától szeptemberig zajlottak a stúdiómunkálatok, ám ez nem véletlen, ugyanis számtalan bakos teendője mellett, amikor lehetősége adódott, a Nightingale anyaga dolgozott a főnök. Még a borító megtervezéséből is kivette a részét, ezeket Matt Cira készítette Dan instrukciói alapján, ám besegített neki Havancsák Gyula is. (Aki esetleg még nem hallott Gyuláról, az nézze át a most kezében tartott újságot.)

Tíz nagyon kellemes szerzemény, melyek csak arra várnak, hogy meghallgassuk őket, illetve, hogy azonnal és kitörölhetetlenül a hallójáratunkba ivódjanak.

49'30"

Deni

k e l -
nek.

Igényesen kialakított borító jár a kollekciónak, bár

egy rövid áttekintés a zenész pályafutásáról még elfért volna rajta, no de se baj. A hihetetlen hajzattal rendelkező úriember néhány fotójával is találkozhatunk, úgy néz ki rajtuk, mint aki sosem fog megöregedni, és örökké övé lesz a világ. Dalaival ezt valahol el is érte...

Mindent összevetve, aki nem fanatikus lemezgyűjtő, és nincs olyan mániája, hogy egy-egy előadó összes sorlemzét be akarja gyűjteni, ritkaságokkal, kislemezekkel stb. együtt, annak jó szívvel ajánlható ez az anyag. Ha teljes képet nem is kapunk meghallgatásakor, de elég sok mindent megmutat Ted Nugent világából.

69'03"; 67'21"

Deni

Simply The Best Songwriters 2

Warner

Az elmúlt év tavaszán/nyarán piacra került első merités után itt a folytatás, hasonló szisztéma szerint szelektálva, kis részben ugyanazon főszereplőkkel, nagyobb részt pedig valamelyest pótolva az akkori, területi korlátok indukálta hiányt. Olyan dal-szerzőkről szól ez a válogatás, akiknek a tehetségéből nem csak egy-egy hangszer megszólaltatására futja, hanem saját műveik egyéni hangú előadására is, szükségtelenek tartva zenekart szervezni maguk köré. Az ilyen eredetű felvételek mintegy a rockzene kialakulásával kezdtek sikereket aratni (megteremtve a krémjét a műfajnak), és a széria a mai napig tart. Jelen album szinte teljesen átfogja ezt az időszakot. A meglehe-

tősen tág idő-intervallum miatt meglepő az anyag meglehetősen egységes hangulata, ami persze a zömmel lassú tempójú daloknak köszönhető. A bevilágított nóták a pop-rock olyan gyöngy-

hogy az egyik legjobb, női hanggal felálló banda egyszerre szépséges és kemény hangzású muzsikája eljusson minden érdeklőthez.

A hollandok egyébként nem tartoznak a legtermékenyebb együttesek közé, mert akár hogy is nézzük, az 1996-os megalakulástól számított két nagylemez és egy mini nem sok. Az első nagylemez megjelenése után abban a szerencsés helyzetben lehettem, hogy színpadon is személyre vehettem a bandát és csinos, természetesen idomokkal megáldott énekesnőjét. A szárnyát bontogató Sharon Den Adel akkori formája nem volt túl biztató, énekeljesítményét rendszerint lerontották a magasanál bebecsüskáló hamis hangok, ennek ellenére már ott megérezhető volt, hogy metalkörökben a következő évek egyik legfelkapottabb szopránóját láthattuk. Az időt igazolva, színpadi dinamizmusa mellé egy tökéletesen képzett és érett hang társult.

Azért is írok ennyire hangulatosan Sharon-ról, mert ő a Within hangja és arca, rajta áll vagy bukik a történet. Márpedig a pálya eddig felfelé ívelt, nem véletlen, hogy a hihetetlenül hangulatos és elődjénél kevésbé metalos "Mother Earth"-öt felújított, digis design-nal és bonus-számokkal újranyomták. Maga a lemez egy rendkívül alaposan megismerkedett, éteri és sejtelmesen szép, enyhén keltás izekkel megspékelt zenei anyag, a gitárok állandó zúzása vagy hörgős hang nélkül (az előzőn ilyen is volt). Egy szóval, tiszta, esztétikus, művészi érzékkel megalkotott muzsika.

Még annyit a bonus dalokról, hogy akinek megvan az eredeti verzió, annak nem feltétlenül kell hanyatt-homlok szaladnia a bővített kiadásért. A dologban van némi átverés, a négy bonus szám a helyén van, de kettő koncertfelvétel, a Restless már a debüt lemezen is szerepelt, és egyedül a Bittersweet meghiúsítja számát igazán kiadatlan felvételné.

71'48"

S.P.

Flaw: Through The Eyes Universal

Nem sok olyan csapatot tartok számon a nem-metal kategóriában, akik a stílus elfogadott normáihoz képest, de azok keretein belül valami igazán egyedivel, érdekessé leplek volna meg. Az ember pedig már a jelképes ajándéknak is örülni tudna, miként teszi ezt az egyik legújabb údvöske, a Flaw esetében. Persze itt sem kell gondolni Mr. Bungle-féle "eldobom az agyam" szintű eklektikára, viszont a csapatban van egy olyan potenciál, ami egy szemernyi karakteresebbé varázsolja az együtt a pályatársaktól. A delikatesz a David Bottrill (Peter Gabriel, Tool) által kreált hangzásban, de legfőképp Chris Volz énekes stílusában keresendő, legalább-

Within Temptation: Mother Earth (Special Edition) Gun/Metal Blade

A holland gótikus metal csapat második nagylemeze nem éppen az új eresztések közül való, a recenziónak mégis aktualitást szolgáltat az, hogy - teljesen megérdemelten - a vezető DFA-s-tól egy erős független kiadóhoz került, és ennek kapcsán újra nyomták a társulat második CD-jét. Az eddig nem nagyon működő promóció és terjesztés tehát már nem szabhat gátat annak,

78'41"; 77'44"

olasz

is ilyenfajta hanghordozást még nem tapasztaltam ebben a közegben. A hasonlat kissé durva lesz, de korántsem sántít: mint-ha Messiah Marcolin Candlemass frontember áriázását próbálták volna a modern, nyers metáltémákhoz és a Linkin Park szintű, már-már popos dallamosságú refrénekhez igazítani. A kísérlet mindenestre érdekes, és engem már ezzel meg tudtak lepni az elsősorban piaci hasznot megcélzó bandák sorában.

Akinek tele a hócipője a Bizkit, Park és Town-féle tisztavirág életű zenei termékekkel, az valószínű a "Through The Eyes" borítóján sem fogja legettetni a szemét a lemezboltokban, ám ha képtelen vagy ránni az új generáció többnyire egy kaptafás és érzelmileg sekélyes rockereire, akkor a Flaw egy szimpatikus alternatíva lehet.

61'18"

S.P.

Dragonforce: Valley Of The Damned

Sanctuary/Gong Express

Tanulásgosnak tartom kissé elidőzni a csapat előéletén, amiből csak egy tényt ragadnék ki. A magának enyhén szólva nem túl eredeti nevet választó zenekar alakulása idején még a Dragonheart nevet viselte, de a felesleges konfliktusokat elkerülendő a hasonló nevű kollégákkal, kiadókkal, háromszázhatvan fokok fordulattal Dragonforce-szá transzformálódtak. Hogy miért pont az elmúlt néhány évben jött el a sárkányok ideje, és miért érz minden második dallamos power alakulat kötelezőnek, hogy nekik pont erről kell dalolniuk, nem tudom, ámbar van egy sanda gyanúm, hogy a Rhapsody sárkányeregetése az azt követő, világ-szintű ováció nagyban lehet inspiráló erő.

És még mindig nem térek ki a Dragonforce zenéjére, amit - jellegéből adódóan - majd három szófukarnyi mondattal el lehet intézni. Ennek oka pedig a zenekar szokatlan összetétele. Nem zenei szempontból, hiszen az ének-gitárok-dob és billentyű felállást nem lehet éppen formabontónak tartani, annál inkább azt, hogy az öt tag öt különböző nációt képvisel. Van itt hongkongi származású gitáros, francia dobos és ukrán billentyűs, de a nyelv, amin a hallgatóhoz szólnak, elég németes. Szóval a tagok, bárholnan is érkeztek, nagy rajongói lehetnek a Helloween-nek, a Gamma Ray-nek, és a szimfonikus, dallamos metalbandákhoz hasonlóan azt a fajta zenei világot turbózzák fel, teljesítik ki. Más kérdés, hogy a Dragonforce és további ezer társa csak egyféleképpen tudja újraértelmezni a klasszi-

kus metal sémákat, és minden alkalommal oda lyukadunk ki, hogy ezeket a nótákat egyszer, régen már hallottuk, jóval nyersebben és erőteljesebben, pátozzsal kevésbé felkentén.

Időnként képtelen vagyok megemészteni, hogy ezek a jó képességű zenészek, akiknek a vérében ott vannak a klasszikus zenei hatások és ilyen kombinatív játékra képesek, miért nem tudnak elrugaszkodni a sémáktól, vagy legalábbis ettől az álmagat, fennkölt miliőtől, ami hirtelenjében felettébb zeneinek (mert az is!) és csalogatónak tud tűnni, csak hosszútávon adagolva nagyon fárasztó.

51'51"

Simkó

Analyze That: Filmzene

Island/Universal

David Holmes az elkövetője eme igen figyelemreméltó és felettébb műves zenének, amely a Még egy kis pánik cím alatt futó mozihoz készült és márciustól láthatja a magyar közönség. A filmnek volt egy előzménye, mely Csak egy kis pánik fedőnévvel ment pár évvel ezelőtt és Robert De Niro valamint Billy Crystal bohóckodott benne. Egyikük, mint pánikbeteg maffiózó a másik meg, mint a pszichiátere. Pár év után aztán, ahogyan az már Hollywood-ban lenni szokott, ezt a jó kis komédiát is elérte a végezte, méghozzá a folytatás formájában, ami ahogyan az már lenni szokott, behozza ugyan a nézőket, de még szórakoztató ipari viszonylatban is csak a legtrikább esetekben szokott maradandó-

tom, hogy jócskán túl fogja élni magát a filmet is.

David Holmes régóta kacérkodik már a filmzenéssel, és egyre karakteresebb munkák kerülnek ki a keze alól. A szerző még kezdődj korában csinált egy; Let's Get Killed című lemezt, ahol full extrásan montázsai hallatán, melyek a klasszikus krimik világának hangulatából gyökereztek és napjaink elektronikus zenéiben borultak lombba. Legújabb, szóban forgó munkája is ezen elképzelés mentén született. Breakbeat és swing. A háború előtti Amerika jazz zenéje és lassan poroszkáló groovok meg karcos scratchek. Vibrafon, trombon és olyan hangulat, ami már rég túlhaladta a film mozgáskörét. Philip Marlowe modern kori kalandjaihoz sokkal jobban illene ez a zene, mint egy olyan komédiához, ahol egy maffiózó jó útra akar térni, de csak nyafogegyfolytatában. Részemről eddig ez az év filmzenéje. Csak ne lenne olyan rövid.

30'36"

rakk

Stephen Jones: Almost Cured Of Sadness

Sanctuary/Gong Express

Stephen Jones lemeze valószínűleg nem fog bekerülni a tavalyi év felejthetetlen könnyűzenei pillanatai közé. Sőt, az sem valószínű, hogy komolyabb közönségsiker

Septic Flesh: Sumerian Daemons

Hammerheart

Egy új Septic Flesh lemez megjelenése számomra mindig is a különleges alkalmak közé tartozott. A gótikus metalnak eme kiváltságos sötét és atmoszferikus válfaját felvállaló görög alakulat már akkor magához láncolt, mikor csaknem egy évtizede kiadta "Esoptron" címet viselő munkáját, hiszen először akkor kristályosodott ki a stílusuk, akkor tekinthettünk le abba az ősi kultúrákat elnyelő végtelen és örvénylő mélységbe, ami megfogalmazódik zenéjükben.

A mediterrán csapat úgy tartozik a legeredetibb bandák közé, hogy azért egyvalakire mégis hasonlítanak. A Paradise Lost hatást a kezdetektől fogva nem tagadhatják, és most is jelen vannak azok a tipikus, gót gitártémák. Ám a görögök sokkal áthéveltebbek.

A mediterrán csapat úgy tartozik a legeredetibb bandák közé, hogy azért egyvalakire mégis hasonlítanak. A Paradise Lost hatást a kezdetektől fogva nem tagadhatják, és most is jelen vannak azok a tipikus, gót gitártémák. Ám a görögök sokkal áthéveltebbek.

A mediterrán csapat úgy tartozik a legeredetibb bandák közé, hogy azért egyvalakire mégis hasonlítanak. A Paradise Lost hatást a kezdetektől fogva nem tagadhatják, és most is jelen vannak azok a tipikus, gót gitártémák. Ám a görögök sokkal áthéveltebbek.

A mediterrán csapat úgy tartozik a legeredetibb bandák közé, hogy azért egyvalakire mégis hasonlítanak. A Paradise Lost hatást a kezdetektől fogva nem tagadhatják, és most is jelen vannak azok a tipikus, gót gitártémák. Ám a görögök sokkal áthéveltebbek.

d ó r a
sikerülni.

56'09"

Simkó

Mielőtt azonban túlzottan belebonyolódna a témába, inkább visszatérnék a film zenéjére, ami szerencsére egészen más elvek alapján született. Sőt, még azt is megkockáztatom, hogy jócskán túl fogja élni magát a filmet is.

v á r n a

rá. A magyarázat egyszerű; amit szabad a Gorillaz-nak, nem biztos, hogy megteheti a kisökor is. Szük az a pálya kettőnek és mivel az újdonság ereje még fűt tovább, Jones úr próbálkozása igen csak a földbe állt. És akkor még a szük-

séges körítések - videó, jól irányított média felhajtás stb. - hiányáról nem is beszéltem. Ami a zenét illeti, különösebb gond nincs vele, azon túl, hogy a nyávogó ének nekem speciel gyorsan az idegeimre ment. Alapvetően gépi alapokat próbáltak meg olybá tenni, hogy nagyon lazának tűnjének. Ez helyenként be is jött nekik, de sokra nem mentek vele, mivel rendszerint valami nagyon gagyi díszítéssel toldották azt meg, amitől persze az elkövetőjük azt hitte, hogy az majd még lazább lesz. Ajtócsikorgással fűszerezett drum'n'bass, trip-hop és a már említett végtelenül idegítő nyávogás. Easy listening olyan hatásokkal, mintha valaki hungaroccellel törőlné az ablakot.

61'27"

rakk

Total Eclipse: Ashes Of Eden

Limb Music/Record Express

Egy, ma már túlterhelte vált heavy metal scene újabb felesleges rakományára az amerikai banda debütáló albuma. Személy szerint több rációt láttam annak idején a Limb Music-ban, amikor még a tényleg arra érdemes csapatokat szerződtette le, gondoljunk csak az egy egész hullámot elindító Rhapsody-ra. Mostanában már nem találnak ennyire karakteresnek ható, és a maga nemében eredeti zenekarokat, mondhatni azok jó nevéből és az utóbbi időben a langyosból tonnaszámmra kifogott áruból próbálják meg "trenden" tartani magukat. Hogy ez a politika hosszútávon is kamatozni fog-e, nem tudom, viszont a Total Eclipse zenéjéről sok üdvöztető gondolat nem jut eszembe. Ami kislét alkalmazni lehet ebben a trapolós, harcias - maradvány a hivatalos titulussal - power metalos stílusban, azokkal élnek is a srácok. A zenében nem érzem a tüzet, az isteni szikráról ne is beszéljünk. Különleges képességek hiányában egyetlen, igazán figyelemreméltó témát nem bírnak összehozni a hangszeresek, a nem túl kiforrott hangú, éppen ezért göröcsösen igyekvő énekes torkát pedig nem hagyják el megkapóan szárnyaló, megjegyezhető refrének. A Total Eclipse kapcsán a hazai zéken evező, számírást terjesztő jóval fantáziadúsabb Demonlord zenéje jutott eszembe, és meglepő módon azt kell mondanom (szerencsére csak írnom), amit egyszer Gyulai rebesgett a 100 méteres síkfutás meglepő végeredménye kapcsán: megverték az amerikaikat!

Ha valakinek nagyon hiányzik egy szintelen, szagtelen, különösebb élményekkel nem gazdagított metal CD, az az Ashes Of Eden-re is elverheti a pénzét, ami majd egy órással meghívó az unalom, a senki földjére.

52'44"

Simkó

Valis: V.A.L.I.S.

Lunasound/Record Express

A grunge korszak lejtárvál eltűnt arcok kezdenek visszatérni a zenéléshez, az aktív zenészelethez. Legutóbb a Screaming Treese Mark Lanegan tűnt fel a Queens Of The

Stone Age harmadik lemezén, most pedig egykori zenésztársa, Van Conner a Tad baszusgitárosával Kurt Danielsonnal hat éve alapított bandájának első anyaga látott napvilágot. Akinek mondanak valamit a felsorolt nevek, tudja, - kábé - mire számíthat, akinek nem, az járhatja az antikváriumokat, és beszerezheti sorban a jobbnál-jobb korongokat, a lemaradás pótlása érdekében. Nos, ezen csapat bemutatkozó "művén" is a zúgó gitárok uralják a terepet, ezt precízen és sikeresen illesztik össze a '70-es évek elszállt, ravasz, okos dallamaival, ugyanakkor elkerülik a "másolás" minden formáját, s friss és különleges - nincs két egyforma dal - produkcióval ajándékozzák meg a hallgatót, ami - részint - a hosszú karrier egyik alapeleme. Lehet, hogy sokáig kellett várni erre az anyagra, de soha jobbkor nem mutathatnák meg igazi színeiket. A Valis meghozta azt, amire rég várnak.

47'31'

-norbitam

Hypertér: Mandala 2002

Szerzői kiadás/Stereo Kft.

A 2001-ben, Budapesten alakult négytagú zenekar klasszikus (3 gitár, dob) rockos felállásban játszik saját bevallása szerint "kicsérletezős" hangzású, kissé meditatív, ének nélküli muzsikát. A lemez címe, valamint az egyes számokhoz festett különös szépségű képek (mandalák) egyfajta sajátos, rockzenei alapokon álló (ha jól tudom, buddhista) program-zenére is utalhatnak.

Amennyiben ez így van, mentegőzni vagyok kénytelen. Én magam nem vagyok vallásos, tehát másként érzene meg (ha megérintenek) azok a "tudatalatti áramlatok", amelyek a Hypertér legénysége szerint jelen vannak ebben a muzsikában. Nem tudom, hogy jelen vannak-e... A misztikumnak (a keleti zenei elemeknek) például nemigen lelem benne nyomát.

Van viszont egy fel-fokozott monotonia, amelyre lazán, ráérősen építkezve gitár-riffeket pakoltak. A számokban inkább a szikár, lecsupaszított, kiüresített forma érvényesül, mint a minimál tartalom. Ez egy unalommal határos, vesztélyes terület! Ennyire belterjes mikro-világba talán még egyetlen magyar együttes sem merészkedett. Nem tesz jót az anyagnak az erős deminőségű felvétel sem. Minden bizonnyal a zenekar első lemezéről van szó, és ez idő tájt nem veti fel a bandákat a pénz. Az útkeresés tévovásága amúgy megmagyarázható és megfogható. A kérdés az, hogy hogyan tovább? Fel tudja-e, fel akarja-e porgetni a Hypertér valamivel (legyen az ének, saxofon, bármi) ezt a muzsikát? A zenéjük egyelőre nem, de a játéku lélekkel teli, úgyhogy van remény.

60'08"

olasz

Luca Turilli: Prophet Of The Eclipse

Limb/Record Express

Már megszokhattuk, hogy a "szimfonikus metal úttörői" kegyre joggal pályáznak Rhapsody talán két legfontosabb tagja a lemez megjelenés közti szünetekben projectzéssel üti el maradék idejét. Fabio Leone a Vision Divine-t próbálja a hátán cipelni, az agytröszt Luca Turilli pedig saját nevén futtatott csapatával tör égi magasságokba. Mindkét próbálkozás a projectek kategóriájába sorolható, egy nagyon lényeges különbség mégis akad köztük: amíg Fabio a Rhapsody-hoz képest megpróbál - némi minőségi romlással - egyedi hangot megütni, addig Luca képtelen leereszkedni a valóság talajára. Központi témája a mesék, mítoszok köré építkezik, ehhez mérten zenéjére is ugyanaz a szingardagság és ünneplés hangulat illik, mint anyazenekarában. Nem lövünk bakot ama kijelentésünkkel, hogy a "Prophet..." nyugodtan kijelenthet volna Rhapsody név alatt, fel sem tűnt.

A mi Lucánk egy igen termékeny és nagyszerű zeneszerző, tőle senki nem tudja jobban, hogyan kell csupa pátosszal és emelkedettséggel teli, számos klasszikus zenei elemet tartalmazó, de mégis csak eladhatóan komoly dalokat szerezni.

Filter: The Amalgamut

Warner

Az olvadós Terminátor fivér Richard Patrick harmadik, "The Amalgamut" lemezével is meg tudott erősíteni ama hitében, hogy a tengerentúli nu-metal korszak legtehetségesebb egyedei közé tartozik. Csapatának népszerűsége nem vetekszik az olyan iparosokéval, mint a Bizkit vagy a Park, ám zenéjük élvezeti érteke és esztétikai tartalma mindenképpen emezek felé emeli a Filter muzsikáját.

A debütáló, még jóval spontánabb, lázadóbb "Short Bus"-hoz képest higgadtabb, átgondoltabb dalgyűjteményt tartalmaz az új lemez, igaz, ez a változás már bekövetkezett a "Title Of Record"-on is. A zúzósebb, szakítósebb eszköz - kezelik az ütős, slágerez - túlteljesen, erről a nyitó You Walk Away győz meg, de az American Cliché is inkább zaklatott, mint ellazult relaxáló. A Where Do We Go vagy a The Only Way azonban rámutat a csapat finomabb, szellősebb oldalára, ahol az akusztikus gitár domináns szerepet kap. Legyen szó akár gerjedősebb, akár pihentebb témáról, Filter-ék kiemelten - talán az eddigiektől is nagyobb figyelmet szentelve - kezelik az ütős, slágerez, refrének meglétét. Eme törekvésükben egy húrton pendülnék a stílus zenekaraival, hiszen egy, a fulbon megragadó dallamocskára akár a listák csúcsára is repíthetnek együtteseket. Csak hogy amíg más esetleg az érvényesülése miatt választja a befutás eme útját, addig Filter-ekben igazi dalszerzői véna húzódik meg, az átlagostól jóval gazdagabb zenei világgal. Azt is hozzátehetném, hogy a modern hangzás csak egyfajta kifejezési eszköz a kezükben az átlagosnál magasabb gondolataik közléséhez. Ezzel a muzsikával nem csak felületesen, de belsőleg is lehet azonosulni. Ez a legnagyobb erőny szerintem, amiről egy komponista álmodhat, amellyel, hogy zeneileg iszonyat profi az anyag, és a hangszerezése is minden igényt kielégítően változatos.

Tudom, el kell telnie néhány dálnak, amíg megemésztyük Patrick kissé nyávgós hangját, de egy idő után, oldódva a zenével már szinte fel sem tűnik. Intelligens, kiváló dallamokban és nótákban bővelkedő anyag az "Amalgamut", igényeseknek stílustól és kortól függetlenül ajánlható.

57'41"

S.P.

re z -

nie. Másrészt -ről viszont felróható neki, hogy nem tud kilépni ebből a bűvkörből, nem meri keményebb fába vágni a fejszéjét, pedig az ő szintjén már lehetne valaki önző módon "meg nem értett" is, sokan bizonyára nem bánnák.

Ám Luca jószívű ember, igazságos kormányzó, tudja mi kell a népének. Egy újabb bombaszt, kikezdetetlen, a felhők közé vágódó öröme. Igaz, itt más énekel, a Fabio-tól jobb hangi adottságokat magáénak tud-

ható Olaf Heyer, ezenkívül adalékként konstatalhatunk néhány differenciát, aminek köszönhetően, de csak látszólag más eredményt kapunk. A "Prophet..." lemez kevésbé dalcentrikus és direkt, ám mindent egybevetve elmondható, hogy a különbség tényleg csak az egész tállásában, körítésében rejlik. Az erőteljes és pompázatos kórusmunka, a modern, gépies zajok beszűrődése vagy a többször érezhető Morricone hatás még pezsgőbbé varázsolja az álomvilágot, de az egész jellegén mit sem változtat. Egy Rhapsody rajongó tudja, hogy mit várhat ettől a lemeztől, ami a fentebb vázolt agyalkos ellenére bárki számára értékes és időtálló befektetésnek tűnhet.

51'29"

Símkó

Anima Sound System:

Aquanistan
EMI

Nemhiába reménykedtünk és imádkoztunk. Negyedeves huzavonát követően, egy multi-kiadói gondozásában jelent meg a szombat-helyi csapat ötödik nagylemeze. De megérte a várakozást a korong, hiszen nemzetközi mércével mérve is magas színvonalú, kidolgozott alkotást tett le az asztalra a Prieger Zsolt irányítása alatt működő brigád; ha egyetlen mondattal kellene jellemeznem az Aquanistant, azt mondanám, az Anima friss "műve" M a -

sokról, az izgalmas, gyönyörű dallamokról, effektokról ne is tegyek említést. Kágylózás közben néha elbizonytalanodtam, hogy egy szerelmes filmzenét hallgatom, annyira kifejezőestélyes a "dolog". A Gypsy Sound Clash az az Anima lemez, amit mindenki ismer, az Aquanistan az az Anima anyag, amit mindenkinek birtokolni és hallani kell.

64'48"

-norbitam

Pagan's Mind: Celestial Entrance

Limb Music/Record Express

Mindössze két éve létezik a Norvégiában alakult metal fogat, de zöldsülésükre néhány pillanat elteltével rácafolnak a debütáló nagylemezükön. Úgy indul a Through Osiris's Eyes című nótá, mintha legalább egy tíz éve létező csapatot hallanánk zenélni. Pedig nem kispályás, két riffes dalokat gyártó bandáról van szó, az északiak technikás, átgondoltan felépített, progresszív hatásokban tobzódó, ám mégis "egyvégtében" meghallgatható muzsikában utaznak. Időnként

meg szoktam döbbsenni azon, hogy mennyire szimpla anyagokra szoktak ráaggatni a progresszív jelzőt, esetünkben mégis ül a megállapítás. A "Celestial Entrance" csodálatos dallamokkal felvértezett metalja korántsem úgy előremutató, hogy a második refrén után a szóló gityós elbőfent egy-egy szólót. Virgák persze itt is vannak, nem is akármilyenek, emellett viszont különleges hangsúly van fektetve a hangulatra, az egész anyag kisugárzására.

Széles technikai eszköztárral operál a csapat, a fífkás megoldások mellett számtalan effektel színezik az anyagot, igazodva ezzel a borítófestményen is sugallt epikus-misztikus gondolatvilághoz. A dalok hossza nem is nagyon megy a hat perc alá, és a zenekar ezen idő vallumon belül adagolja - feltűnően rendszerezetten - a jobbnál jobb ötleit. Az egészen a legmeglepőbb, hogy nem csak azt hallani ki, hogy a srácok hódolnak a Fates Warning, Dream Theater féle, merengősebb prog. irányzatnak, de hallomást nagy rajongói a direktbb vonalon mozgó heavy és power metalnak is. Ezért aztán a zenékben áskálódni nem nagyon szerető egyéneknek is tudnak mit mondani.

A tagok méltatására nincs sok hely, így csak annyit, hogy mindenki mesterember módjára teszi a dolgát, és a kiemelkedő kvalitások ellenére is érvényesül a mindenki egyérv. Nils K Rue énekest pedig már most a feltörekvő "garnitúra" egyik legtehetségesebb torkának tartom, kellemes, egyben erőteljes orgánumával, és megdöbbsentően sokáig tud kitartani egy-egy hangot. Ronny Tegner billentyűsnek is áldozatos és hatalmas munkája fekszik az anyagban, káprázatos és sokoldalú egyéniségének nagyban köszönhető, hogy a hallgató lenyűgözően messzi tájakat

ÚJDONSÁGAINK! 2003

Carnal Forge
The More You Suffer

Poisonblack
Escapexstasy

**Strapping
Young Lad**
SYL

Old Man's Child
In Defiance Of Existence

CSÚCS KÍNÁLAT!

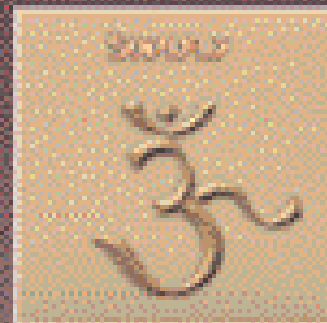
Fear Factory
Concrete

Jerry Cantrell
Degradation Trip

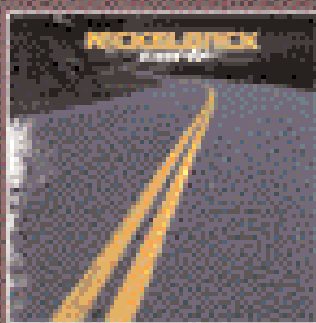
Killswitch Engage
Alive Or Just Breathing

Soulfly
3

Machine Head
Hellalive

Nickelback
Curb

Sinch
Sinch

barangol be. Ne felejtsem el megemlíteni Fredrik Nordström hangmérnöki munkáját, hiszen neki köszönhetően is született ilyen szípkorkázon jó anyag.

71'44"

Simkó

Dark At Dawn: First Beams Of Light

Iron Glory/HMP

A sötét power metalban utazó német Dark At Dawn túl van egy minin és két abszolút sikeres nagylemezen. Már játszottak Wackenben is, és épp itt lenne az ideje az új albumnak. Am ez még nem a soron következő stúdió korong, hanem a banda kezdeteit bemutató gyűjteményes lemez.

A 'First Beams Of Light' a két Dark At Dawn demót tartalmazza, ám úgy, hogy az összes dalt újra felvették korszerű hangzással és technikával. Így a felvétel olyan, mintha a csapat következő munkája lenne, ám csupán ösrégi ('93-as, '94-es) nótákról van szó. Azért is lehet meglepő a lemez, mert a stílus mit sem változott a kezdetek óta. Borús, sokszor pesszimista, néha gótikusan romantikus power metal-ról van szó. Bár az első, 'The Awakening' demo három nótája közül kettő (Illusions, Perish For Beauty) meglepően gyors, a recept már akkor is ugyanaz volt. A második demo, az 'As Daylight Fades...' már egy visszafogottabb, lassabb anyag, a debüt, 'Baneful Skies' karakterében. Ezek közül kiemeltné a Fallen Angel...Eternal Sleep karcos, borongós hangulatú power metalját, és a Black Dream című balladát a hangulata miatt. Ehhez a kilenc track-hez még egy meglepetés jár, a Warlord Deliver Us From Evil című nótájának korrekt átírata.

Az új lemez megjelenéséig jó időtöltés a Dark At Dawn demóinak alapos átrágása. A sötét és romantikus power metal kedvelőinek biztos nagy kedvence lesz ez az anyag is.

44'07"

Greg

Bomber: Legjobb a hüjjéknak

Szerzői kiadás/Hammer Rec.

Két éve küzdött kiadói gondokkal a Bomber. Réges-rég elkészült harmadik lemezanyagukat nem sikerült hivatalos cégen keresztül piacra dobni. Végül úgy döntöttek a srácok, hogy nem hagyják veszni a cuccot, és vállalva minden gondot és problémát saját maguk adják ki a hármas Bombert. Jól tették.

Zeneileg semmilyen lényeges változást nem tapasztalhatunk a dalokon. Ugyanaz a több szemszögből megközelített rock'n'roll, amelyet megszokhattunk tőlük eddig is. Tehát a Motörhead lehangoló stílusa, az AC/DC húzós boogie-ja, és a Tankcsapda alterosabb, lazább oldala egyesül a Bomber nótákban. A legnagyobb különbséget a hangzásban tapasztalhatjuk. A HSB-ben rögzített anyag ellentétben az első két koronggal - olyat dörrén, amilyet Magyarországon ritkán hallhatunk. Tiszta és erőteljes a sound brummogó basszussal, kevéssé torzított és effektezett gitárokkal és egy erőteljes dob-

hangzással. A nóták egyike-másika lazább, elszállósabb "egyetemista" himnusz lehet. Leginkább ezekben dominál Magasvári Viktor gitáros halálisan laza, de annál hangulatosabb és magasszintűbb játéka. Mondhatni Lukácsék ösvényén halad a címadó dal, a Még kell, és az abszolút sláger Itt mindenki lehet sztár. Ez utóbbi dal olyan aktualitással bír a magyar zenei- és közéletre nézve, hogy kitalálni sem lehetne jobbat. Itt kell megjegyezni, hogy a szövegeket, a továbbra is a Nagypapó stílusában éneklő Papp Tibin kívül Barbaró Attila és

Anthrax:

We've Come For You All

Nuclear Blast/HMP

szegte hőseink kedvét, sőt! Tavaly tavasszal egy fiatal, új gitáros, Rob Caggiano került a kótelékbe, aki óta a banda teljes jogú tagjává avaszták, és producerként is részt vett az új anyag készítésében.

A 'We've Come For You All' négyzamos előzetese - a billentyűt is felvonultató nóták miatt - félrevezetett kissé. A friss alkotásuk "időutazó", múlt idéző, ugyanakkor zseniális. Igaz, kissé hosszúra sikeredett - mint az Among The Living óta valamennyi munkájuk. Én személy szerint az intrót, a rövidke Crasht lehagytam volna, hiszen ezek nélkül is egy, az "aréna rock" fénykorát idéző lemezt hallunk. Bombasztikus refrének, fogós, diadalmas, hibátlan dallammenetek, káprázatos szövegek. Charlie Benante ezúttal is bizonyítja, hogy harmincnégy évesen is vitathatatlanul az egyik legjobb dobos a szakmában, játékában benne van az a vakmerő, fesztelen "viselkedés", amely dicsőséges napjaiban íródott szerzeményeiket jellemezte. A Korn előtt egy évtizeddel Adidas edzőcipőkben mutatkozó és a komolytalan Limp Bizkit áttörését tíz esztendővel megelőzően rap/metál penderítő New York-i társulat megmutatja, hogy kell heavy metált játszani a harmadik évezredben. Aki nem hiszi, járjon utána! Nálam magabiztosan a hónap legjobb metál lemeze.

A kiadvány beszerezhető limitált kiadásban is, amely elképesztő kiállítású, ráadásul helyet kapott rajta a Safe Home akusztikus verziója (tisztá Thin Lizzy), illetve a Ramones 'We're A Happy Family'-jének feldolgozása is.

61'08" (limitált) -norbitum

Sebes-

tyén László ír-

ta. Egyértelmű

Motörhead hatást érezek a két és fél perces, kétlábgépes, Ace Of Spades-es Zárórában, a Sacrifice nótá dob- és basszus-alapját egy az egyben visszaadó (Nem plágium csupán egy nagyon jó basszer és dobos, amiről beszélek) Veled bármikorban, illetve a lendületes, kicsit punkos Nem érdekelben és Mennyit ér?-ben. Az AC/DC nyomdokain haladnak a leglazább, csuklóból kivágott dalok, így a Mi jöhet még, a Ki festette a világot? és a Tülehni nem elég. Úde színtelt a Charlie-san keserűdes akusztikus Engedj el. Ezek összessége ad ki egy magyar stílust, melyet Bombernek hívnak.

Igazi laza, bulizós rock'n'roll-t nyom a Bomber, sajnálnám, ha nem jutna el szélesebb körben a rajongókhoz harmadik nagylemezük. Ők azok, akik igazán megérdemelnék a sikert, hiszen olyan kevés a profi szinten dolgozó és alkotó magyar banda.

41'00"

Greg

Emperor: Scattered Ashes - A Decade Of Emperial Wrath

Candlelight/HMP/Plastic Head

Minden idők legnépszerűbb, legelőreutatóbb, és legalapvetőbb black metal zeneka-

rának állít emléket ez a dupla válogatás.

A két lemez (Black Disc/Silver Disc) felöleli a zenekar teljes pályafutását a kezdetektől a sajnálatos feloszlásig. A Black Disc nem tartalmaz különlegességet, csupán a négy lemezről válogatta össze a zenekar az általuk legjobbnak vélt tizenhárom dalt. Így itt a Curse You All Men!, a The Majesty Of The Nightsky, az elmaradhatatlan I Am The Black Wizards, az In The Wordless Chamber, és természetesen az Inno A Satana is. A Silver Disc már sokkal izgalmasabb, mert

akinek nincsenek meg a

jong a középkori történelemért és az északi népek mitológiájáért. Mivel ez nem a legnépszerűbb műfaj manapság, nem is csoda,

hogy a lemezt otthon, Belgiumban rögzítette a csapat egy kisebb klubban. Így a hangulat végig nagyszerű, a rajongók fújják a szövegeket, és követelik a nótákat. Melyek közül természetesen a legnépszerűbbeket meg is kapják. Leginkább az utolsó lemezre épül a setlist, így hallhatjuk a The Return/Exile/Victory Or Valhalla hármast rögtön a buli elején, de elhangzik az On Golden Fields, az And The Horns Called For War és természetesen a klasszikus North Sea is. Persze a ráadást az Evil Prevails és a Fatherland alkotja, rögtön a Mother Europe után. A hangzás igazi élő sound, a hangszerek ki lehetők, elkülönülnek egymástól, az ének pedig tisztán érthető és megfelelő arányban hallhatjuk a közönséget is.

Egy nagyszerű és tehetséges underground banda remek hangulatú és megszólalású koncertalbuma az 'And The Hordes...' Azoknak a rajongóknak, akik még nem látták az Ancient Rites-et élőben, igazi élmény.

78'11"

Greg

Bathory:

Nordland I.

Black Mark/Record Express

Bár minden viking horda rá hivatkozik, a Bathory mégsem tündököl manapság olyan fényben, amilyenben kellene neki. Minden egyes kiadványa tökéletes a maga nemében, mégis kissé háttérbe került ez az ősi "lénny". Új, kétrészes műve, mely a szent anyaföld után a 'Nordland' címet viseli remélhetőleg új lendületet és támogatottságot

ad majd Quorthonnak, aki egyenlő zenekarával.

A gyűjteményes albumnak is felfogható 'Destroyer Of Worlds' kissé meghökkenett a világot a maga szélsőségeségével. Az új mű ezen a meglepődöttségen próbál változtatni, úgy hogy egybegyűrja az eddigi három epikus lemez minden erényét és pozití-

Ancient Rites: And The Hordes Stood As One

Hammerheart

A belga Ancient Rites úgy döntött, hogy eddigi korszakukat egy koncertlemezrel zárják le. Volt is okuk rá, hiszen a legutóbbi, 'Dim Carcosa' albumukkal elég jelentős sikereket ért el underground körökben.

A Gunther Theys énekes által vezérelt horda az első lemez Sodom thrashéből kiindulva egy olyan extrém stílust épített ki, mely elegyíti a már említett védjegyet a black, a viking és a klasszikus metal egyes elemeit is. Gunther ráadásul odaadón ra-

Greg

CD1: 73'55" CD2: 69'15"

vumát. A 'Hammerheart' ősi pogány hiedelemvilága és zeneisége elevenedik meg az olyan dalokban, mint a fenyegető és sötét Dragons Breath, a One Rode To Asha Bay-t idéző Forewardark Woods és a viking hiedelem temetési dalának is felfogható Great Hall Awaits A Fallen Brother. Ezekben a vastag gitárok és a durvább, károgósabb ének mellett rengeteg akusztikus rész és hangulatos kórus emeli ki azt az életérzést, amit Quorthon mindig is képviselt. A Twilight Of The Gods' mitikus és misztikus világát képviselik az olyan himnusz értékű tételek, mint a Vinterbolt, és a végig akusztikus népi hatásokkal büszkélkedő Ring Of Gold. A 'Blood On Ice' album metalosabb, mesésebb világába vezet minket vissza a kórusgazdag és büszke címadó dal, és a lemez legnagyobb himnusza, a Mother Earth, Father Thunder., illetve a kicsit kilógó, gyors, korai Manowar-t idéző Broken Sword. Persze ez a megközelítés igencsak lesarkított, hiszen a dalok nem egyikúán céloznak meg egyes albumokat. Mindegyikben összességében van benne az, amit a Bathory-féle epikus viking metal-nak hívunk. Rengeteg pogány kórus, súlyos és lassú evező tempó és egy hihetetlen érzés jellemzi az összes dalt. Sokan bírálják Quorthon-t a hangja miatt, ám szerintem tökéletesen illeszkedik a zenéhez. Ugyanolyan pogány, mint a muzsika, amit játszik.

Az év elején várható a 'Nordland' második része, mely teljessé teszi majd a Bathory eddigi munkásságát. A rajongóknak ez a lemez (is) kötelező.

59'21"

Greg

Running Wild:

Live
GUN/BMG

Tizenöt évvel ezelőtt adott ki utoljára koncertlemezt a Running Wild. Így nem is csoda, hogy Rock'N'Rolf elérkezettnek látta az időt, hogy megmutassa mit is tud a banda az ezredforduló után.

Szükségesnek érezte, hogy ezt egy dupla album formájában tegye, hisz a Running Wild-nál nem egy-két lemezből áll össze a setlist. A legtöbb nóta az utóbbi lemezekről való, de ez nem is csoda hisz az újkorban is fontos és jelentős albumokat adott ki a banda. Így természetesen elhangzik a Welcome To Hell, a Unation, a Brootherhood, a Soulstrippers és a Crossfire az utolsó anyagról, a When Time Runs Out és a címadó a Victory-ról. A régi nagyok közül itt van a Bad To The Bone, a Blazon Stone, a Uaschitsun, a Prisoner Of Our Time, a Lead Or Gold, a Riding The Storm és az Under Jolly Roger ráadásként. Persze a sok új nóta közé még befért volna egy Branded And Exiled, egy Conquistadores vagy egy Raise Your Fist. Ami a leginkább meglepett, hogy a legsikeresebb RW albumról, a 'Black Hand Inn'-ről egyetlen árva nóta sem hangzik el, pedig számomra a Dragonmen kiagyhatatlan lett volna. Az Osnabrück-ben rögzített buli egyébként jól szól, bár sokszor nem igazán élő a hangzása. Mintha egy album verziót hallgatnánk bizonyos dalokról. A közönség teljesen eltűnik, a banda (mely csupa kisegítő zenészből áll: Brend Aufermann-gitár, Peter Pichl-basszus,

Matthias Liebertruth-dob) pedig "túlságosan jól" szól. Technikailag is kifogásolhatatlan a koncert minden helye és leütése a helyén van. Vérteli profi zenészekkel van dolgunk. A szebb napokat is megélt klasszikus és alap heavy metal bandának számító Running Wild még mindig hozza a színt, de valószínűleg keserű az ember szája íze azok után, hogy mikor még egy zenakarként jegyezték a Wild-ot, évekig uralt egy egész világot.

CD1: 48'21" CD2: 52'09"

Greg

Manilla Road:

Spiral Castle
Iron Glory/HMP

A nyolcvanas évek elejének kultikus underground bandája volt a Manilla Road. Különbözőbb elismerést soha nem kaptak, pedig zenéjük, mely mindig is egy teljesen egyéni stílust képviselt, többre predesztinálta őket. Tavaly jelentkeztek visszatérő albumukkal, az 'Atlantis Rising'-gal, és máris itt az új remekmű.

Az egy intró és hét dalt tartalmazó korong ugyanaz a fantasy világú ősi doom/heavy metal, mely mindig is jellemezte őket. A Manilla Road sohasem volt a rövid dalok híve. Az átlagosan hét-nyolc perces tételek rengeteg elszállós és laza témát ugyanúgy tartalmaznak, mint klasszikus heavy metal riffeket. A banda fő erőssége mégis a sok lassú, doom-os improvizáció, mely elég nehezen emészthetővé teszi az amúgy sem slágervárományos dalokat. Az intro után következő címadó dal még egy egyszerű lassú heavy metalnak is mondható, ám már itt kiütözik az a tényező, ami miatt sokan egyszerűen képtelenek

Sinner:

There Will Be Execution
Nuclear Blast/HMP

begyűrő nóták legtöbbje úgy dohog, mint egy gőzgép. Nem beszélve arról a telt és erőteljes soundról, amit a zenéhez párosítottak. Egész egyszerűen gyilkol az album. A nyitó Higher Level Of Violence az elszabadult német metal egy igazi mintapéldája, felfogásában talán ez a dal áll legközelebb a Primal Fear világához. A címadó nóta egy igazi Priest értékű kétfélegépes sóprés, egy dallamos, ám mégis erőszakos refrénnel. A Requiem For a Sinner riffelése, a The River pedig borús hangulata miatt olyan, mintha a 'Nature...' lemezeiről maradt volna le. Igazi Sinner nóták. A God Raises The Dead egy kökemény riffelű, Grave Digger-es, menetelő harci himnusz. Az Accept hatásai leginkább a középtempós, bőlogatós, dob-basszus-ének variációt szívesen felhasználó, kórusos Liberty Or Death-ben lelhetők fel. Egy igazi lírai dal található a korongon, a záró hangulatos Crown of Thorns, melyben Mat megmutatja, hogy ráspolys orgánunán nagyon jó dallamokat is ki tud énekelni. A Die On Command olyan kegyetlen, kimért, feszes és durva málházós középtempó, amelyet példaként lehet mutogatni. Ilyen pusztító ereje lehetett egy középkori kétkézes csatabárdnak. Számomra a lemez csúcspontja a Finalizer című power metal esszencia. Feszes kétfélegépes tempó, kaszaboló riffek és egy nagyszerű dallam a refrénben, ez a Sinner receptje egy döngető metal nótához.

Vérteli fémzenét tartalmaz (ismét) az új 'Bűnös' lemez. Lehet kérem gyülekezni a fűtőren, 'Kivégzés lesz'.

45'15"

Greg

meghallgatni a csapatot. Ez pedig

Bryan (Hellroadie) Patrick fejhanga, mely nehezen szokható, ám ez adja a csapat karakterét. Mark The Shark Shelton gitáros, aki néha énekrészt is vállal szinte hörgő orgánunán, a legnagyobbat a

Merchants Of Death-ben nyújtja. Ebben a tíz perc fölötti dalban kieli minden szenvedélyt a keleties dallamoktól a Candlemass-t megszegező riffeken át a lebegős szólóté máig és jammelésig. A lemez legkomorabb és egyik legjobb tétele az Edgar Allan Poe hagyatékából táplálkozó Shadow, mely a legrövidebb tétel ugyan, de olyan életszerű sötét hangulatot áraszt riffjein és dallamain keresztül, mint a mester a lúdtollán át. Kissé furcsának tűnhet a lemezt záró Sands Of Time, ám ez a fajta kicsit hippi, kicsit elborult hangulat mindig is jellemezte a csapatot.

A Manilla Road nem egy könnyen emészthető csapat, régiesen megszólaló új lemeze sem lesz azok kedvence, akik nem ismerik őket a pályájuk kezdete óta. Ám aki szerette a klasszikus lemezeket ('Open The Gates', 'The Deluge', 'Crystal Logic') és elégedett volt a visszatérővel is, az most sem fog csalódni.

46'29"

Greg

Dream Evil:

Evilized
Century Media/Record Express

Fredrik Nordström csúcproducer, a Fredman stúdió főnöke nemcsak a potik tologatásával mulatja az időt az utóbbi években. Dream Evil nevű csapatával már második lemezét jelenti meg az idén. A debüt 'DragonSlayer' egy igazi svéd melodikus metal volt, mely, ahogy a csapat neve is utal a muzsikára, a nyolcvanas évekből táplálkozott.

Első hallgatásra furcsa volt az album, hiszen a finom hangzás, Niklas Isfeldt sokszor hard rockos dallamai után egy olyan erőteljes, vastag, vad, vastag heavy

elődjé, csupán jóval keményebb. Az olyan dalok, mint a By My Side, a Fight You Till The End és a Children Of The Night szintistista európai metal hangulatot árasztanak tradicionális riffjeikkel és felépítésükkel, vil-

lám szólóikkal (Fred és társa, Gus G. Priesten, Dio-n és Accepten nőttek fel) és intenzív, harcias dallamaikkal és refréneikkel. Ebbe a csoportba tartozik még a nyitó Break The Chains, de itt kevés amerikai izis keveredett az európai hangulat mellé, ám Accept-es, kiabáló kórusa egyértelművé teszi a fő hatást. Kiemelkedő alkotás még a zongorás lírai Forevermore és a középtempós zúzda, a Bad Dreams. Persze amellett, hogy árad az odaadás és a zeneszeretet az egész bandából, nem gondolják olyan nevesen komolyan a dolgot, mint mondjuk a HammerFall. Jó példa erre a Manowar orrára fricskázó Made Of Metal, melyben az énekes, Niklas felesége bejelenti, hogy ő is tők metal, ám a többiek ezt zokon veszik, és rövid időn belül melegebb éghajlatra küldik az amazont.

Semmi mást nem kaphat az ember a Dream Evil-től, mint igazi heavy metalt, ám kár elszalasztani albumait, hiszen (legalábbis számomra) a Lost Horizon mellett ők a legjobbak a fiatal csapatok között.

47'15"

Greg

Destillery:

Ferrum
Iron Glory/HMP

Az Iron Maiden német reinkarnációja, a Destillery harmadik albumához érkezett. A sokat mondóan 'Ferrum' címet viselő lemez eddigi legjobb munkájuk.

A tipikus basszusgitár játék, az ikerszólók, a tradicionális riffek és az énekes Dickinsonst ismételő orgánuma maradt, ám mindezek ellenére az anyagnak sokkal pozitívabb kisugárzása van, mint két elődjének. Már nem arcátlan nyúlásokról, és plágium értékű szövegekről van szó, csupán nagyon erős határról. Ezt vehetjük a Vasszúz előtti tisztelgésnek is, hiszen a tisztán és közérthetően, de kellően keményen megdörrenő album összes dala sokkal egyénibb, mint eddig. Mondhatjuk úgy, hogy a Steel Prophet felfogásában játsszák a srácok a brit metalt. Ennek megfelelően a hangulat is sokkal borongósabb és fenyegetőbb lett. Az olyan dalok, mint a Born By The Fierce Current, a The One Who Craves és a Creed mind komoly témákat boncolgatnak és ehhez igazították a hangulatot is. Így nem túl optimista és kellően sötét atmoszférájú az összes. Talán a legkiemelkedőbb a vehemens The Real minden téren. Az egyetlen tisztán lírai nóta az akusztikus Whenever,

metalt

kaptam az

arcomba, amilyen-

re nem számítottam. Telt és

vaskos sound, pengeéles és döngető riffek, feszes és erőteljes ritmusozás (Snowy Shaw egy isten) jellemzi a nótákat. Ez nem azt jelenti, hogy az album gyengébb lenne, mint

ám sok torzítatlan gitárral operál a Scorn és az Act Of Providence, melyek néha az Iced Earth baljósabb pillanatait is felelevenítik. A leg-maidenesebb dal a több mint hatperces Sagittarius. Itt aztán beindul a Harris-Murray-Smith-féle galopp. Kellemes meglepetés egy ex-

tük a bandát. Ennek a legjobb példája a The Tombstone Sodom hangulatú dühös pakolása, mely később felgyorsul egy

zet akaratlanul is hatást gyakorolt zenészekre, innen származnak azok a gyakorta előforduló afrikai népzenei melódiák. Amúgy semmi újdonságot nem rejtget a Blur ezen melankolikus kiadványa, nevezük akár indie rocknak, akár brit-popnak az általuk képviselt stílust. Az "Out Of Time"-ot másolták ki első kislemeznek, ez hasonló atmoszférájú, mint a "Tender"

kell hangolódni a Blur depressziós világára, utána már baj nem lehet. Csak addig bírjuk ki. Internetes (rá)hangolás = <http://www.blur.co.uk>

49'09"

Bánfalvilágzenei

Masterplan: Masterplan AFM/HMP

A Masterplan nem más, mint Uli Kusch ex-Helloween dobosnak, Roland Grapownak és napjaink legjobb énekesének, Jorn Lande-nak közös projectje. Megmondom őszintén kicsit félttem ettől a lemeztől. Attól tartottam, hogy egy másik énekes-előadott Helloween lemezt kapok majd a teljesztől. Soha nem gondoltam volna, hogy ez a két konzervatív germán így ki tud bújni a bőréből. Ennek a lemeznek (leszámitva a Michael Kiske-vel együtt előadott Heroes-t) semmi de semmi köze a Helloween-hez. Két nagyszerű és technikás zenész és egy csodálatos énekes epikus metal albuma. Egész egyszerűen hihetetlen a lemez hangulata. Természetes, hogy a gitárdallamok és a rifkek ugyanolyan tökéletesek, mint a dobhalapok, és trükkös pörgetések és kavarások, de Jorn dallamvilága és nagyszerű ezer berket bejáró orgánuma az, ami feldobja az anyagot. Leginkább egy sokszor szimfonikus, billentyűs Jorn lemezhez tudnám hasonlítani a Masterplan bemutatkozó korongját. Azért is jó ez a hasonló, mert a Jorn lemezek is elég széles skálán mozgó dalokat tartalmaznak, ugyanúgy, mint ez. A maxiról már ismerős, abszolút sláger Enlighthent Me mellett jó pár felejthetetlen dalt találhatunk. Hasonlóan fogós téma a Crystal Night, de a harapósabb, feszesebb Crawling From Hell, a nagyszerűen felépülő Sail On és Into The Light, a borultabb, Rainbow hagyományokból táplálkozó epikus Bleeding Eyes, valamint a Whitesnake-et idéző When Love Comes Down szintén örökérvényű. Am amit az amúgy kissé doom-os Soulburn refrénjében énekel

Jorn, azt senki nem tudja utána csinálni. Nem lehet szavakat találni arra a dallamra.

Egy trendeket felrúgó színes, hangulatos epikus metal lemez született három tapasztalt és nagyszerű zenész kezei között. Tökéletes.

53'00" Greg

k ó -
p i a
bandától,
ám mind-
ezek ellenére
nem a legkiemelke-
dőbb teljesítmény volt a
'Ferrum' 2002-ben.

44'11"

Greg

God Dethroned: Into The Lungs Of Hell Metal Blade/Record Express

A death metal underground egyik vezető bandája a holland God Dethroned. A nem éppen Istenhívőként ismert csapat új lemezén ismét a világra szabadtíj baljóslatú nézeteit, és a death metal haragját, ám a bevált figurák mellett most kisebb változtatásokat eszközölt néhány nótában.

A stílus egyik legfontosabb alaptényezője a kellően durva hangzás. Nos, a God Dethroned most sem hibázott, a lemez úgy szakít, ahogy azt kell. Bivalyerős a sound, a gitárok majd' kirobbannak a hangfalakból. Meglepetést okozott a lemez elsőre, hisz a nyitó, címadó dal a megszokott stílustól eltérően egy lassú, "hóvihar" gitárokkal tele-tűzdelt, néha black metal-os beütésekről tanúbizonyságot tévő, ám nagyon hangulatos extrém metal szerzemény. Hasonlóan kilóg a GD sémákból a záró Gods Of Terror, a maga Emperor hatásával, kimért de végzetes tempójával és a középrész sóprésével. Dalamosan indul a The Warcult is, de aztán beindul végre a death metal gépezet, úgy ahogy azt megszoktuk a bandától. Persze a közepén ennek a dalnak is találunk egy dalamközpontú, északi hatásokkal bíró lassulást. A Subliminal sem a mindennapos GD nóta, hiszen többször visszatér egy Meshuggah-t idéző sulykolás a gyors és kavarós rifkek közé. Az Enemy Of The State, és a Soul Sweeper talán az olyan dalok, melyekre azt mondhatjuk, hogy szokványosak, hisz a stílus minden dűhe mellett rengeteg Slayer-es kiállást és megoldást találunk. Ez az a thrash/death, amellyel megismerhet-

nyak-
tőró Slayer

tempóra. A Slaughter Of The Faithful a lemez "sláger" dala, ám nincs olyan erős, mint a Villa Vampiria a múltkor. Mindezt még megfajli a végig szélsőségesen durva ének, mely szokásosan váltakozva hol olyan mély, mintha egy Orphanage lemezt hallgatnánk, hol pedig black-esen károgoz.

Egy igazán élvezetes és hangulatos thrash/death lemez a God Dethroned-től, nem a megszokott formában. Az viszont még mindig igaz, hogy az extrém muzsikák összes ereje és dűhe benne van a zenében.

37'17"

Greg

Blur: Think Tank EMI

A "Think Tank" vízvázlatzó alkotás a brit Blur é letében. Már csak azért is, mert Graham Coxon gitáros 2002 telén, ennek az anyagnak a Morocco-i stúdiómunkálatai közben hagyta faképnél társait, s bár a csapat eleinte azt nyilatkozta, hogy mindig is ő marad a Blur hathúrosa és legjobb barátjuk, a felvételek után mégis bevették helyére Simon Tongot (ex-The Verve, -The Shining). Triónk nagyjából negyven számmal látott neki a munkának, de a CD-re mindössze tizenhármat raktak fel, s a "Think Tank" nem is lett rossz: egy érett csapat műve, a sajátos stílusjegyekkel (de nem Gorillaz-osan!), experimentálisan és művészen, némi popos, elektronikus, garázs rockos, space rockos, valamint punkos elemmel, enyhén progresszív, pszichedelikus dalokkal, esetleg balladával. Ha nem is szó szerint, de éppúgy nevezhetjük egy dance albumnak, mint egy világgenei lemeznek. Utóbbinak főként azért, mert a felvétel helyszínéül szolgáló környe-

Fesztivál-, koncertszervezők figyelem!

ÚJ Marshall

GITÁRALAPOK BÉRELHETŐK!

Igény esetén

- dobfelszerelést - szakembert

is biztosítunk.

Érdeklődni: 06-30/987-45-07, 06-20/966-52-05

Disturbed

A helyszín: Chicago. A zenekar neve: Disturbed. A zene: a Tool sötét atmoszférája, keverve groove-os riffekkel, alter metalos elemekkel, a Godsmack stílusában. A rövid történet: bemutatkozó albumuk, a "The Sickness" 2000 márciusában jött ki, a csapat röviddel ezután az Ozzfest második színpadán landolt, majd sláger lett a "Stupify" dalukból. Ezután karrierjük egyre feljebb ívelt, CD-jük bearanyozódott, közben több fontos turnét bonyolítottak le (köztük egy újabb Ozzfest-es körutat, ezúttal már a nagyszínpadon), s aktuális, kettes sorszámú albumukkal, a "Believe"-vel minden eddigi sikerüket felülmúlták.

Az interjú:

- Dave, te csatlakoztál utoljára a Disturbed-hez. Hogyan emlékszel erre?

David Draiman (ének): - A csapat másik három tagja már ismerte egymást, és játszottak is együtt más-más chicagói bandákban, mielőtt megalakították volna a Disturbedöt. Már egy énekeseük is volt, de valahogy nem ment vele a dolog, így feladtak egy hirdetést az egyik újságban. Ezt megláttam és úgy gondoltam, hogy jó lehetőség lenne a számomra, és az is lett: összejöttünk.

- Első albumotokon szerepelt a Tears For Fears '80-as évekbeli klasszikusának, a "Shout"-nak a feldolgozása, amivel szép sikereket arattatok. Eléggé meglepő, hogy pont ezt a nótát választottátok...

David: - Szerintem az egy mestermű. Egy olyan számot kerestünk, ami teljesen ellentétes a hangzásunkkal, és egy teljesen más irányzatból származik, ugyanakkor olyan a szövege, amit akár a Disturbed is írhatott volna. A "Shout" abszolút ilyen volt, lényegében arra bízta, hogy adj hangot a nemtetszésednek, ne ülj a fenekeden, és ne tűrj el mindent. Éppen ezért tökéletesen illik a többi szerzeményünkhöz, így játszunk is minden este a koncertjeinken, a közönségünk pedig szereti.

- Mondhatjuk, hogy a zenétek üzenete is valami ilyesmi?

David: - A mi muzsikánk üzenete enél sokrétűbb. Nálunk fontos hangsúly

A hit védelmében

van az egyéniségen, önmagunk fejlesztésén, továbbá azon, hogy találjunk az életben olyan dolgokat, amik szenvedélyessé tesznek.

- Azért jó lehet olyan együttesekkel turnézni, akiknél felnőttemek...

Dan Donegan (gitár): - Abszolút így van, olykor ez egészen elsöprő tud lenni. Néhány éve még rajongóként voltunk ott az Ozzfest közönségének soraiban, néztük az olyan újdonsült bandákat, mint a Slipknot, a Static-X, vagy a Godsmack. És ennek a részese lenni, együtt lógni a Pantera-s vagy a Godsmack-es sráccal óriási volt. Felemelő tud lenni, főleg, hogy pár éve még próbáltunk belőgni a színpad mögé, és találkozni bárkivel. Talvaly előtt meg már ott ültünk, és együtt ittunk... Király érzés az általunk kedvelt csapatoknak a barátaivá válni, ráadásul még arra is alkalmunk nyílik, hogy játszunk velük. Hihetetlen, hogy először Ozzy-val, a múltkor meg a Black Sabbath-tal játszhattunk! Nem sok banda mondhatja el magáról, hogy részese a legnagyobb metal fesztiválnak, amin a Black Sabbath a főszereplő. Szóval mindez teljesen hihetetlen.

- Volt olyasmi, amit ezeken a turnékon tanultatok meg, és ami segített gyorsabban elérnetek ezt a szintet?

Donegan: - Nem tudom. Mindig is egy keményen dolgozó zenekarnak számítottunk, és ami határozottan segített nekünk, csak az volt, hogy ötször játszottunk egy héten. Nyaranta hatszor is felléptünk egy héten, és ez egyre jobb csapattá tett bennünket. Most már sokkal kényelmesebb a helyzetünk, jóval több koncertünk van, s ez egyfajta függőségé vált számunkra. Olyan, mintha szükségünk lenne erre az életünkhöz, és már nem is szeretjük a szabadnapokat. Egyszerűen fogalmunk sincs, mihez kezdjünk magunkkal a szabadnapjainkon, mert csak unatkozunk.

- Mik számítanak a legfőbb zenei hatásaitoknak?

David: - Ez változó. Én egy punkos és new wave-es háttérrel rendelkezem, nekem a Sex Pistols, a The Stooges, a Misfits a mindenem, ezeken nőttem fel, bár nagyon nagy hatással volt rám Mike Patton is a Faith No More-ból, a Tool, továbbá Jonathan Davis a KoRn-ból, ugyanakkor a ritmusaink egy kicsit hiphoposak és funkos ihletettséggük.

Tehát a zenei hatásaink összességében nagyon különbözőek. A banda minden tagja a saját dolgát teszi bele a számokba. Dan például Tony Iommi és a Black Sabbath felől jött, míg Mike-ra (Mike Wengren dobos -B.Á.) Vinnie Paul és a Pantera gyakorolt erős befolyást. A bögösünk Rush példaképei pedig Geddy Lee és a Rush. Vagyis ezekből keveredett ki a muzsikánk, és hogy visszatérjek magamra, teljesen őszintén mondom,

hogy az énekstílusom kialakulására ennek a csapatnak a három tagja volt a legnagyobb hatással, ugyanis a Disturbed létrejötté előtt korántsem így énekeltem. Ez olyasmi, ami szép lassan az idők folyamán jött ki belőlem.

- A hiphopos közegből kik a kedvenceitek?

David: - Ez is változó. Bárki Busta Rhymes-től, Method Manig, de szerelem az olyan régi iskolás gengszter rapet is, mint az NWA, szóval tényleg nagyon sokan vannak.

- Ámbár új albumotokon, a "Believe"-en egyre kevesebb a rapelés, egyesek még mindig rap-metal együttesnek tartanak benneteket. Ti is annak tekintitek magatokat?

David: - Egyáltalán nem, és szerintem a nyilvánosság sem. Kivéve azt a fickót a Spin magazinnál. Nem rapelek, sohasem tettem. Én nem monotonul nyomom a sódert, és tudomásom szerint a rap előadók nem éneklék a szövegeiket, csak elszavalják. Én énekelek!

- Hogyan érint benneteket, hogy minden ilyen gyorsan történik a Disturbed-del?

David: - A dolgok valóban nagyon gyorsan történnek, és nagyon izgatottak vagyunk emiatt. Már több mint öt éve vagyunk együtt, mint zenekar, így volt elég időnk arra, hogy együtt érjünk be zeneileg, és tökéletesítsük a dalszerzői képességünket, meg hogy ezen a téren olyan erősek legyünk, amennyire csak lehetséges. De ugye egyre erősebb akarsz lenni, és mi küzdünk is ezért. Azonban boldogok vagyunk, hogy egy ilyen albumot hozhattunk össze, és látthatólag az emberek is így reagálnak erre.

- Mit tesztek azért, hogy a csúcson maradjatok?

David: - Nincs rá különösebb tervünk. Csak tesszük a dolgunkat. Mi csak ehhez értünk. Írjuk a zenét, ami mozgat. Terápiának használjuk. A dalaink katartikusak, az élet megismerésével és a körülöttünk zajló világgal foglalkoznak, s ez egyfajta feloldozás a számunkra, ahogy másoknak is.

- Milyen a kapcsolatok a zenekaron kívül? Szoktatok együtt lógni, vagy teljesen külön életek?

David: - Együtt élünk! Tudod, amikor éppen nem turnézunk, ugyanabban a házban lakunk. Együtt lógunk, mindannyian barátok vagyunk. Ez itt egy testvéri közösség, és ennek így is kell maradnia. Nézd, ez nemcsak egy üzleti dolog lehet. Nemcsak erről szólhat, tudod... ez egy rokonság, a célunk az, hogy fenn-tartsuk a szimmetriát.

lejegyezte: Bánfalvi

Filter

Némi történelmi áttekintés

► Richard az 1988-1993 közötti periódusban a Nine Inch Nails koncertgitárosaként vált népszerűvé. "Huszonegy évesen a Nine Inch Nails-szel a nagy fesztiválok sztárjaiként játszottunk, és megismerkedtem a zenei élettel. Azonban zenészként számomra a NIN teljesen más volt, mint egy kihívás. Bénán állodgáltam a háttérben és unatkoztam. Számonként két-három gitárriffet pengettem, túl unalmasnak találtam." Patrick ezéretre hívta a Filtert azzal a Brian Liesegang-gel (programozó/billentyűs/gitáros/dobos), akivel még 1992-ben barátkozott össze a Nine Inch Nails "Gave Up" című számához készült videoklip forgatásán.

► 1993 nyarán Clevelandben hozzáfogtak a közös dalszerzéshez (Patrick az éneklésen és a gitározáson kívül kivette a részét a basszusozásból, a dobolásból, sőt a programozásból is), s ugyan még '94-ben részt vettek a NIN "The Downward Spiral"-jének Los Angelesben folyó lemezfelvételein, hamarosan saját demójukkal is elkészültek. Richard színész fivérének közbenjárására aztán - a "Hey Man Nice Shot" szerzeményük felkerült az 1994-es "Demon Knight" filmzenealbumra, s a fájdalmas, himnikus tétel azonnal felcsigázta az emberek érdeklődését a Filter bemutatkozó albuma iránt.

► Végül is 1995-ben látott napvilágot a Filter első CD-je ("Short Bus"), melynek eladási adatai megközelítették az egymilliót. A duó hideg, gépies elektro-rockjáért a Nine Inch Nails-t vagy a Ministry-t kedvelők éppúgy odalehettek, akár a Tool-ért vagy a Nirvana-ért epedők. "A zene az egyetlen, ami az életemben számít - vallotta Richard. A nők elhagynak, akárcsak a barátok, emberek meghalnak... A zene marad." Meg a végeláthatatlan turnék. Liesegang és Patrick között azonban felmerültek konfliktusok. "Nem tudtam kijönni vele - váltott témát Rich. Egy komplett seggfej volt, napi huszonegy órában kiütötte magát, drogokat szedett, rossz társasággal lógott, sztár próbált lenni." Végül Briannek 1997 őszén mennie kellett, s azóta sem találja önmagát.

► Brian kirúgása után Richard elhatározta, hogy felépíti saját stúdióját, az Abyssinian Sont, ám a munka tovább tartott, mint gondolta. 1998 augusztusára vált lehetővé számára és társai (Geno Leonardo -gitár, basszusgitár, programok, Frank Cavanaugh - basszusgitár, Steven Gillis -dob) számára, hogy nekiláthassanak annak a tízhónapos felvételnek, amely második albumukat, a "Title Of Record"-ot eredményezte. A legnagyobb különbség a "Short Bus"-hoz képest az volt, hogy a frontember elégedetlenkedő, dühös ordításait felváltotta a szenvedély, a nyers érzelem, a gyűlölet és a magabiztosság. "Az első lemezünk fiatalos volt, az éneklést egy kockázatos dalpusztító eszköznek tartottam. Sok koncerttel ezután elhatároztam, hogy szeretnék tisztán énekelni, így ezt is tettem ezen az albumon." Kemény rock ritmusok, techno-s groove-ok keveredtek az akusztikus gitárral, sok-sok dallamos témával, szintetizátorokkal és metállal a Filter kettes hanghordozóján, megfelelő skatulyát igen nehéz volt ennek a muzsikának találni. Talán egyfajta hipnotikus rockba oltott modern metal. "Ez ipusztériális? Igen, az. Ez grunge? Igen, az. Ez metal? Igen, az. Ez country? Igen, az. Ez klasszikus zene? Igen, az. Ez minden együtt."

► Mellesleg a "Title Of Record" egy terápia is volt, összefoglalója és lezárója a negatív élményeknek, csalódások sorozatának.

A chicagói Filter harmadik stúdióalbuma, a "The Amalgamut" a 2002-es ez-szendő legfontosabb anyagainak egyike. Az énekes/dalszerző Richard Patrick - a maga módján - ezzel állított emléket Amerikának, s bár az anyag jóval felszabadultabb, mint elődje, legalább annyival húzósabb, szigorúbb is. Látszólag minden rendben van tehát a Filter körül, azonban a csapat nemrég visszamondta koncertjeit, mivel Patricken elhatalmasodott drogszenvedélye, és kénytelen volt egy rehabilitációs klinikára bevonulni. Bonyolódik a történet...

"Egy évig mély szerelmi válságban voltam. Mikor kiderült, hogy a barátnőm férjhez ment, a dolgok nagyon nehézze váltak számomra, és nem élveztem az életet. A szakítás után átütöttem egy falat, eltörtem a kezem, nyolc kib.szott hétig hordtam egy ruhát, és az élet nem volt igazán jó. A szövegeimben nagyon nehéz volt írni ezekről. Az egyetlen dolog, amit tettem, hogy leírtam, amit megéreztem, lejegyeztem az életemben megtapasztalt dolgokat. Az összes dalban, amiben Róla írtam, üvöltöni tudtam volna. Ültem a stúdióban, és azt mondtam a hangmérnöknek, adjon még öt percet, mert mindig mihelyst megpróbáltam énekelni, sírni kezdem."

A "The Amalgamut"-ról

- Hogyan tudnátok jellemezni a lemez általános hangulatát?

Geno Leonardo: - A pozitív energia körülveszi az egész albumot - a szeretet és a mulatság. Itt most nem befolyásolta Richardot egy megsemmisítő kapcsolat, mint a "Title Of Record"-nál. Az általános vibrálás tehát nagyon pozitív volt a felvételeknél, s ez egy sokkal óvatosabb és megfontoltabb lemez lett. Azzal, hogy megalapoztuk a pozíciókat, ez egy csomó szabadságot adott nekünk.

Richard Patrick: - Felvettem videóra, ahogy a kedvenc dalunkat kevertük, és láthatod az örömet az arcunkon. Olyan boldognak éreztem magam. Erről szól az egész. Ezért vagyunk itt. Mindezért hálásnak kell lennünk, és nem panaszkodnunk. A zene miatt veszünk részt ebben, és nem amiatt, hogy megváltoztassuk a világot. Az együttesek elfelejtik ezt, és én ezt gyűlölöm.

- Közel egy évig tartott a dalszerzés és a stúdiózás a "The Amalgamut"-nál, vagyis nem kapkodtatok nagyon...

Richard: - Időközben rengeteget tanultam, nemcsak a zenéről, de arról is, hogy ki vagyok. Ha azt akarod, hogy az emberek szeressenek, szeretned kell magadat. Ennek az albumnak az elkészítésénél nagy hangsúlyt fektettem arra, hogy ne fordítsak hátat önmagamnak, engedjem kifejezni magam. A feszültség, a nyomás elmúlt, és úgy éreztem, hogy igazán önmagam lehetek. Az egyik legboldogabb időszak, amire emlékszem az volt, hogy ott ültem a stúdióban, és énekeltem fel a "The Only Way Is The Wrong Way"-t. Tudtam, hogy ez volt minden vágyam. Olyan volt, mintha végre megérkeztem volna.

- Az album címével mit akartatok kifejezni?

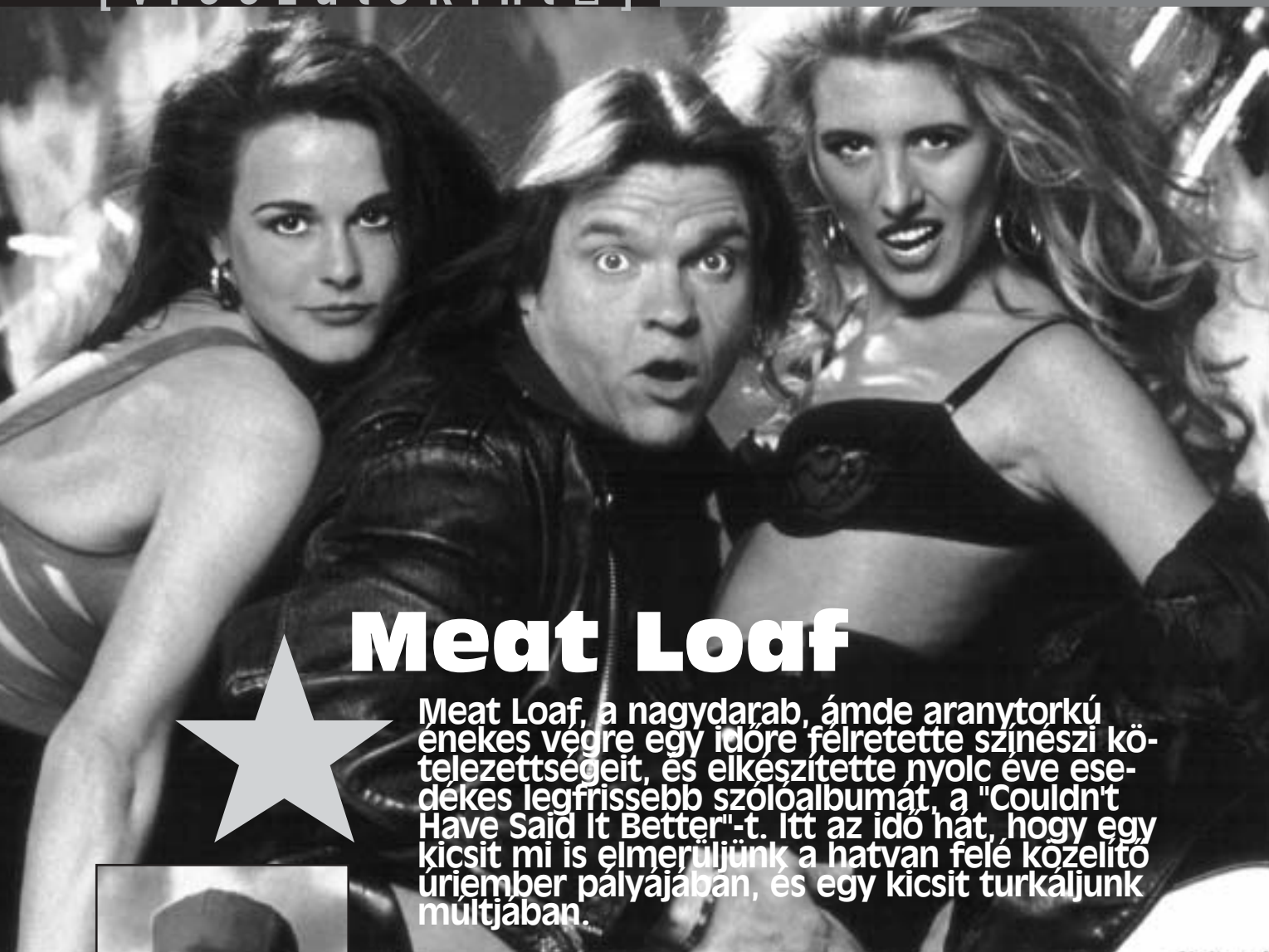
Richard: - Az amalgamation (ötvöztetés) és mutt (balfék) szavakat olvastottam össze, s ezt a szót lényegében az amerikaiakra találtam ki.

- Megállás nélkül turnéztatok a "Title Of Record" anyagával, s a két év alatt bejártatok négy kontinenst. Milyen hatása volt ennek az albumra?

Richard: - Amikor kétszáz koncertet játszottok együtt, megszűnnek a személyes korlátok. Megtanultuk, mit jelent együtt dolgozni egy közös célért, és ezzel egyidőben egy új szintre helyeztük az alkotóképességünket. Ez az, amit egy zenekar csinál, és amikor ez rendben megy, az egész teljesen organikussá válik. Mi most lényegében egy négy lábú szörny vagyunk. Haha!

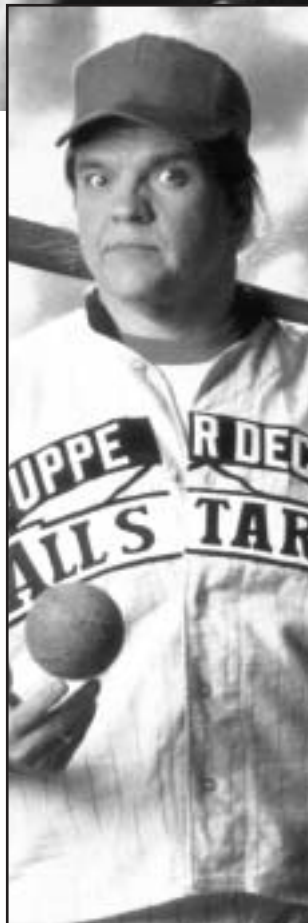
Bánfalvi

Amerikai História F

Meat Loaf

Meat Loaf, a nagydarab, ámde aranytorkú énekes végre egy időre félretette színészi kötelezettségeit, és elkészítette nyolc éve esedékes legfrissebb szólóalbumát, a "Couldn't Have Said It Better"-t. Itt az idő hát, hogy egy kicsit mi is elmerüljünk a hatvan felé közelítő úriember pályájában, és egy kicsit turkáljunk múltjában.

★ Testes hősrünk 1947. szeptember 27-én született Marvin Lee Aday néven a texasi Dallasban egy csinos tanárnő és egy dallasi zsrar gyermekeként. Az amúgy is vastag csontozatú, tizenévesen is nyolcvan kilós fiút eleinte Texnek becézték, később - az iskolai futbalcsapatban - társai ráragasztották a Meat Loaf (azaz fasírt) gúnynevet. Musicaleskben már a középiskolában elkezdett játszani, és a színészet meg az éneklés miatt szakított sportkarrierjével is. Nem volt újdonság ez a számára, hiszen édesanyja, Wilma egy prédikátor lányaként a helyi gospel kvartettben énekelt az egyik lánytestvérével. A Dylant, Rolling Stonest, Kingston Trio-t, vagy éppen Mahalia Jackson hallgató Meat tizenöt éves (és már 100 kg) volt, amikor mamája elhunyt rákban, apja pedig végleg alkoholistává vált (tini fiát egy esetben még késével is le akarta szűrni...).

★ 1967 volt az az év, amikor Meat Loaf Los Angelesbe költözött, ahol szinte rögtön meg is alakította saját zenekarát az eleinte Meat Loaf Soul, majd a Popcorn Blizzard nevet viselő, eléggé sikeresé váló csapatot. Helyi koncerteken nyitottak olyan bandák-

nak, mint a The Who, a Winter Brothers, Iggy Pop, Joe Cocker, Jimi Hendrix, vagy éppen Ted Nugent (akivel '65 táján már együtt zenélt a pszichedelikus Amboy Dukésban). És miközben énekesünk egy Echo Park-i kommunában élt, megismerkedett egy színésszel, aki azt tanácsolta neki, hogy nézzon el a "Hair" - közeli Aquarian Theatre-be meghirdetett - meghallgatására, és tegyen egy kísérletet. Meat már csak azért is elment, hogy próbára tegye magát, s azonnal meg is kapta a munkát. Ulysses S. Grant szerepét játszotta a darabban, és ezáltal - az énekesivel együtt futó - második karrierje is elkezdődött.

★ Ezzel a produkcióval turnézva jutott el Detroitba is, ahol az énekes/színész Cheryl 'Stoney' Murphy-vel (aki Sheila-t alakította a "Hair"-ben) felvettek egy közös rhythm and blues albumot "Stoney And Meat Loaf" címmel. Az anyagot meg is turnéztatták Alice Cooper előzenekaraként, valamint kisebbfajta amerikai sláger lett a "What You See Is What You Get" dalukból (1971-ben a listák hetedik helyére került), azonban Meat rossz szájjal emlékezik erre a műre: "Hogy mi-

lyen a "Stoney and Meat Loaf" lemez? Elégetheted, ha van belőle egy példányod, égesd el az átkozottat! Látni sem akarom, erre az emberek hozzák oda nekem dedikálni, sőt még újra ki is adnák. Én nem hiszek ebben, gyűlölöm ezt a lemezt." Hogy emiatt, vagy sem, de Stoney hamarosan kivált (később csatlakozott Bob Seger bandájához háttérénekesnőnek), Meat pedig visszatért a "Hair"-be. Ez a turné '71 végén ért véget New Yorkban, majd Meat Loaf kapta meg Buddha szerepét az 1972-74 között futott "Rainbow" című musicalben. Ezután abban a "More Than You Deserve" musicalben tűnt fel, amit egy bizonyos Jim Steinman írt. A kitűnő énekes hírében álló Steinman a fáma szerint az akkori - darabjához tartott - meghallgatásokon egyetlen normális mondatot sem tudott kiejteni, mivel eltörte az orrát egy kerékpáros nő... A fülvél azonban nem volt gond, így amikor '74-ben Meat Loaf elment a meghallgatásra, Steinmannak annyira megtetszett a nagydarab fiú hangja, hogy azt mondta, "Ez a fickó a nekem való torok! Akár még egy Wagner-féle rockoperát is el tudna énekelni!". A Rolling Stone

magazin szerint ez "Minden idők Hetedik Legfontosabb Rock Találkozása" volt, mivel Meat és Steinman egyszerre lettek barátok és kollégák, ám 1975-ben Loaf már a Broadway-en a Belasco Theatre-ben játszotta Eddie, az agyhalott zombi szerepét Richard O'Brien "The Rocky Horror Picture Show"-jában. (Később szerepelt ennek moziváltozatában is.)

★ Az elkövetkezendő években alakította a "Rockabye Hamlet" (azaz a "Hamlet" rock verziója) lelkészét, énekelte Ted Nugent "Free For All" albumán, majd 1977-ben elkészült a "Bat Out Of Hell", Steinman "Wagneri rock operájának" víziója Meat Loaf-fal. Valamennyi számot Jim Steinman írta, s ezt a projektet eredetileg az RCA Recordsnak szánták, de ők visszautasították, mert nem akarták, hogy Todd Rundgren legyen a producer. Ezért Steinman átpártolt a felvételeket finanszírozó, Albert Grossman-féle Bearsville Records-hoz (Todd Rundgren kiadója), ami a Warner Brothers Recordshoz tartozott, de a Warner nem költött eleget a promócióra, így Steinman megint új cég után nézett. Végül David Sonenberg menedzser valahogy elintézte, hogy a kazetát lejátsszák az Epic Recordsnak, ők pedig meglették a nagy lehetőséget az anyagban. Amit Meat Loaf, Steinman és Rundgren tett, nem volt más, mint a korai '70-es évek metaljának és hard rockjának összekeverése a késői '70-es évek new wave-es energiájával, és ezzel minden idők egyik legdinamikusabb rock albumát tették le az asztalra. A "Bat Out Of Hell" az amerikai listán a tizennegyedik helyig, az angolon a kilencedikig tornázta fel magát, s míg az amerikai album listán nyolcvannyal hétig tanyázott, addig az angolon négyszáz hetet (!) töltött el. Lassan indult be ugyan a dolog a lemez körül (fél évig szinte semmi sem történt...), de csak megdöntött minden addigi eladási rekordot, és minden idők egyik legjobb nagylemeze lett (1979 után több, mint egy évtizeden át évi egymillió példányban kelt el - ez egyetlen másik lemeznek sem sikerült, s negyvenmillió eladásaival a történelem három legtöbb példányban eladott nagylemeze között szerepel), Meat Loaf pedig valódi rocksztárrá vált. Sorban adta az interjúkat, amikben főként hatásairól faggatták. "Nincs példaképem. Ha mégis lenne, valószínűleg Elvis lenne az. Emlékszem, gyerekként a hatásaim inkább atléták és színészek voltak."

★ 1978 végén aztán főszereplőnk - a sok elfogyasztott sör-tequila kóktól, plusz a kábítószerek miatt - Torontóban összeesett a színpadon, és egy időre tolokocsiba kényszerült, illetőleg a folyamatos turnézás átmenetileg tönkretette a hangját. Következő nagylemezének dalai teljes egészében ott álltak készen a stúdióban ének nélkül,

majd Steinman beleunt a várakozásba, hogy Meat Loaf hangja visszatérjen, és maga énekelte fel az anyagot. Ilyen előzményekkel jelent meg 1981-ben Steinman - eredetileg Meatnek szánt - szólóalbuma, a "Bad For Good", melyből hatalmas sláger lett Angliában, és csak szerény sikereket könyvelhetett el az Államokban. Az év későbbi felére azonban "Fasírt" is összeszedte magát, - és Jimmel összefogva - előrukkolt a "Dead Ringer" LP-vel, amelyen olyan nagyszerű szerzemények bújtak meg, mint a Cher-rel duetten énekel "Dead Ringer For Love" (ez az eddigi egyik legnagyobb slágerrel), vagy a "Read 'Um And Weep". Az album időzítése viszont rossz volt, ezért Európában nagy sikerként tekintettek rá (elment belőle hétmillió darab), Amerikában viszont gyenge fogadtatásra talált. A nonstop turnézás mellett persze megmaradtak a filmes szerepek: a "The Rocky Horror Picture Show"-ban, a "Roadie"-ban (Debbie Harry-val), továbbá az "Americathon"-ban. Meat: "Mindig is énekeltem nőkel, mióta 1967-ben elkezdtem ezt a pályát. Olyan ez, mint egyfajta Szépg és a szörnyeteg trip."

Meat Loaf harmadik albumán, az 1983. áprilisi keltezésű "Midnight At The Lost And Found"-on Steinman nem működött közre, mert túltuntul lefoglalta Bonnie Tyler "Total Eclipse Of The Heart" korongja, így Tom Dowd ült a produceri székbe. Ismét egy kevésbé sikeres lemez született (ebben közrejátszhatott az is, hogy Meat szinte alig adott interjút), bár a "Razor's Edge" kislemez kavart némi hullámot az énekes körül, aki végső elkeseredésében 1983 végén otthagya az Epic-et, és átigazolt az Arista-hoz. A már általuk gondozott 1984-es "Bad Attitude" (ezen Roger Daltrey vendégeskedett a The Who-ból) nyolcadik lett az angol albumlistán, többek között a "Modern Girl" slágere miatt. Ennek a kiadványnak inkább kultikus népszerűsége volt a rajongók körében, az olyan gyönyörű balladának köszönhetően, mint a "Sailor To A Siren", vagy a "Cheatin' In Your Dreams". Még az sem hatotta meg a nagydémüt, hogy hősünk kísérőzenekarában olyan neves muzikusok szerepeltek, mint Bob Kulick gitáros, ★agy Chuck Bürgi dobos (ex-Balance, -Rainbow).

1986-ban Meat alakította Gilt az "Out Of Bounds" filmben, azután szeptemberben egy újabb slágerrel robbantott: a John Parr-ral duettben előadott "Rock 'N' Roll Mercenaries"-szel. Ez a dal természetesen felkerült Meat következő szólóalbumára, a "mérgező" LP-jeként elkönyvelt "Blind Before I Stop"-ra is, amit a németországi Rosbach-ban vett fel a Boney M mentorának, Frank Fariannek produceri irányítása mellett, és amin még olyan további remekművek kaptak helyet,

mint a "Getting Away With Murder", a "Rock 'N' Roll Hero", esetleg a "Special Girl". Egy kétégyesekes családapától (feleségét, Leslie-t háromheti ismeretség után vette feleségül 1979-ben, lánya: Pearl és Amanda) ezt már senki sem várta volna.

A '80-as évek közepén egyébként nagy törést okozott számára dobosa, Wells Kelly halála; de Meat maga is klinikailag halott volt negyven másodpercig, mikor egyszer annyira kimerült, hogy szíve felmondta a szolgálatot, és összeesett a színpadon. Felépülése után főként a filmezésre koncentrált (többek között feltűnt a "Wayne's World"-ben, valamint a "Leap Of Faith"-ben Steve Martin oldalán), már csak azért is, mert producer/dalszerzőjével, Steinmannal évekig tartó vére menő vitáik voltak. A nagy kibékülésre 1989 karácsonyán került sor, majd 1993-ban megérkezett a "Bat Out Of Hell II: Back Into Hell" korong olyan zenészek által feljátszva, mint Pat

Diskográfia:

Bat Out Of Hell (1977)
Dead Ringer (1981)
Midnight At The Lost And Found (1983)
Bad Attitude (1984)
Blind Before I Stop (1986)
Live At Wembley (koncert)(1987)
Prime Cuts (válogatás)(1989)
Bat Out Of Hell II: Back Into Hell (1993)
Back From Hell - The Very Best Of Meat Loaf (válogatás)(1993)
Welcome To The Neighborhood (1995)
Couldn't Have Said It Better (2003)

Thrall és Kasim Sulton gitárosok, Mark Alexander billentyűs, Steve Bouslowe basszeros, John Miceli dobos, illetve Patricia Rousseau énekesnő. Persze többszörös platina lett, klipjeit orrvérzésig nyomta a Music Television, és egy Grammy díjat is kapott 138 kilós sztárunk a 'Legjobb Rock Énekes' kategóriában az "I Would Do Anything For Love (But I Won't Do That)" daláért. Ezt aztán élőben is megtekinthették 1994. szeptember 6-án a budapesti Kisstadionban. (Jó félházyian voltak kíváncsiak rá, bár az egész világ az ő érces hangjától visszhangzott.) A "pop Pavarottijának" (ahogy az angol sajtó emlegette) tehát sikerült ismét talpra

állnia. "Én csak dolgozom és okosodom, folyton munkálkodom valamin, ebből a szempontból fanatikus vagyok. Engem a kreativitás irányít, meg az, hogy olyan sokat kell még tanulnom. Valamit minden nap tanul az ember. Én nem másokkal versenyzem, csakis saját magammal." 1996-os CD-je, a három éven át íródott "Welcome To The Neighborhood" (egy koncept történetet mesélt el a szerelem születésétől annak elmúlásáig) viszont - platina státusza ellenére - megint langyosabb fogadtatásban részesült. "1997-ben hazajöttem a turnéről, és azt mondtam, 'Vissza akarok kanyarodni a színészethez'. Vissza akartam térni, mert azzal kezdtem mindent, és már hiányzott. Sohasem láttam előre, hogy ennyire a csúcsra fogok kerülni."

Az elhatározást tett követte, és 1998-ban bevállalta a "Black Dog", illetőleg a "The Mighty" filmeket, a következő esztendőben pedig Melanie Griffith mellett jelent meg egy korrupt seriffként a "Crazy In Alabama"-ban, míg a "The Fight Club"-ban Brad Pitt és Ed Norton oldalán játszotta el a női mellekkel rendelkező, haldokló szteroidfüggő szerepét. A zenei világ legközelebb akkor hallott róla, amikor 2002 nyarán az Államokban lebonyolította "Just Havin' Fun For The Summer" nevezetű turnéját. Ezután újabb filmes szerepek következtek (a "Spice World"-ben, a "Polish Spaghetti"-ben, az Arthur Miller rövid sztoriján alapuló "Focus"-ban, a "Formula 51"-ként is ismeretes "The 51st State"-ben Samuel L. Jacksonnal, meg a ★earning Curve"-ban), új CD-jét, a "Testify"-t pedig 2002 nyarának végére ígérte. Ebből azonban semmi sem lett.

Égészen 2003 május 5-ig kell várunk legújabb stúdióalbumára, a "Couldn't Have Said It Better"-re (Április 21-én ugyanezen a címen single jelenik meg). Ezt már a Polydor Records (nálunk Universal Music) gondozza, az USA-ban csak júliusban esedékes a megjelenése. Erről első kislemeznek, a január 20-án kihozott "Did I Say That?"-et szavazták meg (ami február 7-én fel is került a német listák tizenharmadik helyére). Ám még ennél is fontosabb, hogy az anyagra olyan zenészek írtak dalokat, mint a háromszoros Grammy-díjas Diane Warren, Jo Davidson, a Mötley Crüe-s Nikki Sixx, Kevin Griffin a Better Than Ezra-ból, az énekes/dalszerző James Michael, és Stephen Trask a Hedwig And The Angry Inch dalszerző/szövegírója. Producernek pedig azt a Peter Mokrant választotta, aki a Backstreet Boysszal éppúgy dolgozott, mint Brandy-vel, a Flaming Lipsszel, R Kelly-vel, Michael Jacksonnal, vagy éppen az 'N Sync-kel. Meat Loaf szerint ez a mostani a legjobb együttműködése a "Bat Out Of Hell" album óta, a végered-

Running Wild

A kalózhajó legénysége ismét partra szállt

Másfél évtizeddel ezelőtt jelent meg a Running Wild első, és a tavaly novemberig egyetlen koncert albuma, a mára klasszikussá vált 'Ready For Boarding'. Rock'n'Rolf most látta érkezettnek az időt arra, hogy ismét élő albumot vegyen fel. Persze megspékelte a huszonegyedik század vívmányával, és nem csak a hangot, de a képet is rögzítette, hogy kiadhassa a banda történetének első DVD-jét. A két kiadvánnyal és a Running Wild jövőjével kapcsolatos kérdéseimre maga a kalózvezér válaszolt.

Rockinform: Tizenöt éve adott ki először és utoljára élő felvételt a Running Wild. Miért csak most döntöttél úgy, hogy koncertlemez formájában is megmutatod az újkor nótáit?

Rolf Kasperek: Tudatosan vártam eddig, hiszen több okom is volt rá. Először is a 'Ready For Boarding' olyan klasszikussá vált, hogy sok mindennek össze kellett jönnie ahhoz, hogy meg tudjam fejezni. Nem állítom, hogy ez sikerült, de a kor követelményeinek jobban meg tudtam felelni, mint mondjuk egy pár évvel ezelőtt. A lemezcégem mindig forszírozott egy LIVE albumot, de én azt mondtam nekik, hogy ezt csak akkor vállalom, amikor a legmegfelelőbb alkalommal tudom ezt véghezvinni, és a legjobb módon. Most jött el ez az idő, hisz a nagy álmom is beteljesülhetett, elkészíthettem életem első DVD-jét. Most volt alkalmunk öt kamerát használni, most tudtam kihasználni a Dolby Surround System és az 5.1-es hangzás összes lehetőségét. Ráadásul időm is volt mindent előre megszervezni, és a vágási fázist sem kellett elkapkodnom. Így a DVD tele van extrákkal, bónuszokkal, színpad mögötti jelenetekkel, eddig nem látott koncert klippekkel stb.

R.I.: Gondolom, nagy munka lehetett, hány koncertet vettetek fel?

R.K.: Tényleg nagy munka volt, hiszen minden kedvező adottság ellenére csupán egyetlen buli rögzítésére volt lehetőségünk. Így, amit a CD-n hallasz, és a DVD-n látsz egy teljes osnabrücki koncertünk. Ahhoz, hogy ez az egyetlen felvétel jól sikerüljön, persze kellett némi gyakorlat. Az új bandámmal már adtunk előtte hét koncertet, úgyhogy ezzel sem volt gond. Azt hiszem elég jól sikerült minden.

R.I.: Hogyan válogattad össze a dalokat?

R.K.: Nos, ez sem volt túl egyszerű, hiszen nem tudtuk előre, hogy melyik buli lesz az, amelyiknél minden összejön a felvételhez. Így aztán úgy döntöttem, hogy a szet-lista összeállításánál egyetlen szempontot veszek figyelembe. Mégpedig azt, hogy nem készülök külön a kamerás balhéra, hadd legyen a DVD teljesen életszagú, a rajongók ugyanazt lássák, amit egy élő RW bulin látnának. Így persze a kornak megfelelően inkább az utóbbi három-négy lemezt erőltetem, de a régi klasszikusok közül is ott vannak a kihagyhatatlanok. Egyszóval turnéra készültem, és nem egy szuper különleges koncertlemez felvételeire.

R.I.: Folytak stúdiómunkálatok a felvételek után?

R.K.: Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem, hisz nem lehet élő albumot kiadni stúdiózás nélkül. Azonban nem sok mindenben faragtunk a keverőpult mögött. Itt-ott ki kellett igazítani a baszszusgitárt, mert kissé elhangolódott, és néhány helyen a rontott szövegrészeket énekeltem fel újra. A hangzáshoz nem nyúltunk, így azt kell mondjam 99%-ban az élő RW-ot hallhatod.

R.I.: Ezek után mikor várható a következő stúdiólemez, és mit tudnál róla elmondani?

R.K.: Már elkezdtem ötleteket gyűjteni, de nem igazán volt időm foglalkozni velük. Csupán három hete fejeztem be

a koncertet, ráadásul nem is az új stúdió album lesz a következő RW kiadvány. Már a régi kiadóm, a Sanctuary is emlegette, hogy jó lenne piacra dobni egy RW történelmet átfogó anyagot. Úgy döntöttem, most megcsinálom ezt is. Rengeteg eddig kiadatlan nótánk, soha nem hallott koncertfelvételünk, újra kevert és teljes egészében újra felvett dalunk van. Ráadásul már tervbe is vettem egy pár régi szerzemény átdolgozását is, úgyhogy anyag van bőven. Elég lesz egy dupla albumhoz is. Persze ennek is tervezek egy multimédiás részt, hiszen nem szűkölködöm videóklipekben és - az újon kívüli - koncertfelvételekben sem. Ezek mind olyan dolgok, amik igazán érdekelnék egy rajongót, hisz hallhatják és láthatják a bandát, pl. stúdióban dolgozni. Az új korong csak ezután jön majd.

R.I.: Én személy szerint úgy érzem, hogy a 'Rivalry' lemez óta domboznak inkább ki a RW hatásai (Thin Lizzy, AC/DC és még sorolhatnám), mint a banda egyedi stílusa. Miért mentél vissza a gyökereidhez, és kicsit megcáfolva azt, amit mindig is nyilatkoztál, változtatnál a csapat stílusán?

R.K.: Húú, ez egy nehéz és kemény kérdés. Kösz! Először is szeretném leszögezni, hogy igazad van, amikor azt mondd, hogy másabb most a RW, mint hat-hét évvel ezelőtt. Viszont az is igaz, hogy a tipikus íz nem tűnt el a zenéből, csak kicsit háttérbe szorult egy rockosabb felfogással szemben. De mindezt nem tudatosan tettem. Én szeretek mindig úgy zenét és szövegeket írni, hogy azt jegyzem le, amit érek. Nem készítek előre terveket, hogy milyen is lesz az új lemez. Mondhatnánk, hogy ahogy esik, úgy puffan, de ennél azért sokkal átgondoltabban, de minden esetre érzésből dolgozom. Mostanában ez jön belőlem. Lehet, hogy hamarosan újra söprő és keményebb lesz a RW, nem tudom...

R.I.: Azt senki nem vitathatja, hogy azon kevesek közé tartozol, akik a kezdetektől fogva kitartasz a stílus mellett. Nálad honnan jön ez az erő és odaadás?

R.K.: Nem tudom megmondani, de nem is szoktam ezen gondolkodni. Ez az érzés jár át amióta először a kezembe vettem a gitáromat. Nem tudom, honnan jön, csak úgy ott van. Talán az lehet a magyarázat, hogy számomra a zene jelenti az életet, és az életemben a zene az első. Ez egy olyan 22-es csapdája, persze pozitív érzésekkel. Örülök, hogy így van, de értelmes magyarázatot nem tudok rá adni.

R.I.: Mint sokat látott és tapasztalt zenész, mennyire vagy megelégedve napjaink metal színterével?

R.K.: Egy nagy baj van napjaink zenéjével, hogy túl sok a banda. Amikor mi kezdtünk, nagyon nehéz volt lemezszerződéshez jutni. Tehetség és nagyon nagy elszántság kellett ahhoz, hogy egy kiadó szerződést kínáljon fel egy kez-

dő zenekarnak. Amikor megkaptuk, persze nagyon örültünk, de a dicsőség nem szállt a fejünkbe. A lehetőség nem arra ösztökélt, hogy minél jobban megtömjük a pénztárcánkat, hanem arra, hogy fejlesszük magunkat, hogy minél jobbak legyünk annak érdekében, hogy meg tudjuk tartani azt a bizonyos szerződést, esetleg jobbat tudjunk kicsikarni egy

másik cégtől. Sokkal jobb minőségű lemezek is születtek akkor. Most mi a helyzet? A lemeztársaságok mindent kiadnak, amire rá lehet írni, hogy ilyen, vagy olyan metal. Nem érdekli őket, ha az

adott lemez és banda földbe áll, hisz csak ki kell rugni őket, van helyettük száz másik. A vakító csillogás, álca és sziruposság eltakarja, hogy mindez már a pénzről szól. Ilyen feltételek mellett nem is csoda, hogy rengeteg a színvonal alatti produktum. És nem csak a névtelen bandákról beszélek... Sokszor a tehetségesek nem kapnak szerződést. Paradox, de sajnos igaz.

R.I.: Mi a véleményed a régiek-ről?

R.K.: Általában nagyon jó, egyetlen banda nem létezik csupán a számomra. Ez a Judas Priest. Kiadtak három, a divatnak hódoló nagyon rossz lemezt. Amit pedig az énekesekkel művelnek az már nevetséges. Mondanom sem kell, ez sem a rajongók iránti szeretetről szól... Egy olyan bandának, amelyik ilyen régen a pályán van, tudnia kellene, hogy a rajongók miért szerették meg őket, miért szeretik őket, és mit várnak tőlük. Persze közbejártak az is, hogy egy zenész miben leli élvezetét. Azonban ilyen múlttal a hátuk mögött nem a nu metal rajongókat kéne hajkurászni, hanem kiszolgálni, és megtartani a hű és kitartó régieket. De ez csak az én véleményem, nem akarok senki lelkivilágába belemászni, és nem is kell vele foglalkozni.

R.I.: Már régóta úgy tűnik, mintha a Running Wild egy projekt lenne, és nem egy zenekar...

R.K.: Mert, hogy az is. A hosszú évek során rengeteg zenésszel dolgoztam együtt, és vagy ezért, vagy azért, de faképnél hagytak. Ilyenkor egy csomó tervem természetesen dugába dőlt. A zenészek csak jöttek és mentek, sokat nem is volt időm rendesen megismerni. Természetesen bennem is volt hiba, de akkor sem működött a dolog. A legutóbbi tagcserén '95-ben volt, ekkor távozott Bodo is. Már hét vagy nyolc éve volt a csapatban, de befejezte az egyetemi tanulmányait, volt "rendes" munkája, háza, felesége, gyereke. Nem tudta volna teljes gőzzel csilálni, azt mondta, hogy vagy 100% RW, vagy semmi. Én természetesen megértettem a problémáját, és elfogadtam a döntését, ám ekkor jöttem rá valamire. Mégpedig arra, hogy csak magamra számíthatok, én nem okozok csalódást Rock'n'Roll-nak. Jól is van ez így!

Greg

www.tatraitibor.hu

● A hazai könnyűzenei élet nagy "öregjeit" is megérintette a technikai fejlődés szele, így legendás zenészeink is arra kényszerültek - a törekvő fiatalság mellett -, hogy az elektronikus médiában is szerepeljenek, természetesen az elvárt minőségben.

● Tátrai Tibor honlapja tavaly év végétől informálja a "netrekattant" zenerajongók seregét. A főlap htm-alapú, de igényesen kidolgozott, ahol az egyes interaktivitást a Flash-es objektumok biztosítják. Két fő frame-ra tagolódik, ahol vertikálisan a screen egynegyedét a menüt biztosító swf-foglalja el, a felmaradó terület pedig, a menüpontok lehívásakor előtűnő állapotok megjelenítésére szolgáló main-frame.

● A honlap felkeresésekor az említett navigációs panel mellett (amely a különböző akciók lehívásakor is megmarad), az olvasó a művésszel kapcsolatos aktualitásokkal találkozhat, melyet egy görgetőssáv segítségével tallózhat. Akit nem elégít ki az említett nyitó információhalmoz, az a következő menüpontok "felkeresésével" csemegézhet a művész adatbázisában.

● A gitáros kapcsolódó alpontjai az *Életrajz*, *Exkluzív Interjú*, *Kedvencek* és a *Diszkográfia*. Következő fő pontunk a **Zenekarok**, amely tartalmazza mindazon csapatokat/formációkat, melyekkel a gitáros együtt dolgozik, illetve dolgozott. Sajnos itt meg kell említenünk némi hiányosságot is, mivel a sorban nem említik az olyan korábbi bandákat, mint a Syrius, a General, az Új Skorpió valamint az Olympia - pedig ezzel is növelhető lenne a site informitása. A **Fellépések** opció az aktuális dátum közelében esedékes koncertek időpontjait ismereti. Folytatásként a **Képek**, valamint szintén ezen a néven futó alpontja következik. Ennek fellapozása során érdekes - és a gyűjtők számára értékes fotókat tartalmazó archívum nyílik meg, tallózva a múltból - megörökítve a jelent. (Ki hitte volna, hogy Tibusz valaha volt

gyermek is? ☺)) A **Letöltés** gombot választva a lehetőségek egész sora kínálkozik, melynek során *Dalok*, *Dalszövegek*, *Videók*, *Kották*, *Háttérképek*, *Képernyőkímélő* és - akinek még ez sem elég - *Windows-témák* ajánlkoznak "leszedésre". (Sajnos az előbbieken felsorolt, utolsó négy link lapzártáskor még nem "élt"!)

A sorban a **Fórum** következik, melybe belépve több témában, nyitott eszmecsereket kísérhetünk figyelemmel, illetve fűzhetünk hozzájuk véleményt. Zárásként a **Kapcsolat** pont maradt, melyet életbe léptetve lehetőségünk nyílik közvetlenül is a kapcsolatfelvétellel, egyrészt a művésszel, illetve annak menedzserével, melyet a **Velünk** alpont lehívásával tehetünk meg. További alpont még a **Linkek**, melyek a kapcsolódó website-ok elérését tartalmazzák. A későbbiekben vélhetően felirakozhatunk a *Hírlevél*-értesítő csoportjába is, azonban ez a kiegészítő szolgáltatás egyelőre nem működik, a megjelenő üzenet előrejelzése szerint csak "Hamarosan"...

● Horváth Tibi feje beleszorult a monitorba...mit keresett az ott?!

[s t ú d i ó m o l y]

Citysound Hangstúdió Ez a Te Hangstúdiód!

✕ Létezik egy hangulatos kis zenei műhely Budapest belvárosában, ahol az elmúlt tíz év során több ezer zenész, köztük nagyon sok rockzenét művelő muzsikusr fordult meg. A Citysound Hangstúdió az évek során igyekezett mindig lépést tartani a kor és a szakma elvárásaival, ezért a ma is kiváló analóg technika mellett magas színvonalú digitális rögzítési lehetőség is segíti a zenészek munkáját. A főként hagyományos és akusztikus felvételekre kihegyezett stúdióban nagy hangsúlyt fektetnek a dob valószínű megcsóválására, valamint a széles, minőségi mikrofonpark lehetővé teszi az összes gitárhangzás reprodukálását is.

✕ Természetesen a mai igényeknek megfelelő, dinamikus szamplerzene is elkészíthető, hisz bőséges hang-

szerkészlet és számítógépek segítik a "zenei megfejtők" munkáját. Az országban egyedülálló módon itt található stúdiókörülmények között Clavia DDRUM dobszampler, mellyel a legsilányabb dob hangja is kifogástalanra varázsolható. A gitárosoknak egy klasszikus RATHAMP-al segítenek, valamint számos erősítőszimuláció közül válogathatnak. A basszusgitár hangját egy 200 W-os, kétlás CRATE erőmű tuningolja.

✕ Az se riasszon el senkit, hogy nincs egyben a zenekara, hisz a stúdió munkatársai session zenészek is és bármilyen stílusban készek segíteni a projekt sikere érdekében.

✕ A családias, segítőkész és egyben profi légkör ide csábította az évek során a hazai élvonal és a klubzene-karok majdnem mindegyikét. Hisz igen vonzó a 36 élőben rögzíthető sáv, valamint a 72, valós időben keverhető és effektvezhető hangcsatorna.

✕ És ha a stúdió óradíját is megemlítjük, akkor biztos, hogy mindenki felemeli a telefont, vagy indítja a levelezőprogramját, hisz a 2.800,- Ft-os óradíj mellett senki nem mehet el szó nélkül.

✕ A Citysound Hangstúdió megtalálható az Interneten is: www.citysound.hu, elektromos leveleket az info@citysound.hu címre lehet küldeni. Telefonos bejelentkezés a 266-06-99-es számon lehetséges. Bővebb információ a honlapon található.

Ez tényleg a Te Hangstúdiód!

Válogatott művészek (V/A):

Blues On Blonde On Blonde

Megjelenik: 2003. április 22., Telarc CD-83567, hazánkban forgalmazni fogja Karsay és Tsa.

Szólíták és címek: (1) Brian Stolz: Rainy Day Women #12 & 35, (2) Sue Foley: Most Likely You Go Your Way, (3) Walter Trout: Leopard-Skin Pill-Box Hat, (4) Anders Osborne: Visions of Johanna, (5) Duke Robillard: Pledging My Time, (6) Eric Bibb: Just Like a Woman, (7) Joe Louis Walker: Stuck Inside of Mobile with the Memphis Blues Again, (8) Sean Costello: Obviously 5 Believers, (9) Clarence Bucaro: One of Us Must Know (Sooner or Later), (10) Deborah Coleman: Temporary Like Achilles, (11) Cyril Neville: I Want You, (12) C.J. Chenier: Absolutely Sweet Marie.

Kísérőzenészek: Brian Stolz (gitár - 3, 4, 7, 8, 10, 11. és 12.), Tommy Shannon (basszusgitár - 1, 3, 4, 5, 7, 8, 10, 11. és 12.), Chris Layton (dob - 1, 3, 4, 5, 7, 8, 10, 11. és 12.), David Torkanowsky (zongora és B3 - 10. és 11.), és mások.

Lejátszási idő: 67 perc 17 mp.

Amint láthatjuk, a kiadó folytatja a beat-pop-rock zene jeles albumainak "bluesosítását". A Beatles "fehér"

után másodikként Bob Dylan közel három évtizede megjelent nagylemeze került terítékre. A Telarc istálló néhány kiváló művésze Walter Trout-tal, a Ruf Records "alkalmazottjával" kiegészülve a kortárs blues színtérről tette tiszteletét a nagyszerű blues/folk/rock alkotás előtt. Mellesleg Walttert, John Mayall egykori pufi gitárosát a kőszá hírek szerint késő tavasszal köszönhetjük hazánkban. Őt is SRV egykori ritmusszekciójára, a Double Trouble (=Tommy Shannon & Chris Layton) kíséri és ez a konstelláció kifejezetten szerencsés, akárcsak Joe Louis Walker esetében. A lemezt elejétől hallgatva JLW volt az első, aki énekesként nem bűjt a köztudottan "fahangú" Dylan köpenyébe. Nem kántáló, "hangtalan" stílusban nyúlt az általa választott (vagy rá osztott?) darabhoz.

Az ismeretlen Clarence Bucaro saját penzumát a '30-as évek jazzes ízű szórakoztatózenei világába helyezte Ted Witt klarinétossal és Steve Fox bőgőssel. A feldolgozás hallatán Leon Redbone művésze "ugrott be". Az I Want You-ból középtempós soul sikeredett B3 orgona szólóval. A végére egy zdecóra hangszerelt dal került, melyben a Double Trouble legénység új oldaláról mutatható be. A két hölgy közül ezúttal Sue Foley fogott meg jobban. De legyen ez az én szubjektív vé-

HOBO BLUES BAND:

Hajtók dala (25 év leghírhedtebb dalai 2002-es felvételen)

Megjelent: 2002. december, Rock Hard Records RH751717-2, forgalmazza a MusiCDome (MCD) Kft.

Címek: (1) Oly sokáig voltunk lenn, (2) Ülni, állni, ölni, halni, (3) 45-ös blues, (4) Nem halod, üvöltök lenn a mocsos utcán, (5) Országos blues (azaz Országút blues; Fekete bárány blues; Moszkva tér blues), (6) Másik Magyarország, (7) Operett, (8) Enyém, tied, miénk, (9) Hajtók dala, (10) Mesél az erdő, (11) A fattyú reménytelen szerelme és halála, (12) Halj meg, és nagy lesz, (13) Gazember, (14) Blues Jim Morrisonnak, (15) Torta, (16) Közép-európai hobo blues II., (17) Túl ennyi mindenben.

Közreműködők: Hobo (ének), Fehér Géza (gitár, vokál), Gyenge Lajos (dob, ütőhangszerek), Hárs Viktor (basszusgitár, nagybőgő, vokál), Nagy Szabolcs (billentyűs hangszerek, vokál). Vendégek: Besenyei Csaba (szájharmonika), Monori Gabriella (vokál), Tomsits Rudolf (trombita).

Lejátszási idő: 75 perc 57 mp.

Először azt hittem, hogy "Best of" lemezt készített a csapat, de az alcímet olvasva rájöttem, hogy mégsem. Mert lássuk be, az "elvetemült" HBB-rajongók elképzelt (de talán igenis létező) slágerlistáján ezeknek a daloknak csak kis része szerepelne. Nyilván azok a darabok nem kerülhettek ide fel, amelyeket

leményem. ****

ROOMFUL OF BLUES:

That's Right!

Megjelent: 2003. március 11., Alligator ALCD 4889, hazánkban forgalmazza Karsay és Tsa.

Címek: (1) That's Right! (2) We Can't Make It, (3) Shame, Shame, Shame, (4) How Long Will It Last? (5) You're Driving Me Crazy, (6) Ocean Of Tears, (7) 2 Point 8, (8) I Know Your Wig Is Gone, (9) I'll Keep On Trying, (10) Lipstick, Powder And Paint, (11) I'm Tryin', (12) Tennessee Woman, (13) I Just Got To Know, (14) Stranger Blues.

Közreműködők: Mark DuFresne (ének, szájharmonika), Chris Vachon (gitár), Mark Stevens (zongora & Hammond B-3), Brad Hallen (basszus), Jason Corbiere (dob), Bob Enos (trombita), Rich Lataille (alt- és tenor szaxofon), Mark Earley (bariton- és tenor szaxofon).

Lejátszási idő: 47 perc 17 mp.

Az együttes tizenhetedik albuma egyben debütáló album a független ch i c a g o i

Alligator kiadónál. És bemutatkozik egy új énekes, valamint a harsonás helyén Mark Earley és a dobos is cserélődött. Szvinges roikkal indul a lemez, pörgős, táncra csábító számokkal. Lassú blues a 4. darab Guitar Shorty műsorából. Itt a gi-

Bill énekelt, pedig azok az első hat évben azért dominánsak voltak a repertoárban. (Mondjuk az Országút blues meg az Enyém, tiéd... azért ott van, melyeket részben énekelt a Magyar Blueskirály.) Az alcím leghírhedtebb jelzőjével is vitakoznék, mert ugyan mitől lett (volt?) hírhedt mondjuk a Mesél az erdő vagy a viszonylag friss Blues Jim Morrisonnak?

Mivel vevő szoktam lenni az új dolgokra, nálam bejött az új hangszerelések. (Bár nincs feltüntetve a

lemezen, de értesülésem szerint Nagy Szabolcs volt a hangszerelő.) A teljesség igénye nélkül az Országos blues egyvelege, az Enyém, tiéd... vagy a Közép-európai... egye-

nesen szuper! Kifejezetten melengette a szívemet a Mesél az erdő és a Közép-európai... trombita intrója. Helyenként hozzányúlt saját szövegeihez Hobo, illetve néhol kiegészítette az ismert darabokat. (Ld. utóbbi 16. számot.) Kifejezetten nyitott fülű HBB-rajongók részére javaslom a lemezt. Akik hozzá szoktak a régi megszólaláshoz és nem hajlandók befogadni az újat, azok kerüljék! ****1/2

táros villog a fúvósok hangszőnyege felett. Red Prysock, az '50-es évek egyik nagyszerű, de mára elfeledett szaxofon szolista a műsorra került a zenekari 2 pont 8-cal. A kezdeti nagy tempó a lemez közepére lelassult, de a T-Bone Walker repertoárból átvett darab lüktető drive-ja nem hagy pihenni. A '80-as évek derekán Shakin' Stevens által is műsorra vett Lipstick, Powder And Paint-tel újra "beindul" a műsor. A végére egy Elmore James darab került, amelyet korábban nem tudtam volna feltételezni a Roomful-tól. De úgy tűnik az új énekes, aki itt is megszólaltatja szájharmonikáját, új szelek is fújdognak - meg persze továbbra is a szívós fúvósok. ****1/2

WWW.TRAFFELBHU

TRAFFEL CLUB

GÖDÖLLŐ PALOTAKERT

Április

04. Péntek 21h **Zero-G Junkies**

11. Péntek 21h **Konflikt** & **Rózsaszín Pitbull + A Brigád Hétköznapi Csalódások**

18. Péntek 21h **Pokolgép Armageddon + Reaktor**

20. Vasárnap 20h **Deadbeats Falcongate Alvin és a Mókások**

25. Péntek 21h **Vad Frutik Booboo's Punch Strong Deformity**

Május

02. Péntek 21h **Hybrid Subscribe + Mind the Gap**

09. Péntek 21h **Rémember Black-Out**

12. Hétfő 18h **Razor of Occam** & **In aeternum + Gospel of the Horn** & **Ahriman + Neochrome + Frost**

www.rockinform.hu

Túl élők

Takáts Tamás Dirty Blues Band
Vörös István és zenekara
Orosz Győző és a Miskolci Művek

"Életben maradtak". A szlogen eddig akár egy amerikai háborús film címe is lehetne, ám folytatódik: "a hazai rock nagy túlélői". Így hirdettek meg tavaszköszöntő bulit a Petőfi Csarnokba! Mindez azt sugallja, hogy a rockzene bizony, elvesztette a (média)háborút. A rock halott, vagy ha mégsem, az ütközetet kevés zenekar élte túl. Állítólag.

Petőfi Csarnok

**2003.
március 1.**

► **A túlélés egyik titka** (ha már a rockzene kapcsán a túlélésről kell beszélnünk) egyszerűbb, mint gondolnánk. A műfaj élvonalát tekintve mindig is a **tehetség** nyilvánult meg előbb, ezek után jött (ha jött) az üzlet, a lemezkiadás. A mai magyar popban (kevés kivételtől eltekintve) már csak az üzlet van jelen. Ennek ellenére (illetve éppen azért) a rock nálunk a médiából a "föld alá" (értsd: az underground létre) kényszerült. A temetési ceremónia azonban - meggyőződésem szerint - még várat magára!

► Ami engem illet (a rockzene közönségének alkotóelemeiként), úgy érzem magamat, mint akit itt felejtett a "woodstocki busz" (kösz nektek, Timur Lenk!). Megszállottan keresem azokat az érzéseket, hangulatokat, amelyeket egykor a fesztivál-film indukált. Az a legszebb az egészben, hogy nem ritkán meg is találom! (Amikor a "nyugdíjas" Rolling Stones még turnézik, van időm és sanszom keresgélni, hát nem?)

► Most is, a Petőfi Csarnokban. Az előzenekar, **Orosz Győző és a Miskolci Művek** sikeresen alapozta meg a fesztivál-feelinget annak ellenére, hogy a közönség csak félig töltötte meg a koncerttermet. (Nem áll szándékomban elver(et)ni a port senkin sem, de másfél héttel a buli előtt még nem volt meg a jegyár a PeCsa honlapján.) Győzőék érdemeiből ez mit sem von le, hiszen az októberben, Vörös Pisti ünnepi koncertjén megismert repertoárt ha lehet, most még nagyobb szívvel játszották, és jobban tudtak megszólalni is. Elgondolkodtató, hogy a "Tisza-parti kocsmá" például mekkorát ütött volna, ha megfelelő időben jut el a közönséghez. A vidéken termett zenei értékek jelentős részére sajnos, még mindig elsikkad. Mint a mellékelt ábra mutatja (na, az ábrát most nem szó szerint értem), az ember néha beleöszül, mire tud valami értelmeset kezdeni a jól sikerült nótáival, és ha ilyenkor legalább összejön, még örülhet is.

► **Takáts Tamás**on viszont nem fog az idő! Most is fitten lépett a színpadra, és ami a balesete után különösen örömteli: mankó nélkül, gitárral a kezében! Hamarosan kiderült, hogy gitározni ugyan még mindig nem tanult sokat, viszont hangilag tökéletes formában van! Csapata, a **Dirty Blues Band** pedig szemlátomást örömmel tette a dolgát, úgy, mintha a pályájuk elején járnának valahol.

► Kétszázós "bemelegítés" után jött a meglepetés: a "Tavaszi" című aktualitás (csak a naptár szerint az) - Vörös Pisti bájos vokalista lányainak hathatós közreműködésével. A rákövetkező nóta, a politikusok orrára pöckölt fricska viszont számomra inkább horror-öröközöld, sem mint aktuális. Bájosnak azonban a legkevésbé sem nevezhető. A "Country" kifacsartan idillikus (mégis hiteles) népszínmű-hangulata teljes mértékben lesimította a hátamon az előbb felállt szörzetet. A férfi-nő kapcsolatok Takáts-féle aranyigazságai közt tallózva ("kemény kézzel fogd a nőt") szokatlan tárgy tűnt fel a színpadon: ásványvízes palack, mégpedig Tamás kezében! Ez persze jócskán összefüggésben van a tavalyi balesettel, a helyzet azonban aggodalomra ad okot: mi lesz, ha rászokik szegény feje a vízre? Fennáll a máj vízkövesedésének a veszélye, úgyhogy ez az állapot sokáig nem tartható!

► Igérté is Tamás, hogy "Indulok tovább", miközben a DBB nagyon összeszedetten működött. Mindenki igyekezett a tudása legjavát nyújtani. Mike Zsolt a dobok mögött sem többet, sem kevesebbet nem dolgozott a kelleténél, és épp így művelt nagyszerű dolgokat. A basszeros Patyi Sándor a precizitásával, a herflis Engler Feri és a gitáros Gál Gábor pedig a felvillanó szólóival nyújtott maradandót.

► Egy gyönyörű lassú blues után sajnos, a "klasszikus" három búcsúszámnak kellett elkövetkeznie. A "Pocsolyába léptem" titkos versszaka mintha kezdene feledésbe merülni, de egy ráadás-nóta ("Megöl a vágy") így is kijárt nekünk.

► **Vörös István és zenekara.** Így volt a plakáton, ohne Prognózis, nyilván

a Vörös-korszakok könnyebb megkülönböztetése miatt. Most, rövid magányos utazás után annak az ellentétje, a "big band" látszik állandósulni, vokalista lányokkal és ütősökkel.

► A műsor alapját az októberi ünnepi koncert anyaga képezte. Felszabaduló energiák, felszabadult előadásmód, és több színpadi show-elem jellemezte ezt a bulit. Egy karizmatikusan megkapó "Ajtóék előtt" volt az egyik extra. A másik pedig a fergeteges záró szám: a "Hajsza közben", megfelve Engler Ferivel, Gál Gabival és Takáts Tamással. Minden vendég hozzátette a maga **egyéniségét**, a közönség legnagyobb megelégedésére.

► Ha ezek után szükséges és időszerű tovább feszegetni a túlélés kérdését, egyetlen dolgot tennék hozzá. **Hiteles dalok hiteles előadásban.** A túlélés titka szerintem ennyi, és nem több.

olasz - Fotó: Szita János

MEGÉRKEZETT A LUDWIG!

FON
TRADE MUSIC

1081 Budapest, Kiss József utca 10-14. Telefon: 210 2750, Fax: 303 1158,
www.fontrademusic.hu E-mail: fontrade.music@axelero.hu

"A Chicago minden idők második legsikeresebb amerikai rockzenekara a Beach Boys után" - írja William Ruhlmann az All Music Guide rocklexikonban. Állításában nincs okunk kétkedni, legfeljebb még óvatosan megemlíteném az 1959 óta működő, instrumentális gitárzenét játszó The Ventures nevét is, bár a lemez-eladási számokkal nem vagyok tisztában. Egy tény: a három és fél évtizede folyamatosan működő Chicago soraiban a fúvósok tagja - amelyről elhíresült a csapat - azóta is ugyanabban az összetételben áll színpadra, vagy a stúdiók felvevőgépei elé. Fúvós hangszereken játszó ismerőseimtől úgy tudom, hogy ezen hangszerek megszólaltatói 25 év után kérhetik nyugdíjazásukat. Írásunk apropóját a megkésett évfordulós megemlékezés helyett az adja, hogy a Warner birodalomhoz tartozó Rhino márkánév alatt sorra jelennek meg a zenekar fénykorának római számmal jelölt albumai CD formátumban, két-három bónusszal kiegészítve.

Lamm-et, aki élete első 15 évét Brooklyn-ban (New York) töltötte, mielőtt a Szeles Városba (Windy City) költözött családjával. Robert Lamm 1970 októberében a világ vezető jazz szaklapjának, a Down Beat-nek kérdésére a következőképpen fogalmazta meg a különbséget zenekara és az akkoriban feltűnő, hasonló zenét játszó Blood, Sweat and Tears között: "A mi gyökerünk alapjában véve a rock, de mi tudunk jazz is játszani. A Blood, Sweat And Tears alapvetően jazz-gyökerű együttes, melynek tagjai sok rockot játszanak." Mi volt előbb: a tyúk vagy a tojás, vagyis a BS&T vagy a Chicago? Nos, az utóbbi csapat már együtt volt, amikor az előbbi még csak szerveződött. Tény viszont, hogy az Al Kooper alapította New York-i rivális előbb jutott lemezszerződéshez. Ezért még a rock szakírók többsége is a BS&T-t tekintti úttörőnek a fúvós hangszerelés kialakításában. A Chicago együttes stílusa a hard rock és a könnyű pop egyfajta keveréke, egyesítve a jazz és klasszikus zene elemeivel. A négy tagú ritmusszekció fehér soul-ját a három fúvós többnyire a Stan Kenton nagyzenekar hangzásvilágát idéző harmóniáival kombinálta. A középtempós városi bluest gyakran hosszú, jazzes szekvenciájú szólókkal fűszerezték.

Nagy változások előtt és után áll a finn csellós csapat, amely mára trióra fogyatkozott. A zenekart és a zenészeket személyesen is nagy kihívások elé állította az élet. Egyfelől az Apocalyptica kvartett három főre fogyatkozott, és egy ideje álltak úgy is a dolgok, hogy nem biztos, hogy zenének még együtt a mára is jórészt húszas éveikben járó finn ex-komolyzenészek. Ezt a csapaton belüli válságot sikeresen túlélte a zenekar és valóban megújulva került ki a gyötrődéssel teli időszakból.

Az Apocalyptica Új Reflections lemezéről

★ Szintén mély nyomot hagyott az albumon két fiatal barátjuk elvesztése. Az egyik srác épp az egyik hangmérnökük volt, aki autóbalesetben lelte halálát. Egy másik közeli ismerősük pedig a leukémiával folytatott reménytelen küzdelmet. Fiatal barátaik halálán nem sikerült túltenni magukat, de megpróbálták a zenével gyógyírt keresni a történetekre. Perttu Kivilaakso pedig nemrég vált el, és ezen gyötrelmes időszak emlékképei is megjelennek az album lassú, szomorú vagy épp vad, dühös szerzeményeiben.

★ Aki azt hiszi, hogy a Reflections egy melankolikus album, az nagyon téved! Duzzad az életerőtől az Apocalyptica negyedik stúdiólemeze. Már csak azért is büszkéek teljesítményükre a fiúk, mert annak ellenére, hogy kevesebben lettek, zeneileg minden eddiginél kreatívabb albumot tettek le az asztalra. Mostanra végleg túlléptek azon az alapvető ötleten, amiből indultak. Mára nem az az Apocalyptica végső célja, hogy megmutassák, hogyan lehet heavy metal klasszikusokat játszani csellón, minél keményebb gitárhangot imitálva. Mára a legutóbbi Cult című lemezükön megindult ez a folyamat. Ott még hagytak feldolgozásokat, de már szerepeltek saját szerzemények. A Reflections viszont teljesen a saját lábán áll.

★ Az új albumot egy új stílus, a cselló-rock kiindulásának tartják büszkén a zenészek. Mára nem is szívesen vállalják a heavy metal címkét. Sokkal szélesebb zenei skálán mozognak, Sosztakovics és a metal között. Stílusuk jellemzésére leginkább a "...több annál" jelzőt használják, bármilyen összehasonlításban. Noha egy percig nem tagadják, hogy a kemény zenét már az anyatejjel magukba szívták, a finn hatást legalább ilyen jelentősnek vélik, "Az elképzelhetetlenül sötét erdők, a hatalmas tér, Lappföld szépsége és a gyönyörű tavak látványa, mind inspirálóan hatnak ránk."

★ A zenekar hivatalosan 1967. február 15-én alakult meg abban a városban, amelynek a nevét viseli. Az eredeti felállásban hatan voltak és csak az év végén csatlakozott egy rivális együttes - bizonyos The Exceptions - basszusgitáros/éneke, Peter Cetera. Az alapító tagok valamennyien Chicagóban születtek, kivéve a billentyűs

★ Visszatérve Lamm nyilatkozatához, a Chicago zenészei komolyzenei, ill. jazz képzésben részesültek mielőtt különböző rock zenekarokban kezdték volna zenélni. Az, hogy rockzenét játszottak, a korszakból adódott. A zenekar James William Guerico menedzser-producer vezetésével kezdte működését, aki kezdetben Chicago Transit Authority (a városi közlekedési társaság elnevezése) név alatt futtatta a csapatot. Átköltöztek Los Angeles-be és leszerződtek a Columbia lemeztársasághoz. 1969-ben jelent meg debütáló kettős albumuk, amelyből kétmillió példány gyorsan elkelt. Erről négy kislemezt (Questions 67 And 68, Beginnings, Does Anybody Really Know What Time It Is? és a Spencer Davis Group által játszott I'm A Man bátor átdolgozása) másoltak ki és valamennyi slágerlistára került. Indulásnak bizony nem rossz. Már ezen az albumon feltűnt az együttes logója, a coca-cola feliratra emlékeztető betűtípus. A következőkben a C.T.A. nevet Chicagóra rövidítették és a megjelenő albumaik címét római számokkal jelölték.

★ A kezdeti nagy lendület négy éven át tartott. Az első három kettős nagylemez után négy részből álló koncertalbumot jelentettek meg. Az 1972-es V. bakelit már szimplára sikeredett, hiába, egyszer minden ötletzsák kiürül. A korongok színvonala azonban ekkoriban még nem esett.

★ A Chicago együttes először 1969 decemberében turnézott Európában és Skandináviában, majd a következő év decemberében Jugoszlávia mellett két vasfüggönyön túli országot, Csehszlovákiát és Lengyelországot is útbajeztették.

★ A zenekar talán legsikeresebb száma az 1976-ban megjelent If You Leave Me Now volt, amely a slágerlista első helyére került. A dalt Peter Cetera szerezte és énekelte. Ezzel az érzelmes számmal a zenekar progresszivitása megtört és egyre több engedményt tettek a popularitás irányába. A zenekar hanyatlása 1977-ben kezdődött, amikor a menedzser Guerico-val szakítottak. A bajt tetézte a gitáros-énekes-dalszerző Terry Kath 1978. január 23-án bekövetkezett halála. A muzsikusi feygyergyűjtő volt és állítólag tisztítás közben el-

sült a pisztoly és halára sebezte a muzsikust. Azóta a gitáros posztja átjáráshoz bizonyult az együttesben.

★ 1981-ben lejárt a Columbia lemezcéggel kötött szerződésük, amelyet nem hosszabbítottak meg. A Warner Bros. égisze alá tartozó Full Moon-hoz igazoltak és 1982-ben megjelent, immár arab számot viselő 16-os albumukkal ismét milliós eladást produkáltak és visszaverekedték magukat a listák élére. 1985-ben az érzelmes dalok szerzője, Peter Cetera kivált a csapatból és szólókarrierbe kezdett. A zenekar népszerűsége csökkent. 1991 és '95 között nem jelent meg új lemezük, ami példátlan addigi történetük során. 1995-ben klasszikus amerikai slágereket, jazz standardokat dolgoztak fel nagyzenekarrá bővülve, majd 1998-ban karácsonyi dalokat tartalmazó albumot adtak ki. Úgy látszik, a patron végképp elfogyott. (Megjegyzem, nálam az 1995-ös Night & Day album bejött, de nem „chicagós” füllel hallgattam...) A zenekar napjainkban is koncertezik a régi sikerszámmokkal tovább. Talán egyszer még új anyagra is futja...

Eredeti tagság:

Robert Lamm (1967-től jelenleg is): billentyűs- és

ütőhangszerek, ének

Terry Kath (1967-1978): gitár, ütőhangszerek, ének

Peter Cetera (1967-1985): basszusgitár, ének

Danny Seraphine (1967-1990): dob, ütőhangszerek, dob programok, ének

Lee Loughnane (1967-től jelenleg is): trombita, szárnykürt, ütőhangszerek, ének

James Pankow (1967-től jelenleg is): harsona, ütőhangszerek, ének

Walter Paradizer (1967-től jelenleg is): szaxofonok, fa- és nádfúvós hangszerek, ütőhangszerek, ének

A többiek:

Laudir De Olivera (1973-1980): kongák, ütőhangszerek, ének

Donnie Dacus (1978-1980): gitár, ének

Chris Pinnick (1980-1984): gitár

Bill Champlin (1981-től jelenleg is): billentyűs hangszerek, gitár, ének

Jason Scheff (1985-től jelenleg is): basszusgitár, ének

DaWayne Bailey (1986-1994): gitár, ének

Tris Imboden (1990-től jelenleg is): dob, harmonika

Bruce Gaitsch (1995): gitár

Keith Howland (1995-től jelenleg is): gitár

Diskográfia: Chicago Transit Authority (1969), Chicago (újra kiadásban Chicago II, 1970), Chicago III (1971), Chicago At Carnegie Hall, Vol. I-IV. (1971), Chicago V (1972), Chicago VI (1973), Chicago VII (1974), Chicago VIII (1975), Live In Japan (1975), Chicago IX: Chicago's Greatest Hits (1975), Chicago X (1976), Chicago XI (1977), Hot Streets (1978), Chicago 13 (1979), Chicago XIV (1980), Greatest Hits, Vol. II (1981), Chicago 16 (1982), Chicago 17 (1984), Chicago 18 (1986), Chicago 19 (1988), Greatest Hits, 1982-1989 (1989), Twenty I (1991), Night & Day: Big Band (1995), The Heart Of Chicago, 1967-1997 (1997), The Heart Of Chicago, 1967-1998 - Vol. II (1998), Chicago 25: The Christmas Album (1998), Chicago 26: Live In Concert (1999), The Chicago Story: Complete Greatest Hits (2002)

★ A Reflections végleges hangzása nagyon hosszú folyamat eredménye. Mellbevágó a kezdés, mert már a Prologue olyan brutálisan torz hangot csal ki a csellókból, hogy megkérdőjeleződik a szerepe. Ennyi erővel akár gitáron is

játszhatnának... Akkor hol itt a különlegesség? Újabb árnyalatnyi meglepetés, hogy szinte minden számhoz dobost használnak, legtöbbször a meglehetősen ismert Dave Lombardo nevű urat ...☺)

★ Aztán a lemez előrehaladtával kiderül, hogy az egyik legemberibb albumuk a Reflections. Minden szerzemény külön karakterrel bír. Saját gyönyörűségükre olyan számokat is írtak, mint a lebilincselő Faraway, amelyben Eicca Toppinen azt az állandó dilemmát próbálta megfogni, amit a turnézás okoz, miközben otthon két gyermeke várja. A Conclusion a másik lírai dal, melyben megjelenik a már említett válás, és végre teljes szépségükben szólnak a csellók, amiért megalkották őket anno. Ilyet is régen tettek, hogy természetes hangzással használják hangszereiket.

★ A Somewhere Around Nothing punkos groove-jáért pedig ismét Lombardo a felelős. A dal egyébként felkérésre készült, a Dunlop cég téli gumijának reklámzenéjének. A drámailag két legnagyobb hatású dal a Cortege, amely a már említett barátok elvesztésének állít emléket, és a Copenhaga, amely a hatalmas lapp tundraiban szinte elvesző kicsiny ember érzéseit jeleníti meg. Mindkettőt wagneri hatásúnak tartják a zenészek. (Utóbbi dalcim egyébként számi nyelven hegyet jelent.)

★ Két tudatosan öncélú dal a technikai bravúrok bemutatására és mintegy fricskaként az elvárásokkal szemben a Pandemonium és a Torreador II. Előbbi szerzemény arra szolgál, hogy megmutassa, Perttu milyen gyors ujjakkal bír. (Tényleg!), míg a Torreador II rifje a többieknek is minden este nagy kihívást jelent majd a színpadon. De épp ezért tették fel ezeket a számokat, hogy a komolyzenészek is vegyék észre: ők azért nagyon jó muzsikuskok maradtak!

★ A Reflections-ön minden eddiginél jobban megjelennek a zenészek, mint emberek, a maguk életével, és ahogy ezt megpróbálják a zenében megjeleníteni. Mára nyoma sincs a mások számaina titokzatos napszemüvegben játszó finneknek. Megnyiták, megtalálták saját hangjukat a valaha oly bizarrnak tűnő zenei keretek között. Ennek tartókövét a Reflections.

Heidrich Unkarilainen Balázs

...és
hármán
maradtak

A Hónap albuma

Lowbrow:
Sex, Violence,
Death
Massacre/HMP

Miután a death metal történelmet író Obituary végleg a gyászjelentések közt végezte, a zenélni vágyó és a műfaj mellett vasakarattal kitartó tagok más csapatokban folytatták. Elsősorban a két ex-gitárosra igaz az iménti megállapítás, hiszen ők azok, akik ha nem is nagy büdzsét produkáló, de underground szinten jegyzett csapatokat hívtak életre. A Lowbrow annak az Allen West-nek a bandája, aki az Obi után az ex-Kannibál Hullás Chris Barnes-szal zenélt együtt a Six Feet Under-ben, egészen addig, amíg az ultraszpontán, de kiváltképp karakteres játékképpel bíró gityósnak ki nem rakták a szűrét. Az túlzás, hogy szárnyakat kapott volna az újabb kihívástól és Malmsteen-i magasságokig emelkedett, de aki egyszer már rákapott a riffjeire és pszichoszomatikus szólóira, az talán nem bánja, hogy itt is korábbi önmagát ismétli. Éppen ezért senki ne lepődjön meg, hogy a lemez akár a Six Feet Under név alatt is készülhetett volna, nem csak a gitár, hanem az egész produkció nyersessége, pöröse miatt. Egyébként már volt egy Lowbrow lemez, de az valahogy nem süttött úgy, nem volt ennyire igézően primitív.

A "Sex, Violence, Death" ösztönállat death metalt rejt, pofonegyszerű, de hatásos középtempós témákkal, egy metalrajongónak minimum illik végigbólogatni a dalokat. A zenekarban nem csak West az egyedüli ismert pofa, hiszen Nasty Savage zenészek segítségével igyekszik megvalósítani nem éppen rózsaszín álmait. Ha annak idején a suliban az egyszer egyet túl agyasnak találtad, akkor ez a CD neked készült. Na mars zúzni!

10 szám, 36'26"

85%

Mourning Caress:
Imbalance
Arise/SPV

Egy friss német zenekar, amely a svéd dallamos death irányzat meghonosításán fáradozik. A csapat kellő dallamérzékenységgel rendelkezik, viszont teljességgel hiányzik belőlük az hév, az az unikum, amiért annyira szeretjük a saját nevelésű gőteborgi alakulatokat. A számok kissé egybefolyanak, és az énekes egysíkú hörgicselésétől sem pompázik tarka színekben az anyag.

10 szám, 41'27"

60%

Cattle Decapitation:
To Serve Man
Metal Blade/HMP

Broken Hope intenzitású kannibalizmus egy nem túl nagy műltra visszatekintő USA csoporttól. Az internetes brutal oldalakról jól ismert, híres, hírhedt cseccsen kivégzéses intro után egy pillanatig nem állnak le andalogni, a lemez az örlő tempókból és mély bugyogásokból áll, tipikus death/grind komponensek esszenciája. A stílust csak hírből ismerőknek ez maga a nagybetűs szenvedés, de az elcsépel megoldások és a mono-

tónia miatt az irányzat híveinek sem lesz feltve őrzött kincs.

13 szám, 35'01"

65%

Deep Inside Myself:
At A Late Hour
Silverdust

Egy hangulatos, bár klisékkel és apró hibákkal terhelt nagylemezzel debütált a németek legújabb dark/gothic metal üdvöskéje, a Deep Inside Myself. Mint tudjuk, ennek a szintivel operáló, néha már-már a popos könnyedségű vonalnak nagy a keletje odaát, gondoljunk csak a Crematory-ra és a Darkeed-re. A Deep Inside Myself-nak persze még gürznie kell a népszerűségért, és az sem lenne utolsó dolog, ha az énekes fickó tanórát venne, mert a tiszta témáknál - hörgés is adva legyen - kilóg a lóláb.

13 szám, 60'11"

70%

Incantation:
Blasphemy
Candlelight/Plastic Head

A csapat ott volt a klasszikus amerikai death metal stílus megszületésénél, és az alakulásuk évének számító 1990-től számtalan

anyagot dobta piacra. Zenéjük legfőbb sajátossága a mély és áthatolhatatlanul sűrű hangzás, és most is legalább olyan mélyre hangoltak, mint az Autopsy szokott. Ritmikailag széles skálán mozog a lemez, a doomos lassulások és a gyorsabb örlések egyaránt előfordulnak, az "énekes" meg hörög, ahogyan a "gyomrán" kifér. Van valami apokaliptikusan végzettszerű a zenében, emellett persze az is igaz, hogy léteznek élvezetesebb, időtállóbb lemezek is.

11 szám, 73'57"

Lux Occulta:
The Mother And The
Enemy
Metal Mind/Record Express

Annyira nem követtem figyelemmel a lengyel csapat fejlődését, de ahogyan emlékszem, jó pár éve még "vegytisztább" black metalt nyomattak. Mostanában egészen speciális elemeket is bevonnak a játékbá, még extrémebbé téve a fekete fém jegyeit már csak nyomaiban magán hordozó zenét. A lemez második fele különösen elvont, kísérletező lett, néhány számban a gitárok szerepét minimálisra redukálták, az effektek, az ambient és elektronikus felhangok ezzel fordított arányban felerősödtek. Néhány helyen némi dzsesszt is kihallani, a fagotttal és a szaxofonnal nem véletlenül oly széles a hangszerpark. A néhány nótában felbukkanó énekesnőnek nagyon szomorú a hangja, Karády helyett ő is énekelhette volna, hogy hol vannak a katonák. Érdekes, bár ezen a durván fúziós vonalon akadnak bőven zenék (Mr Bungle, Karaboudjan), amik jobban hallgattatják magukat.

10 szám, 53'53"

75%

Severe Torture:
Misanthropic Carnage
Hammerheart

Holland death metal a Cannibal Corpse, a Suffocation vagy a korai Cryptopsy ösvényén haladva. Nagyjából azok az irgalmatlan grind sóprésekből és dagonyázó lassulásokból összeálló tempók váltják egymást a S.T. kettes lemezén, amik az előbbi csapatok klasszikus lemezeit is megalapozzák, talán csak az európai sarjak némileg gépiesebben, kevésbé ötletesen bánnak a sablonokkal. A harcedzett death szimpatizánsok a nem különösebben kiemelkedő, de magabiztosan vagdalkodó bandában sem nagyon csalódhatnak.

9 szám, 32'28"

75%

Thy Disease:
Devilish Act Of
Creation
Metal Mind

A lengyel brigád muzsikájában egyszerűen van jelen a szigorú, nyers thrash/death metal, valamint a szintetizátornak is szerepet szánó gótikus atmoszféra. Az agresszív erő tehát nem egyetlen kifejezési formája a csapatnak, hanem megpróbálnak minél több zeneiséget, teatralitást belevinni a dalokba, így a hangzás is jóval izgalmasabbá, árnyaltabbá válhat. A baj csak az, hogy a lengyeleknek majd minden második csapat hasonlóval próbálkozik, és a Thy Disease-nek még némi dalszerzési fortélyra is szert kellene tennie.

12 szám, 46'50"

60%

HIREK

A svéd viking death/black metalos Manegarm az Underground stúdióban elkészítette harmadik, "Dodsford" című munkáját. A csapat szerint a zenekar rajongói most sem fognak csalódni, hiszen zeneileg és szövegeileg még szorosabb kötődés lesz az ősi műtökhöz. A borítót ismét Kris Wervimpre bízták, megjelenés április 28.

A svéd grindcore csapás Nasum végzett régóta várt harmadik anyagának, a Helvete-nek a rögzítésével, amelyen két vendégzenész, Shane Embury (Napalm Death) és Jörgen Sanström (Entombed) felbukkanása is várható. A szomszédok május tájkán mehetnek melegebb vidékre.

A black metal egyik legismertebb norvég képviselője, a Gorgoroth is elkészült májusra várható új albumával, a Twilight Of The Idols (In Conspiracy With Satan)-nal. "Nyolc zord atmoszférájú nótát tettünk fel a korongra, amely régi és új rajongóinkat meglepéssel fogja elöltöteni." - nyilatkozta a zenekar.

A svéd Grave egyik alapítótája, a dobos Jensa Paulsson megválni kényszerült a csapatban betöltött pozíciójától, amihez állítólag magánéleti okok vezettek. Az utód, a Kaamos-ból igazolt Chris Barkensjö már új állomáshelyén tartózkodik.

A metal színtér egyik legeredetibb zenekarából, a norvég Arcturus-ból hirtelen kivált az énekes Garm. Az Ulver-ben is érdekelt muzsikusként nem esett letargiába a búcsú miatt, egyszerűen a banda már nem fért bele az időbeosztásába. "Az Arcturus egy jó kis project volt a számomra, de a többiek kezdtek egyre komolyabban venni a dolgokat, heti három próbával. Nem vagyok boldog a döntés miatt, de meg kellett lépnem." Garm a jövőben saját kiadóját, a Jester Records-ot szeretné igazgítani, és sokkal több figyelmet akar fordítani a cég művészeire. Emellett pedig folynak az új Ulver album, az "Utopian Enterprises" előkészületei.

Az In Flames, Pathos, Diabolique és ex-Marduk zenészeket soraikban tudó melodikus death csapat, a Dimension Zero második nyagylemezére készül. A "This Is Hell" szeptember/október környékén jönne ki a Regain kiadónál.

A németek talán legnagyobb feltörekvő thrasher reménysége, a Dew Scented április folyamán a Stage One stúdióban lát hozzá majd új albumához, amely szeptemberben kerülne a boltokba. Emellett a zenekar kisebb turnéra is indul, amelynek egyik állomásaként, május 23-án a gödöllői Trafóban is megfordulnak majd.

- Ugyebár a 2000. április 30-i PeCsá-s koncerthez köthető a Lord újraindulása. Az előtti időszakot, vagyis közel egy évtizedet mivel töltötték a zenekar tagjai?

Gidófalvy Attila: - Pohl Misi énekes volt az egyedüli, aki próbálta továbbvinni a Lord nevét. Mi 1990-ben Gyurik Lajos dobossal eljöttünk, Misiék ekkor csinálták "Az utca kövén" albumot, aminél mi ugyan már nem voltunk jelen, de Vida Feri basszusgitárossal és Erős Attila gitárossal még együtt dolgozott. Ám utána ők is kiszálltak, és Misi egy új formációval dolgozott tovább, tehát ő tíz éven keresztül fiatal arcokkal, kisebb-nagyobb sikerrel fenntartotta a Lord nevet. Én azért figyeltem őket, és előfordult, hogy meghívtam például a Köszibe, hogy közösen énekeljünk el a "Szóljon a rock"-ot. Eközben Erős Attila otthon írta a nótákat, Feri pihentetett, Lajos barátom is csinált valami mást, én pedig, mint tudod a Karthago-tól a Cikk-Cakk Company-n át a KGB-ig sok mindenbe belefolytam, és természetesen ott volt még a rádiózás is. Egyszerrel mindannyian próbáltunk ebben a tíz évben zenéivel, zene körüli dolgokkal foglalkozni. Aztán 2000-ben a zenekar újra összeállt, és hatalmas dübörgésbe kezdtünk...

- Annak idején mikor kiváltak a Lordból, gondoltam voltak bizonyos összetűzések közöttetek. Végére is sikerült ezeket rendeznetek?

Gidó: - Persze, ezeket rendbe raktuk. Nézd, ezek a nézeteltérések mindig abból adódtak, hogy milyen úton haladjunk, merre menjen a történet, hiszen amikor 1987-ben megérkeztem ide Berger Pisti barátommal - ő volt akkoriban a Lord menedzsere, nála is laktam nagyon sokáig -, szerettem volna egy kis Fáraó-s

színt idehozni, egy-két Fáraó nótát elővenni, meg show-t csinálni. Ők persze egy icike-picikét ezt másképp gondolták, szerintük untig elég volt, ha valaki korrektül muzsikált. Ezem hálá Istennek mára túlléptünk, vagyis az elmúlt tíz évben mindenki lehiágadt.

- Miért késett az új lemez megjelenése, elvégre a 2001-es interjútokban még 2002 áprilisa volt megjelölve?

Gidó: - Elsősorban nem is az anyag miatt, mert az készültetett, hiszen az irányvonalat Erős Attila adta meg, neki pedig volt tíz éve arra, hogy otthon folyamatosan írja a nótákat, és gitározgasson, aminek mi maximálisan alávetettük magunkat. És a szövegírókat, Balogh József költő/tanárt is meg kell említeni, aki maximálisan vitte tovább az egész Lord vezérvonalát, szövegvilágát. Nem beszélve arról, hogy az én szólólemezemnek is ő írta a szövegét...

Sok zenekarnak az a baja, hogy visszajönnek, játszanak-játszanak, de tulajdonképpen annak a közönségnek, amelyik kíváncsi ezekre a visszatérő csapatokra, valami újat is kell produkálniuk. És emiatt csúszott a stúdióbeli dolog, meg azért, mert minél több meghívásnak próbáltunk eleget tenni. Elég sokat koncerteztünk, és az országban nagyon sokan nem akarták elhinni, hogy a Lord együttes ismételen, újra ebben a felállásban játszik. Ezért tavaly nyáron úgy döntöttünk, hogy most már nincs mese - s miután 2001-ben kiadtuk a "Lord 3"-as lemezt, amelyre felraktunk három új nótát, a "Nincs bocsánat"-ot, a "Kábulat"-ot, és az "Úgy szeretném"-et - és összele bementünk a stúdióba. A Hungarotonnal karöltve úgy határoztunk, hogy 2002-t úgy zárjuk le, hogy akkor kezdődjön egy újabb harminc év, hiszen tavaly a Lord együttes fennállásának harmincadik évét ünnepelte a magyar pop-rock szakmában.

- Nem sokat gondolkoztatok az új album borítójának a kivitelezésén, mivel ugyanaz, mint a

"Lord 3"-é volt, viszont a 2002-es csoportképekről lemaradt Vida Ferenc basszusgitáros. Mi az oka ennek?

Gidó: - Csak egy egyszerű probléma, ugyanis Ferinek nagyon fontos dolga akadt külföldön, nem tudott hazajönni a fotózásra, viszont a hátsó borítón ott van rendesen az ötös felállítás. A Hungarotonban annyira időben ki akarták adni az albumot, hogy már nem akartuk halasztani a fotózást... Azt mondtuk, akkor legyen így. Ennyi volt a történet. Ez az ötös fogat azonban így együtt a Lord, megyünk tovább a kitaposott úton, akár vasággal és infúzióval is, és szeretnénk még vagy négy-öt-hat lemezt összehozni. De természetesen, csak ha lesz közönség, akinek játsszunk, mert ettől működik ez a dolog.

- A borító szerint a zenét egy személyben Erős Attila hozta, holott régen ezt közösen jegyeztétek. Ennyire megbíztok benne?

Gidó: - Pontosan, és amúgy is ő a gitáros. A Lord soha nem tagadta meg, hogy a gitáros vonalat képviselte, megspékelve azokkal a billentyűs dolgokkal, amelyeket én hoztam. Azért picikét segítettünk neki a hangszerelésben, mindenki adta az egészhez a tudását, illetve habitusát, amiből aztán összeállt ez az album, ám mégis Attila ötletei alapján lett ez az egész lemez felépítve.

- Általában hogyan születik nálatok egy dal? A kész szöveggel beállít Balogh József tanár úr, és utána gyűrjátok össze, vagy épp az ellenkezője történik?

Gidó: - Ha megvan a zenei alap, csak utána hívjuk le Józsiát a próbate-rembe. Miskával össze-

dugjuk a fejünket a dalszöveg felett, mondunk valamit, és ami nem jó, azt Józsi rögtön átírja. Hál' Istennek Józsiával nagyon jó együtt dolgozni, mert egy szóra tud tíz-tizenöt verziót.

- Így, pár hónap elteltével milyen az új CD-tek fogadtatása?

Gidó: - Jó... Nagyon szépen megy, holott a Hungaroton nem sok reklámot adott erre a lemezre, mint általában egyetlen kiadó sem a magyar kiadványokra. Itt attól megy a dolog, hogy mi játszunk. Hirdetjük az ígét, mindenhol mondjuk, hogy megjelent az album, és a koncertjeinken van egy stáb, akik Lord relikviákat, lemezeket árúsítanak.

- Milyennek látjátok a mai magyar rockzene helyzetét, jövőjét? Mit szölk a fiatalokhoz?

Gidó: - Egyet tudok mondani: a mai magyar rockzene helyzete penetránsan rossz. Azért rossz, mert a csapatok nem kapnak a médiában lehetőséget. Pedig egy magyar zenekar semmivel sem rosszabb, mint egy külföldi. Egy biztos: a magyar együttesek támadnak, jobbnál jobb nótáik vannak, és ha a média kellő lehetőséget adna a hazai bandáknak, az ugyanúgy tudna működni, mint a külföldi.

- Ha egyszer leteszitek a "lantot", lesz-e követője a Lordnak, vagy úgy egyáltalán a klasszikus rockzenének?

Gidó: - Biztosan lesz. Abból kell kiindulni, hogy ez a fajta formáció - két gitár dob, billentyű és ének - az idők kezdetétől fogva az idők végezetéig, és így a mai napig is működik, és szerintem nagyon sokáig működni is fog. Ez az élőzene varázsa. Nekem semmi bajom a "playback huszárokkal", az az ő műfajuk, mi ezt tanul- tuk, ezt szeretnénk folytatni, nemcsak jövőre, hanem tíz-húsz év múlva is!

B.Ákos & LacEm

Tovább a kitaposott úton

Tavaly ünnepelte a Lord együttes 30 éves jubileumát... Az új albumuk - a Lord 2002 - ennek a hosszú pályafutásnak a lezárása, illetve egy újabb generáció felé nyitás első lépcsőfoka. A '70-es, '80-as évek a zenekar számára sok viszontagsággal járt, ugyanis akkoriban a lemezfronton nem voltak a győztesek között, de a koncerteken a "csatákat" mindig megnyerték. Nincs ez másképp a harmadik évezred elején sem, a lordok fáradhatatlanul nyomulnak tovább, az idő mit sem vetett vissza a lendületükből, továbbra is az élőbulik jelentik számukra az éltető erőt. **Gidófalvy Attila billentyűst - mily meglepő! - épp egy fellépés előtt sikerült telefonon utolérnünk...**

Necropsia

Fel! Támadunk!

Néhány hete egy írott CD érkezett, rajta egy ismerős zenekarnévvel: Necropsia. Elsőre nehéz volt elhinni, hogy ez a kultikusvá vált, agyas hardcore-t tolmácsoló debreceni csapat - öt év után - újra együtt van. Márpedig a hanganyag erről tanúskodott tizenöt számával, köztük olyan klasszikusokkal, mint a "Hamut lehel a csend", vagy az "Inferno". A dalok a régiiek, a megközelítés mégis modernebb, elvégre az új átgondolásokban rengeteg scratch is színesíti a hangzást, nem beszélve arról, hogy egyfajta vérfriesséssel is átesett a formáció, hiszen a két énekes, Bodnár 'Böske' Zsolt és Rossi mellett új tagok mutatkoznak be.

Furcsa belegondolni, hogy a Necropsia klasszikus első albuma, az 1995-ös "Mélység" óta már felnőtt egy újabb generáció. Sok mai zenehallgatónak már semmit sem mondanak az olyan számcímek, mint az "Árnyak a tűz körül", vagy az "Esőtánc", holott a Necropsia fontos szerepet játszott a hazai hardcore zenei színtér kialakulásában, bár sohasem voltak egy szintizta HC banda, mivel rengeteg hatás érte muzsikájukat. Aztán '97-re a kvintett trióvá fogyatkozott, Böskének (ének) és Krisztiánnak (gitár) nyoma veszett, Rossi (gitár, ének), Ales (basszusgitár), valamint Szilágyi Pisti (dob) még ugyan összehozták második albumukat "A magány rítusai" címmel, de szép csendben kimúlt az együttes. Bár hivatalosan sohasem jelentették be, tudni lehetett a - hamut lehelő - csendből.

Böske: - A Necropsia újjáalakulása úgy történt, hogy Csató János gitárossal - aki régebben a Replikában illetve az S.O.S.-ben játszott -, már két éve összejártunk zenélni, és úgy gondoltuk, hogy össze kellene hozni egy zenekart, de akkor még szó sem volt Necropsiáról. Idővel szólítottunk Hargita Gábor dobosnak, aki az Én És A Magnum után szintén zenélt a Replikában...

- Várjunk egy percet! Miért nem Pistikét, az eredeti ütősítőket hívtátok?

Böske: - Neki már megvolt a saját csapata, a Szeg, ezért szóba sem jött. Ugyanez volt a helyzet Alessel is, neki szintén van egy együttese, most jön majd ki az első demójuk, és brutál zúzós zenét játszanak.

- Térjünk vissza az újjáalakulás történéseihez!

Böske: - Szóval, bevettük még Fazekas Krisztián basszusgitárost az ősi Replikából, meg a DJ-t, Big Babou-t, s utána tavaly februárban volt Szlovákiában

kint két Action koncert, és elmentünk eléjük húsz percre játszani. Ezek kedvéért gyorsan csináltunk három számot, meg betanultunk négy régi Necropsia dalt a "Mélység" lemezről, és ezzel kimentünk bulizni egyet. Aztán hazajöttünk, szólítottunk Rossinak, aki pont ráért, és elhatároztuk, hogy újra feltámasztjuk a Necropsiát.

- Mivel foglalkoztál az elmúlt nyolc évben? Zeneközelben maradtál, mert csak annyit lehetett hallani rólad anno, hogy a szépméltú Tridenttel próbálgatsz?

Böske: - Abszolút nem volt kedvem zenélni, és ez a Necropsia-s vállalkozás is egy hirtelen jött dolog volt.

- Meglátásod szerint van még létjogosultsága ennek a fajta zenének, amit a Necropsia képvisel?

Böske: - Most vettünk fel egy hét alatt tíz számot a szolnoki Denevér Stúdióban a következő albumunkhoz. Közülük négyet a "Mélység"-ről mentettünk át - így a "Hamut lehel a csend"-et, a "Szakadék szélén"-t, az "Esőtánc"-ot, és az "Árnyak a tűz körül"-t -, s ezek napjainkban is megállják a helyüket szövegileg, a zenét pedig megújítottuk. Persze az új nótáknál is azt érzem, hogy követik a "Mélység" irányvonalát, azonban van bennük scratch, s DJ-nk a lemezen is fontos szerepet kap.

Azt egyébként még fontos megemlíteni, hogy az új darabok szövegének nagyrészt az a Kálmán Balázs írja, aki a "Mélység"-en is közreműködött, vagyis a szövegvilág teljesen egyezik a "Mélység"-ével.

- Nem tartjátok kissé erőltetettnek, hogy ennyire meg akarjátok lovagolni a '95-ös első albumotok világát?

Böske: - Nem akarunk meglovagolni semmit, hanem egyszerűen nem tudunk kibújni a bőrünkéből.

- Azért a Necropsiának az évek folyamán sikerült kivívnia egyfajta kultikus címet. Te is így látod?

Böske: - Pontosan, viszont maximálisan úgy érzem, hogy ezt a címet ezzel az új formációval is meg fogjuk tartani!

- Ugyebár tavaly december 6-án volt a visszatérő koncertetek a debreceni Lovardában a Replika fesztiválján a CDT és a Superbutt mellett. Hogyan fogadott benneteket a közönség, találkoztok ismét azzal a maggal, akik annak idején is jártak a fellépéseitekre?

Böske: - Persze, direkt, úgy terveztük, hogy Egerbe megyünk először, és nagyon jó volt ott is régi arcokkal találkozni. Ugyanígy Debrecenben is olyanok jöttek el a koncertre, akik egyébként el sem jöttek volna. Egyrészt ezért is lett Necropsia, mert eljártunk bulizgatni fesztiválokra, ide-oda, és mindenhol megtaláltak minket azok, akik a Necropsia újjáalakulásáról kérdezgettek. Egy azonban biztos: ez most egy új zenekar a számomra, és szerintem száz emberből kilencvennek ugyancsak, elvégre a mai fiatalok azt sem tudják, hogy mi az a Necropsia.

- Tehát az elkövetkezendő hetekben a kiadókat fogjátok hajkurászni, de mi a tervetek az élő bemutatkozásokkal?

Böske: - Egy nagyon jó műsort akarunk összeállítani a nyári fesztiválokra. A Vekeri-tónál kezdünk, azt hiszem, hogy ez lesz a nyár első fesztiválja, utána ott leszünk Tokajban is a Hegyalján, meg Mezőtúron. Egyelőre ennyit tudok, ám később ez még alakul, de a lényeg, hogy megyünk és nyomulunk!

Bánfalvi

Rec. Exp.

**Mi vagyunk a sör,
Mi vagyunk az élet!**

Soproni Ászok

Egy Jó Pofa Sör

Linkin Park

Hulló csillagok?

A Linkin Park megosztja a véleményeket. A tábor egyik fele szerint egy hosszú életű, maradandó munkásságú zenekarral van dolgunk, a másik fél szerint pedig egy - a kiadó által - összerakott fiúcsapattal, akik a rap-metal hullám alábbhagyásával eltűnnek majd a sülylesztőben. Nos, nem a mi dolgunk az ítékezés, mindenesetre az tény, hogy a 2001-ben megjelent bemutatkozásuk, az ígéretes „Hybrid Theory” világszerte nyolcszoros platinalemez lett, és ugyancsak platinává vált tavalyi remixalbumuk, a „Reanimation” is. Idén március végén aztán a Linkin Park ismét új albummal jelentkezett, és akárhogy is nézzük, a „Meteora” az év egyik legjobban várt CD-je, beleértve első kislemezüket, a március 25-én piacra dobott „Somewhere I Belong”-ot is. Viszont annyi minden történt az elmúlt egy évben ezzel a divatos nu metal bandával, hogy ha nem is mindent, de fontosabb eredményeiket illik a beszélgetés előtt sorra vennünk.

★ A Linkin Park népszerűségét ugyebár elsősorban díjakban mérjük, s mivel igencsak felkapottak, ki sem fogynak a különböző jelölésekből. Például a 2002. február 27-én Los Angelesben megrendezett negyvenegyedik Grammy Awardson három kategóriában kaptak jelölést: „Legjobb Hard Rock Előadás”, „Legjobb Rock Album”, és „Legjobb Új Művész”. Ebből ők vihették haza a „Legjobb Hard Rock Előadás” díjat a „Crawling” számukért, legyőzve a Rage Against The Machine-t („Renegades Of Funk”), a P.O.D.-t („Alive”), az Alien Ant Farmot („Smooth Criminal”), valamint a Saliva-t („Your Disease”). Ezenkívül

szintén három Video Music Awardsra javasolta őket az MTV: „Az Év Legjobb Videója”, „Legjobb Rock Videó”, „Legjobb Zenekari Videó”. Valamennyit a - gitáros Mr. Hahn illetve Nathan „Karma” Cox által rendezett - „In The End” klipjük kapcsán terjesztették fel. Végül is az augusztus 29-én tartott MTV Video Music Awards ceremónián a „Legjobb Rock Videó” trófeáját ítélték oda nekik.

★ Ennél jóval nagyobb fontossággal bírt az, hogy július 30-án napvilágot látott remixalbumuk, a „Reanimation”, melyen több mint húsz énekes, producer, DJ és zenész vett részt a már korábban sikerre vitt Linkin Park himnuszok átdolgozásában. Vagyis ez az alkotás egyfajta reinterpretációja volt a „Hybrid Theory”-nak, bár akadnak rajta újra felvett énektémák, új szövegek, és a remixelők által elkövetett új ütemek, stílusok és hangzások is jócskán. A lemezen felbukkanó művészek között például okáért ott találhattuk Jonathan Davist a KoRnból, Stephen Carpentert a Deftonesból, Pharoshe Monch-ot, Chali 2na-t a Jurassic 5-ből, és Aaron Lewist a Staindból, míg a kislemezes „Points Of Authority”-t („Pts.of.Athirty” címmel) az Orgy-s Jay Gordon remixelte, a komputer grafikával és animációval készült klipet pedig maga Mr. Hahn rendezte. A „Reanimation” sikerét mi sem bizonyította jobban, mint hogy a második helyen nyitott a Billboard 200-as listáján, s az album első heti eladásaiiban lekörözte az összes többi remix lemezt a történelem folyamán.

★ Emellett a Linkin Park tagságának jutott ideje saját projekteire is, így Chester Bennington énekes részt vett korábbi együttesének, a Grey Daze-nek újáalakuló segélykoncertjén, melynek bevételeit Chester barátjának, és egykori zenésztársának, Bobby Benish kórházi kezelésére fordították. A Linkin Park másik énekese (bár inkább rapere) Mike Shinoda pedig saját lemezcéget alapított The Shinoda Imprint néven, s első szerződötletette a Simplistic nevezetű formáció volt.

- Mostanság egyre többen próbálnak meg beletölni a metal/rock-rap irányzatba. Általában milyen válaszd van ezekre a kritikákra?

Chester Bennington: - Csak annyi, hogy hallgassátok meg a mi lemezeinket, és utána beszéljétek!

Mike Shinoda: - Szerintem ez az irányzat nem egyik napról a másikra, hanem szép fokozatosan fejlődött ki, és az emberek manapság már sokkal könnyedebben keverik a stílusokat.

- Mit gondoltok a Linkin Park gyors sikeréről, mondhatni üstökösszerű berobbanásáról?

Rob Bourdon: - Egészen a kezdetek óta igyekszünk szoros kapcsolatot fenntartani a rajongóinkkal. A klipjeink, a színvonalas lemezeink, a honlapunk, mind azt a célt szolgálják, hogy a közönségünk maradjon a legfontosabb számunkra.

- Rajongó-centrikusságotok az ellen, ha rock-sztároknak titulálnak benneteket. Ha nem annak, akkor minek tartjátok magatokat?

Shinoda: - Csak viszonzzuk azt, amit mi kaptunk tőlük. A híveink valóra váltották az álmunkat, holott mi remélni sem mertük, hogy ez egyáltalán lehetséges.

- Egyfolytában tiltakoztok az ellen, ha rock-sztároknak titulálnak benneteket. Ha nem annak, akkor minek tartjátok magatokat?

Shinoda: - Csak muzsikusok vagyunk. Ha megkérdezik, hogy mivel foglalkozom, azt válaszolom, zenész vagyok, és nem azt, hogy rock sztár. Először is, amit mi játszunk, az nem rockzene, hanem valami egészen más. Másrészt ebben a csapatban nem az a célom, hogy magamra hívjam fel a figyelmet, inkább az, hogy megosszam másokkal is azt, amit olyan emberekkel csinálók, akik élvezni tudják ezt az egészet. Amikor koncertezünk, akkor vagyunk a legelégedettebbek. Szeretünk fellépni, megosztani a zenénket a srácokkal, beszélgetni velük a bulik után, és izgatottá tenni őket a hallottakkal.

- Mi a legjobb a zenész létben?

Bennington: - A legjobb dolog ebben határozottan az, hogy élőben játszhatunk, és láthatjuk a srácok reakcióját, azt, hogy jól szórakoznak, és hogy együtt éneklük velünk a számokat.

- És a legrosszabb?

Bennington: - A turnék során távol lenni a barátoktól és a családtól. Ez a legnehezebb, a koncertkörutak mókásak, és számtalan jó dolog történik olyankor, de ugyanakkor nagyon nehéz otthon hagyni a feleségedet, a gyermekedet, vagy éppen a kutyáidat, főleg amikor tudod, hogy hónapokig nem láthatod őket.

- Tavaly kirándultatok egyet a „Reanimation” című remix albumotokkal. Mit tartotok fontosnak erről elmondani?

Shinoda: - A „Reanimation” egy nagy változásokkal, változatossággal kecsegtető album, mellesleg struktúrájában is nagyon komplex. Kihallatszik belőle, hogy milyen sokat szórakoztunk a kollaborátorokkal, átdolgoztuk a régi dalainkat, továbbá egy csomó új részt is írtunk még hozzájuk. Stílusában egy igencsak sampler központi anyag, valami olyasmi, ami alapján a rajongóink még többet tudhatnak meg rólkunk, és azokról is, akik a zenekar tagjaira hatással voltak.

- Gondolom a „Meteora” stúdiómunkáinál azért nagy teher hárult rátok, hiszen tartanotok kellett azt a szintet, amit a „Hybrid Theory”-val megütöttetek...

Bennington: - Meglepő, hogy az elmúlt két évben mennyi minden változott meg

körülöttünk. Mindent a közönségünknek köszönhetünk, s garantálhatom, hogy meg is háláljuk ezt nekik ezzel a nagyszerű új lemezzel!

Shinoda: - Egyes napokon csak úgy áradtak belőlünk a jobbnál-jobb szövegek, máskor viszont csak egy-két sort tudtunk papírra vetni. Az viszont biztos volt, hogy nem siettethetjük a dolgokat, hiszen a megfelelő hangzás volt a legfontosabb.

- A 2002-es esztendőben mindössze két nu metal csapat anyaga vált platinává, a Disturbedé illetve a KoRné, ám a kritikusok szerint a „Meteora” újra könnyedén felkeltheti a műfaj kissé fogyatkozó közönségének az érdeklődését. Ti elégedetek vagytok a kettes sorszámú CD-tekkel?

Bourdon: - Határozottan boldogok vagyunk az anyaggal. Miután befejeztük és visszahallgattuk, mindannyian úgy éreztük, hogy az már eleve egyfajta siker, hogy ezt összehoztuk, mert úgy gondoltuk, egyesítettük a személyes céljainkat. Magunkat ösztönöztük, s úgy éreztük, hogy egy igazán nagyszerű albumot készítettünk. És mivel már kikerült a kezünk közül, meg fogjuk látni, hogyan fogadják.

- A „Meteora” nagy részét 2001 nyarán írtátok az Ozzfest turné közben. Amikor bevonultatok a stúdióba, állítólag harminc komplett nótátok volt, amelyek közül végül kiszűrtétek a végső tizenhármát. Milyen szempontokat tartottatok szem előtt a szelektáláskor?

Bourdon: - Mindenképpen egy olyan anyagot akartunk csinálni, amit ha beraksz a CD lejátszóba, akkor az az elejétől a végéig éberen tartsa a figyelmedet, és ne legyen olyan pillanat, amikor elkezdés álmodozni. Szóval minden számban arra koncentráltunk, hogy annak érdekes részleteivel serkentsük a hallgató figyelmét.

- A dalszerzés vagy a felvételek folyamán szoktatok esetleg furcsa munkacímeket adni a friss daraboknak?

Shinoda: - Általában álneveket adunk a daloknak. Amikor elkezdünk egy számot, gyakorta egyfajta fantáziacímekkel mentem el a komputeremben, mint például „Smelly Feet” vagy „Ugly Head”. Ezeket a munkacímeket emlegetjük az írományokat egészen addig, amíg el nem készülnek hozzájuk a dalszövegek, és nem kapják meg a valódi címüket. Néhány nótának azonban megmarad a munkacíme, hiszen a „Papercut” és a „Points Of Authority” is azok voltak. Vagy olykor a munkacímtől nem tudunk elszakadni. A „Forgotten” címe például „Rhinstone” volt, és akárhányszor kérdezem Bradet (Brad Delson gitáros -B.Á.), ő mindig így emlegeti ezt a tételt. Hahaha.

- Akárcsak a „Hybrid Theory”-nál, a „Meteora” erőtelmes atmoszférájú szerzeményeiből sem hiányozhatnak a zűzös gitárok, a samplerok, az experimentális ütemek, valamint a durva énekes megoldások, amelyek a rapes témáktól a dallamos refrénekig terjednek. Mellesleg Mike rapelése mintha mostanra sokkal jobban összeért volna Chester dallamaival.

Bourdon: - Valahol ez az egyik módja annak, hogy igazán megmutassuk a zenei érettségünket. A legkorábbi demóinkon hallhattad a rapes témákat, majd a nagy rockos kórusokat. A „Hybrid Theory”-n ezt már jobban összemostuk, és azt hiszem, hogy a „Meteora” a következő lépcsőfok abban, hogy ezeket a stílusokat még természetesebben kombináljuk. Egyébként mióta olyan sokat úton vagyunk, Mike és Chester rengeteget lépett fel együtt, egyre jobban és jobban ráéreztek egymás dolgaira. Mike például Chestert taníttatta a hiphop fortélyaira, míg Chester az éneklés részekenél segített Mike-nak, úgyhogy rengeteget tanultak egymástól.

- Azért hatalmas erőfeszítésbe telhet egy ilyen lemez elkészítése, elvégre a hivatalos honlapotokon közzétett stúdió-beszámolóitok szerint Shinoda és Bennington olykor például harmincszor/negyvenszer is felénekelte egy dalt, mielőtt elégedettek lettek a végeredménnyel...

Bourdon: - Olykor ez tényleg frusztráló tud lenni, de mi nem vagyunk az a típusú banda, amelyik megőrül ettől és tör-zúz a stúdióban.

- Ha most egy kicsit jobban belegondoltok, szereztek hol lesztek öt év múlva?

Bennington: - Öt év múlva is úton leszünk.

- Még mindig?

Bennington: - Valószínűleg népszerűsítjük majd a negyedik albumunkat.

- A negyediket?

Bennington: - Persze, miért is ne?

- Öt év múlva?

Bennington: - Így van, elégre, ha Ray Charles évente ki tud adni egy lemezt, mi miért ne múlhatnánk felül?

összeállította: Bánfalvi Ákos

[koncert]

A hatodik Rolling Rock

Zebra klub, Szarvas, 2003. január-február

A januári elődöntők, illetve a februári döntő során hatodik alkalommal „találkozott” a tehetségkutatás a legrockosabb nevű sör gyártójának támogatásával. A versenyen, megfelelő a korábbi évek hagyományainak, négy elődöntőt rendeztek. Azok győztesei, a két legjobb második helyezett, valamint a közönség által „beszavazott” csapat mérte össze tudását a hő-helyzet miatt elhalasztott végjátékban.

▶ A rendezvény színvonalát azzal lehet legjobban jellemezni, hogy a magyar alternatív rockzene megújítására törekvő, komoly hangszeres tudással bíró Vadeper számára nem jutott hely a fináléban. (A frissen elkészült demójukról viszont hamarosan beszámolunk.)

▶ A döntő felhozatalára egyetlen stílusirányzat sem nyomta rá a bélyegét, így hát nem volt idő unatkozni a hallottak, látottak felett. Az érem másik oldala: maximális pontszámot a (hat főből álló) zsűri egyetlen tagja sem osztott ki. Tehetséges zenekar volt tehát bőven, tökéletesre azonban ezúttal nem akadunk.

▶ A straight edge (hardcore) ígéret szentesi **Mana** a közönség jóvoltából, de nem érdemtelenül lett döntős. Színpadi munkájuk ütőképesége révén egy videóklip elkészítésére feljogosító különdíjat vihettek haza pluszban.

▶ Ha már a díjaknál tartunk: erről a versenyről nem kézzel fogható jutalmakkal távozott a zenekarok - az adórendeletek változásának következtében. A fődíjakat - különböző hosszúságú stúdióidőket - ezúttal is a békéscsabai Song-Song Stúdió ajánlotta fel. Szintén stúdióidőt kapott a hatodik helye mellé a budapesti **Philadelphia**, mégpedig a szolnoki Denevér jóvoltából. A csapat ezúttal kissé „szétszúszott” a színpadon zeneileg, ez azért is sajnálatos, mert hegedűt használni heavy metálban, enyhén szólva nem tartozik a szokványos (és érdektelen) megoldások közé. Ha vigasztal valakit: az ő demójukról is írni fogunk!

▶ A jó erőkből álló békési triónak, a **Pont Mi** nevet viselő funky-rap-metal csapatnak az ötödik hely dicsősége mellett azzal kellett beérnie, hogy a(z oklevéllel jutalmazott) legjobb basszusgitáros és dobos a soraikból került ki. A csapat jellemző „tulajdonsága” nem merül ki annyiban, hogy a dobos egyben az énekesük, hanem hatásos nótákat is írnak.

▶ Az intelligens grunge-ot elővezető budapesti **Flop** talán azért nem futotta ki magát a negyedik helynél jobban, mert az elődők hatása a muzsikájukban kicsivel több az elfogadhatónál. A verseny legjobb gitárosa azonban az övek, ami reménykeltő lehet a jövőre nézve.

▶ A gyulai **Ginsonic** harmadik helye meglepetés, hiszen bár rengeteget fejlődtek a múlt év óta, a funky-juk még nem teljesen kiérlett.

▶ A kortárs irodalomból nevet választott **Meztelen Ebéd** került a második helyre. Ők is talán funkty nyomnak a legszívesebben, de az, hogy sok más stílusban is otthon vannak, inkább az első elődöntő programjából derült ki. Engem azzal fogtak meg, hogy rengeteg ötletet halmoznak fel a muzsikájukban. Ha majd istenigazából „el is tudják adni” mindezt, kiléphetnek a viszonylagos elszigeteltségből, feltéve, ha ki akarnak lépni belőle egyáltalán.

▶ A verseny győztese a klipes nótával rendelkező egri **Polly Is Dead** lett, méghozzá megérdemelten! Erőtől duzzadó, kőkemény zúzda, kiváló csapattmunka, meggyőző hangszeres tudással párosulva: a recept egyszerű, „elkészíteni” nem annyira az.

▶ Bónusz jutalma a döntőben szerepelt zenekaroknak, hogy az idén három fesztiválon „tesztelheti” őket a közönség: Mezőtúron (Kecskemét helyett ismét!), Tokajban, és egy új helyen, Kaposvárott. A szigetes buli ezúttal is a győztes priviligiuma.

olasz

Gitár ODÚ

Megnyílt!

Nyitva:
hétfőtől péntekig
13.00-19.00

HANGSZERBOLT Budán!

Tel./fax: 250-1924

E-mail: gitarodu@westel900.net

Bp., III., Árpád fejedelem útja 50.

Mystery Gang

Einstein szerint, az időutazás nem lehetséges. Mégis a Mystery Gang legénysége fittyet hányva a fizika jelenkori szabályainak, játszva utazgat visszafelé, magával ragadva azokat, akik a meghirdetett találkán megjelennek. Így történhetett, hogy a tavasz első péntekén a miskolci Vian Klub az ötvenes évekig meg sem állt, egész pontosan 1955-ig (erről tanúskodik a dedikált fotók datálása is), hogy egy hamisítatlan Rockabilly táncórát vegyenek az egybegyűltek a lehető legjobb "tanárok" felügyelete mellett.

✕ A plakátinfó szerinti kezdés egy pár perces csúszással meg is valósult. A színpad nagyon egyszerűnek tűnt, a jobb és bal oldalán "feltornyozva", két mikrofonállvány közepén, valamint a felépítményében - elrendezésében is illeszkedő dobucsal. A megvilágítást sem vitték túlzásba, mivel csak a klub műszaki adottságait állították a műsor szolgálatába. Az a picinyke rossz érzés, amely így az említett "cicomázottság" hiányában motoszkált az emberben viszont az első öt percben nyomtalanul eltűnt.

✕ A csapat megjelenése már sejtetni engedte, hogy verbéli "stílusprofikkal" van dolgunk, akik a zenei elkötelezettségük mellett megjelenésükben is megadják a műfajnak, illetve a hallgatóságnak kijáró tiszteletet. Indigókék, hajtott farmer, (bár a fellépő-öltözékük elegáns, "élrevasalt" szövetrodrág) bőrcsukák, valamint az elmaradhatatlan rövid ujjú gombos - galéros ingek. Egyszerű viselet, mégis izléses! Az énekes - gitáros Egri Péter ezen kívül még karjain szép számmal jelenlévő tetoválásaival (amely a későbbiekben még bővíülhet) is hozzájárul az image teljességéhez.

Az összképen talán a színpad háttereként szolgáló New wawe eszementen vigyorgó távcsöves figurájának festménye (amely egyben a Vian védjegyének is számít lassan) rontott. Jobban illett volna a csapathoz egy dekoratív Pin-Up Girl-t ábrázoló plakát - de ez nem a csapaton múlt!

✕ Egy rövid, de tartalmas Egri konferanrsziét követően indult a műsor a 7 Nights To Rock szerzeménnyel. A hihetetlen profizmussal felvezetett produkció megtette hatását a kezdetben "félháznyi" nagyrődeműre is, mert bármerre is nézett, mindenhol vigyorgó tekintetbe ütközött az ember. A három srác olyan szinten megtöltötte a rendelkezésükre álló teret, hogy azon talán már egy gombostűt sem lehetett volna leejteni. Ezzel azt próbálom érzékeltetni, hogy a legényeknek köszönhetően a színpad élt! Nem volt iszonyatos rohángálás, erősítőszétverés, hanem esztétikusan - a sokat emlegetett negyvenes - ötvenes éveket idézve - könnyedén folytak a deszkákon az események, ahol mindenki a posztjának sajátosságaira épülő vizuális elemeivel járult hozzá az "összképhez".

✕ Péter a tipikus, könnyed terpeszállás gitárművésze (hol pengetővel, hol csak az ujjával, hol a kettőt - adott számon belül is - kombinálva csalta elő hangszeréből a dallamokat), aki többek között vágja az Elvis-es "lábrengtető" játéktípust is, de ha úgy hozza kedve hajlandó egy kis "Duckwalking"-ra is. Az ember egy kicsit félve gondol az olyan koncertekre, ahol

csak egy gitáron szólalnak meg a dallamok, mivel a kísérogitár hiányában a szólisztikus részek meglehetősen üresekké - "vékonyá" válnak. Ez a veszély

azonban a Mystery Gang előadásait nem fenyegeti. Kevés olyan gitárossal találkoztam, aki ennyire tömörre, "vastagga" tudja a lead témákat formálni, illetve előben megszólaltatni - mindezt hiba nélkül úgy, hogy közben fékvessett tempóban lejt a "tánclepeseket". Egyébként a "karmesteri" teendők mellett (az apró részletek is süttöttek, mint például az ujjpattogtatós beszámolások) az est "házgazdája" szerepét is Péter látta el, egy nagyon közvetlen kontaktust kiala-

"Mindentfelörlő" rakendről

Mélységes meggyőződés, hogy mindenkinek legalább kétszer kell meg-

hallgatnia a Zuhatag nevű zenekart. Elsőre ugyanis minden valószínűség szerint egy másik bandához való hasonlóság ugrik be, a különbségek legfeljebb a második nekifutásra tudatosulnak. Mert bizony, vannak különbségek is, jócskán! Ha pedig sikerült "felfedezni" a Zuhatagot, a rock áradata elől úgysem lesz menekvés. Abból az alkalomból, hogy a csapat szerzői kiadású lemezét a Hammer Records átvette terjesztésre, a gitáros Kovács Szabolccsal készítettem interjút.

A koncerten elhangzott szerzemények:

7 Nights To Rock
I'm So Lonely
Rockabilly Star
Rocket-O
Ducktail
When The Band Is Hot
Wiggle Baby
Red Hot - Evil Rhythm
Wanna Make Love
Whistle Stroll
Freak Juvenile
Diamond Ring - Ooby Dooby
Bettie Page
Grab My Girl
Goin' Down That Road
Fly To The Moon - Jumpin'
Around

szuszjáték (Tehát nem az az egysíkú, "egy hangot lefogok és csak azt játszom" - inkább a skálákra építkezik!) összhangban a dobokkal tökéletes alapot biztosított a gitár-ének számára, mégis úgy, hogy sikerült az egyéniségét, bizonyos értelemben függetlenségét is megőriznie. Egyébként az est folyamán minden muzikusnak lehetősége nyílt egy kisebb szólóblokkban hangszereiket - ha rövid ideig is - a rivaldafény középpontjába állítani. Ezen a ponton meg kell említeni az "ütemfelelős" Fácán idevágó röpké "művészetét" is, ugyanis mikor elérkezett az idő, az ember hiába várta a más koncerteken már megszokott zúzást. A ritmusfelelős halálpontos súlyozott beütésekkel "grimaszolt" az említett jelenségre, amely az általános derűltéggel párhuzamban - osztatlan sikert aratott. Kiegészítve a dobosi munkakört még a refrénekben való közreműködést is vállalta, illetve Haki Tamás füttyművészetét is "állva hagyta", a dalokat záró ovációban felharsanó "sipolásával".

kítva a hallgatósággal. Bejöttek a felvezetői, és még a közönséget is be tudta vonni a mókába, így növelve ideiglenesen a zenekar kórusának létszámát.

De nem csak Péter tartotta "életben" a műsort, mivel a többi poszt "tulajdonosai" is maradéktalanul kivették részüket a munkából. A nagybőgőt kezelő (egy-egy szerzeményben basszusgitáron is nyomuló) Singer játékában sem lehetett hibát felfedezni, de ez egyébként érvényes az ütős Fácán teljesítményére is. Szóval a "basszusfelelős" cseppekként adagolta a gonosz ritmusokat (a félreértések végett a hangszer hátoldalán olvasható is a felirat: Evil Rhythm), a - néhol felelgetős - vokálozásával pedig az énekes dolgát könnyítette meg. Sok hölgy szívesen cserélt volna Singer "négyhúrosával", mivel azt mint egy táncpartnert forgatta, döntötte, egyszóval igen figyelmesen bánt vele. A "vándorló" basszus

A közönségnek láthatóan feküdt a show, mivel úgy félidőtájt a nagyérdemű úgy döntött, hogy elég volt a tétlen szemlélődésből, aktívabban is részt kíván venni a programban. Ki-ki tudásának, illetve alkoholos befolyásoltságának megfelelően próbálkozott a Rockabilly tánclepeisével együtt "élni" a zenével, átvenni annak "lábmozgató" ritmusát. Ezt többé-kevésbé sikeresen is valósították meg a vállalkozók. Mentségükre legyen mondván, a koncertek arra valók, hogy az ember igazán jól érezze magát, így ilyenkor szinte minden megengedett. És egyébként is, úgysem volt zsűri, aki miatt fájhatott volna az "önkéntesek" feje.

Összegezve az eseményeket, megérte, aznap a kora estét már a Vianban köszönteni, mivel a buli után a megkérdezettek egyöntetű véleménye szerint a látottak-hallottak felülmúlták a csapattal kapcsolatos elképzeléseiket. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy sokan a szóban forgó eseményen kerültek közelebbi kapcsolatba a Mystery Gang-gel, sőt van egy kicsit "húsozabb" zenész barátom, aki a letaglózó mutatóvány, illetve a gitáros "munkássága" láttán csak ennyit mondott: "na jó, én azt hiszem abbahagyom a gitározást" - aztán kedvesezetten a sárga földig itta magát :)

A jó bulik egyik legfontosabb jellemzője az, hogy az órák csak perceknek tűnnek. Ezek alapján a Mystery Gang bulija, maximum három percig tartott csak. Habár ez volt az említett szórakozóhelyen a társulat első személyes megmérettetése, a vizsgaeredményt jelesen minősíthetnénk. Jó lenne, ha a közeljövőben ismét tiszteletüket tennék Miskolcon egy "hosszabb" időtartamú fellépés keretében!

Tibi nem ivott semmit ©) - Fotó: Mocsi

- Hét éve zenéltek együtt, de "csak" most jelent meg az első országos terjesztésű albumotok. Mennyire vagytok elégedettek ezzel a helyzettel?

Szabi: - Amikor '97-ben megcsináltuk az 5231 című öt számos kislemezt, egy kicsit ismertebbek lettünk, és sikerült is lekötöni egy-két jó bulit. Azután '99-ben kiadtuk (szintén szerzőiben) az EZERREL-t, ami már egy teljes nagylemez volt. Ez az anyag nem lett annyira népszerű, mint az elődje, így egy kicsit visszavett a lendületünkből. Szép lassan íródtak az új nóták, és kezdtek a dalok más formát ölteni, mint a korábbiak. Sokkal szellősebbek, közérthetőbbek lettek. 2001-ben vettük fel a MINDENTFELŐRLŐ-t, és neki láttunk kiadót keresni. Ezzel el is ment egy év. Volt egy-két koncert, de semmi különös. Körülbelül egy fél éve kezdtek felgyorsulni az események. Szegő Zsolti, a zenekar új, negyedik tagja a szervezésben segít. Így lett honlapunk és rengeteg koncertünk. Feljutottunk Pestre a Pannon Rádióba, és ott a zenénk nagy hatású volt. Gidófalvy Attilára és arra a Horváth Pistire, aki többek között a Lord bulijait szervezi. Ő is beszállt a körbe, tehát egy profi koncertszervezővel gazdagodtunk. Közben készítettünk két klipet, és ezek mennek is a kisebb tévékben. Úgy néz ki, hogy lassan elindult valami, de amint látod, nem ment egyszerűen. Most végre saját pénzen kiadtuk a MINDENTFELŐRLŐ-t és reméljük beváltja a reményeket, amiket hozzá fűzünk.

- Ugyanazt az anyagot jelentették meg egy az egyben (bónusz nélkül), amit már terjesztettetek demó CD formájában. Miért?

Szabi: - Amint mondtam, ezt mi már kész anyagként táltuk a kiadóknak - borítóval, videóklippel -, de így sem kellett senkinek. Nem akartuk megváltoztatni, hiszen minden kész volt hozzá. Inkább írjuk az új

dalokat, hogy minél előbb kijöhessünk velük. Hat nótát van készen. A stílus ugyanaz, csak még jobb!

- Egyszerű zenét jól csinálni: ez mekkora munkát és mekkora kihívást jelent a ti számotokra? Törekedtek-e a stílus megújítására?

Szabi: - Tudod, sokan azt gondolják, hogy ezt a párhangos zenét olyan egyszerű eljátszani. Aki ezt el is hiszi, az megpróbálkozhat a Motörhead-del és rá fog jönni, mennyire az. Nem eljátszani nehéz, hanem megírni! Van egy pár hang, meg nyolc sor, és ebben benne kell lennie mindennek. Szólnia kell valamiről a dalnak! Kell bele egy jó fogós dallammal megáldott refrén is. Ha ismered a lemezt, hallod, hogy minden dalban vannak gitárszólók, és a dob témák sem mindennaposak. Egy kicsit mindig csavarunk a dolgon, de csak alázattal. Ez a zene csak egy egyszerű rakendőről. Ezen nincs mit megújítani. Lehet rosszul és jól játszani, ennyi az egész. Remélem, mi az utóbbihoz tartozunk!

- Nyomasztó élmény a Tank-csapda "árnyékában" dolgozni?

Szabi: - Igen is, meg nem is. Megpróbálunk nem törődni vele, de valaki mindig emlékeztet rá. Lehettünk büszkék is a dologra, hiszen a TCS a legnépszerűbb zenekar ma itthon, mégis mindig mentegetőznünk kell a hasonlóság miatt. Mi is hárman vagyunk, és Öcsinek nagyon hasonló a hangja Lukácséhoz. Ez nagyon sok félreértésre ad okot, pedig mi nem akarunk senkire hasonlítani, csak ezt a zenét érezzük a magunkénak. Ilyet tudunk írni és játszani hárman. Ez pedig csak rakendőről, és kész!

- Gyakran koncerteztek fesztiválokon, és motoros találkozókra is. Milyen típusú rendezvényeken szerettek a legjobban játszani?

Szabi: - Ahol jó sokan vannak! Nincs igazán törzsközönségünk, vagy olyan korosztály, akinek kizárólagosan tetszik a zenénk. Az a lényeg, hogy mi is érezzük jól magunkat egy kicsit. Nagyon bejött a tavalyi Tokaj-hegyalja koncert, ami egy sátorban volt és éjjel fél kettőkor játszottunk, de ugyanolyan jó volt a pesti Ráday klubos buli is.

- Próbálkoztatok-e már külföldön koncertet szervezni?

Szabi: - Zsoltinak voltak ilyen ötletei, de ez sok mindenen múlik. Főleg anyagi vonzata van, és mivel dolgozunk, a munkahellyel sem olyan egyszerű összehozni, de reméljük, hogy minél hamarabb összejön ez is.

- Mit vártok a lemezeladástól? Van-e ennek valamilyen tétje a számotokra? Vannak-e már visszajelzések az eladási adatokokról?

Szabi: - Azt, hogy minden darab elfogyjon, és végre legyen meg a gyümölcse annak a rengeteg munkának és pénznek, amit beleöltünk a zenébe. Legyünk minél ismertebbek és az se baj, ha felismernek az utcán. Az eladásról még korai lenne bármit is mondani. Mindenesetre szinte minden nap rendelkezünk tőlünk utánvétellel a CD-ből.

- Milyen eredményt vártok az idei évtől a zenekar jövője szempontjából?

Szabi: - Rengeteg eladott lemezt, még több koncertet! Sikert, pénzt, csillogást! Mit is várhatna egy magunkfajta rockzenész? Aki kíváncsi rá, az látogassa meg a honlapunkat, vagy írjon, telefonáljon. CD-rendelést telefonon is felveszünk és a koncert meghívásokat is várjuk.

olasz

http://www.zuhatag.hq.hu,
zuhatag@csucsposta.hu • 56/481-277

- Előző lemezetek, a Mezzanine négy évvel ezelőtt jelent meg. Miért kellett ennyit várni az új anyagra?

Robert "3-D" Del Naja: Az anyag turnét követően egy éven át, játszadoztunk a végleges feloszlás gondolatával. Aztán elvetettük az ötletet és a Spiritualised utózenekarának is tekinthető, Lupine Hell tagjaival vountam stúdióba, akikkel mintegy százhusz órányi, egyszerű, apró loopokra épített retro pszichedelikus dalokat készítettünk, de elemzésük során rájöttünk, hogy az addigi munkánk szinte semmit sem ér, mivel éppen a lényeg, az eszencia, az íz hiányzik belőlük, bár a zene gyönyörű volt. Ezután dalírás terén csökkent az intenzitásunk, és más irányba mozdultunk. Én személy szerint filmzenét szerettem volna komponálni, más arcokkal, zeneszerzőkkel kívántam együtt dolgozni, Grant meg akkoriban kezdett új életet, hisz' családot alapított. Így hát természetes volt, hogy "elválunk egymástól", jelöljük a nótairást egy időre, de ugyanakkor határoztuk el az album társszerzőjével, társ producerével Neil Davidge-vel, hogy valami újat csinálunk, mivel korábbi tevékenységünkkel nem voltunk megelégedve. 2001 karácsonyán néhány hétre felfüggesztettünk mindennemű munkát. Pár héttel később mentünk vissza a stúdióba újra írni az addigi szerzeményeket, ez 2002 áprilisáig tartott. Nyolcvanezer nyeli zenei részlet ejtése, két és fél évnél helyben totyogás, szöszölés után sínre kerültünk. Szerencsésnek mondhatom magam egy olyan zenekarban, ami valahogy túlélte három lemezt és közel tíz éve létezik. Ha ma kezdenénk, nem lennének meg ugyanazok az esélyek, amelyek megvoltak a '90-es évek elején, amikor leszerződöttünk, hisz' akkoriban mindössze néhány hozzánk hasonló tevékenykedett a zenei életben.

- Mennyiben különbözik előző alkotásotoktól mostani művetek?

3-D: Amennyiben a Mezzanine a Protectiontól, és az utóbb említett a Blue Lines-től. A Mezzanine az élő hangszerekről, a gitárokról szól, távol szerettük volna magunkat tartani az érzelmes dolgoktól. Azt hiszem, ez sikerült is. Akkoriban annyira mélyen éreztem magam, ahogy az a korongon hallható. Aktuális lemezünkkel visszatértünk a Protection sokszínű hangzásokat és hangszereket felvonultató "egyvelegéhez". Annyiban is eltér a korábbiaktól, hogy néhány számban "kölcsonítottuk" az énekhangot, ezáltal szándékosan mozdítottuk el a különböző irányba a nótákat.

Massive Attack

Négy év után

Bár az angol lemezlista élbolyában tanyázik a Virgin gondozásában megjelent 100th Window című új, a triphop egyik úttörőjének számító Massive Attack negyedik alkotása, nem tűnik annyira mágikusnak, ámulatba ejtőnek, mint elődje, az 1998-as Mezzanine. Hogy a 1991-es bemutatkozó Blue Lines-t vagy az 1994-es Protectiont ne is említsük. Ezúttal nincsenek lo-fi, old school hiphop ütemek, halálosan ütő, mázsás beatek, magával ragadó, atmoszférikus dalok; mindenféle komolyabb fejfelkapás, megrökönyödés nélkül ér véget a kissé terjengősre - hetvenhárom perc - sikeredett, ennek ellenére hangulatos anyag. Tavaly decemberben az angol sajtó egyik munkatársa kapta mikrofonvégre a csapat lelkének számító Robert Del Najat, hogy aktuális korongjukról faggassa ki őt, ennek szerkesztett változatát osztjuk meg Olvasóinkkal.

- A Special Cases-t választottátok az első kislemeznek. Miről szól a dal?

3-D: Ez volt az egyik legkönnyebben formálódott dal a lemezen. Nyílt, egyszerű, és érthető tétel. Amikor lejátszottuk Sineadnek, azonnal megszerette, és rácsapott. Nagyon gyorsan össze is hozta az énektémát, ha jól emlékszem egyetlen éjszaka alatt történt minden. A szöveg arról szól, hogy kitekintesz a politikailag bizonytalan, veszélyes világba, ahol nehezen találsz olyan embereket, akiknek hihetsz, akikben bízhat. A dal megírásakor éreztük, hogy ez lesz a fellevezető kislemezes dal, mivel a zenei rész nagyon megkapó volt, különösen a hrós rész.

- A Prayers For Englandban is ő énekel. Miért választottad éppen őt?

3-D: Vele már a második, Protection című anyagunk munkálatai előtt szerettünk volna dolgozni, ez majdnem össze is jött akkoriban, de valahogy elsüllyedt a dolog. Ettől függetlenül persze kölcsönös tisztelet volt egymás iránt. Én és Neil az énekesekről beszélgettünk, rengeteg kazettát végighallgattunk, amelyeken sok jó hangot találtunk, de egyik sem mozgatta meg fantáziánkat. Számomra egyértelmű volt, hogy férfi orgánákat kellene felhasználni, mivel ezekben több érzést találtam. Aztán Sinead-ügy valahogy előbukkant, és úgy gondoltuk, hogy ő az a személy, akinek a hangjában igazi, nyers erő van, és a személyiségét is megfelelően beleadja a dologba.

- Ezúttal a borítóban megtalálhatóak a szövegek is...

3-D: Igen, mert mindig mindenki arról faggatott, miért nem mellékeljük szövegeinket. Túl finnyások voltunk, különösen a koncepciót kiagyaló Tom Hinton nem szeret-

te volna "összekutyulni" a szép képeket a betűkkel, de most először életünkben úgy véltük, a kivitelezés kissé bizonytalan, homályos, és elkülöníthetjük egymástól a szavakat és a képeket. Reméljük, hogy elcsendesül honlapunk fórumrovata egy időre, hiszen eddig ott folyamatosan napirenden volt a szövegeink iránti érdeklődés.

- Úgy hírlik, egyszerre két Massive Attack anyagon is dolgozol. Mikorra készül el a másik lemez?

3-D: Most először életemben a 100th Windows keverési munkálatait követően azonnal visszamentem, és elkezdtem a következő nagylemez zenei alapjainak felvételét, mert általában az egy albumot követően még több ötlet jön elő az embertől. Jó volna Tom Waits-szel, vagy Mos' Def-fel, - akivel (a) The Blade filmhez is írtunk zenét - újra együtt dolgozni, ugyanakkor szeretnénk Sinead O'Connorral, esetleg Liz Fraser-rel kooperálni, de ebben az ügyben nincsenek konkrétumok, úgyhogy nem mennék bővebben a részletekbe.

összeállította: norbitam

X

**GITÁRMÁNIA
ÉS ZENEI
TOVÁBBKÉPZŐ
TÁBOR**

Dobosok
Gitárosok
Billentyűsök
Basszusgitárosok
Zenekarok részére

2003. július 7-13.
Szolnok-Tiszaújliget

Érdeklődni lehet:

Tel.: 06- 1-320-1062

06-30-219-9954

06-30-966-5142

instrumentreklam@chello.hu

www.instrumentweb.hu

Tajti-music
Hangszeráruházak

Pellérd-Pécs-Budapest

Április 1-től!

Már az Interneten is!

www.tajti-music.hu

Hangszerek a legkedvezőbb áron!

Tel: 72-373115, 72-534884, 1-2680820

www.rockinform.hu

***Rockinform
a NET-en!***

Új arculat

bővebb tartalom

Terjesztőink:

Az alábbiakban közöljük azoknak az üzleteknek a listáját, ahol a Rockinform újság megvásárolható. Továbbá várjuk azon lemez- és hangszerboltok jelentkezését, akik ily módon bekapcsolódnának lapunk terjesztésébe. Info, bővebb felvilágosítás: 46/561-586, 561-587, 561-588, 20/966-52-05.

LEMEZBOLTOK

STEREO SHOP
1114 Bp., Bartók B. u. 59.
Tel./fax: 466-96-74, 385-63-43
E-mail: stereoperiferic@mail.datanet.hu

Folio CD Posta Katalógusáruháza
7100 Szekszárd, Ybl M. u. 3.
Tel.: 74/501-001, Fax: 74/501-005
http://www.folio.hu e-mail: folio@folio.hu

ROCKWORLD BT.
1074 Bp., Barcsai u. 8.
Postacím: 1399 Bp., Pf.: 701/1025
Tel./fax: 413-72-94 www.extra.hu/rockworld

VICTOR AUDIÓ Lemezbolt
CD-k és bakelit lemezek vétele-eladása!
Kecskemét, Vörösmarty u. 6. Tel.: 76/417-672
www.extra.hu/victoraudio

musicland
Használt CD vétel-eladás
1065 Budapest, József krt. 14. 313-48-91
www.musicland.hu
Az első magyar internetes használt CD bolt

ARÉNA
KÉSZPÉNZÉRT
MEGVESZÜNK
MINDEN ZENEI CD-t, DVD-t!

DAILY PRICE
Vétel és eladás
SPEND YOUR MONEY

Szeged,
Kigyó u. 1. Telefon: 62/425-108/11m

Zalaegerszeg,
Kovács K. tér 5. Telefon: 92/596-696

Kaposvár,
Fő ut. 22. Telefon: 82/312-953

Kecskemét,
Hornviki J. u. 2. Telefon: 76/484-522

Sopron,
Várkerület 49. Telefon: 99/340-469

Szolnok,
Ságvári krt. 1. Telefon: 56/513-660

SomAudio
CD-LP, Hi-Fi - High End - Házimozi
3700 Kazincbarcika, Jószerencsét út 10.
h-p.: 9-18 Tel./fax: 48/320-501, 20/9712-864

STEREOPHONICA
Hanglemezbolt
Keszthely, Fejér Gy. u. 5.
Tel./fax: 83/313-691

TNS
Music Trade
MISKOLC

MUSIC BUDAÖRS KFT.
Budaörsi Diszkont Kazetta, CD, videó, DVD
nagy- és kiskereskedés, 2040 Budaörs, Budapesti
út 47/1. Tel.: 23/440-582, fax: 23/441-446
E-mail: cdmarket@westel900.net

SHARK
1084 Bp. József krt. 49.
TEL/FAX: 06-1-337-6274
PÓLÓ, BÖGRE, KÉSZÍTÉS
STAGE PASS, STB ELADÁS
www.shark-po-en-polo.hu

WHITE-FÜL CD
ADÁS - VÉTEL
1024. Lövőház
utca 29.
T: 315-14-87

BOOTLEG MUSIC
Szentes, Szabadság tér "B"
épület (a busz állomásnál)
Nyitva: h-p: 10-18, szo: 9-12 Tel.: 30/488-56-08
Zenekaros pólók, pulóverek, kiegészítők
Punk-rock-metal-alternatív-népzene CD, MC, LP

HANGLEMEZBIZOMÁNYI
1030 Budapest, Rózsa ut. 11.
Telefon: 246-22159
E-mail: jangmezbizomany@netnet.hu
Készlet: progresszív, 13.18 dollár
CLARKS és YETI
PROGRESSIVE, BLUES, JAZZ

www.rockinform.hu

HANGSZERBOLTOK

KORMOS Hangszerbolt
Új és használt hangszerek adás-vétele, szerviz
1067 Bp., Eötvös u. 19. Tel.: 332-49-26
Fax: 269-43-37

VINTAGE '52 Hangservíz
1136 Budapest Balzac u. 54 Tel.: 329-92-41, 20/944-37-70
E-mail: vintage52@chello.hu
Gitárok, erősítők javítása, készítése. Bizományos hangszerek értékesítése!

HARMÓNIA HANGSZER ÉS ZENEMŰ-BOLT
Adás-vétel Mezőkövesd, Mátyás kir. u. 132. Tel.: 49/411-402
Használt és új billentyűs, fúvós, pengetős, ütős, vonós hangszerek és kellékei, erősítők, szintetizátorok, hangfalak, keverők, tartozékok, hangtárolási berendezések, eladása és javítása az üzletben.
Csere és részletfizetés lehetősége, akciók!

CODA HANGSZERBOLT ÉS SZERVIZ
VIII. József krt. 30-32. Rákóczi téri bejárat
Tel.: 313-82-88, 20/991-99-73, Fax: 459-0743
Gitárok, erősítők, szintetizátorok, hangfalak, keverők, tartozékok, hangtárolási berendezések, eladása és javítása az üzletben.
Csere és részletfizetés lehetősége, akciók!

Cornett Hangszercentrum
Üzlet és javítás
4026 Debrecen, Honvéd u. 45.
Tel./fax: 52/531-628

ELDORÁDÓ HANGSZERKERESKEDÉS
Már két helyen!
1092 Budapest, Ferenc krt. 28.
Tel.: 217-56-13, h-p.: 10-18h szo.: 10-13

1067 Budapest
Westend City, Fsz. 13.
Tel.: 238-71-43
h-szo.: 10-21hvas.: 10-18

ARATÓ ZENEDE KFT.
1066 Bp., Zichy J. u. 21.
Tel./fax: 332-65-89, 332-89-20, 301-00-74
Elektronikus, akusztikus hangszerek, orgonák, szintik, gitárok, tartozékok, hangosítók forgalmazása és szervize
"Húrtonda" húruzené, vonós, pengetős és egyéb hangszerekhez

ZENE CENTRUM
Hangszerüzlet és hangstúdió
5600 Békéscsaba, Kinizsi u. 2/1.

SOLTVADKERTI
Hangszerbolt:
6230 Soltvadkert, Bocskai u. 11.
Tel.: 78/481-347

GitarODU
HANGSZERBOLT
1085 Budapest, József krt. 14.
Tel./Fax: 313-48-91
13.00-19.00
E-mail: gitarodu@westel900.net
Bp., III. Arpad fejedelem útja 99.

TAJTI MUSIC
Hangszeráruháza
1075 Bp., Károly krt. 13-15. Tel.: 268-08-20
MONITOR Kkt./Pellérd Tel.: 72/373-115

S.K. MUSIC
HANGSZERBOLT
1065 Budapest, József krt. 14.
Tel./Fax: 313-48-91
E-mail: skmusic@westel900.net
Új és használt hangszerek adás-vétele. Hangszerek és hangtechnikai eszközök javítása. Hangtechnikai rendszerek telepítése. Kedvező áruválasztási hitel. ZENEOKTATÁS ISKOLÁZOTT, ELISMERT ZENESZEREK VEZETÉSÉVEL!
3532 Miskolc, Réz u. 4. Tel.: 46/402-552, 30/987-45-07

Professzionális gitárok boltja
1055 Budapest,
Szent István Krt. 25.
Tel.: 06-1-332-61-44
www.tar.hu/gitart

1067 Budapest, József krt. 14.
REFO
HANGSZERBOLT
E-mail: refomusic@netnet.hu
10330 Miskolc, Bögre, 400-400 3. Tel./fax: 36-46-562-742 / 36-46-562-743
hangszerek, hangtechnikai berendezések, szórakoztatási eszközök

FENLEY
Hangszerbolt
1136 Budapest, Tátra u. 20/a
Tel: 06 1 452-00-31

HANGSZERHÁZ-VÁC
2600 Vác, Kossuth u. 15.
Tel./fax: 06 27/510-500, 510-501
E-mail: imrohanga@mail.digital2002.hu
H-P: 10-18, Szo: 9-13

EREDMÉNYHIRDETÉS

A Rockinform 2003. márciusi számában megjelent **Foo Fighters** rejtély megfejtése a következő volt:

1. Dave Grohl a Nirvana dobosa volt.
2. Dave a Queens Of The Stone Age albumán szerepel, mint dobos.
3. Fehér portól (természetesen az anyag konkrét megnevezését is elfogadtuk) "szállítak el" az utasok és a pilóták a Learn To Fly c. videóklipben.

A **BMG** által felajánlott Foo Fighters: One By One c. CD-t a következő helyes megfejtők nyertek: Aratóné Kovács Anita - Szentes, Freisinger Ede - Tatabánya.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket a BMG postázza!

És a következő?

Fesztivál-, koncertszervezők figyelem!

ÚJ Marshall
GITÁRALAPOK BÉRELHETŐK!

Igény esetén
- dobfelszerelést
- szakembert
is biztosítunk.

Érdeklődni: 06-30/987-45-07, 06-20/966-52-05

Ember a kép mögött

A lemezborítók mágusa: Havancsák Gyula

Ossian "Árnyékból a fénybe", Pokolgép "Te sem vagy más", Kalapács "Ösztön", Árnyak "Éjszakai utazás", Nevergreen "Ezer világ óra". Csak néhány album a tucatnyiból, melynek művészi borítója, illetve belső oldalai ugyanannak a személynek a nevéhez fűződnek. Egy ember a háttérből, akinek csak a munkáit, a képeit ismerjük, őt magát nem. Éppen ezért itt az idő, hogy bemutatkozzon maga a művész, Havancsák Gyula is.

egyre többször segítettem be. Zavaró lett, hogy mindent manuálisan kellett megrajzolni, vágni, aztán elkezdett érdekelni a reklámgrafika és egyben a komputergrafika is. Egerben lehúztam két évet Komputergrafika szakon, közben megszülettek az első már említett borítók, és idővel elkezdtem ebből élni. A technika adott volt: számítógép, Internet, scanner. Persze sok fotót használok, de van, hogy rám jön, és inkább megfestem/rajzolom egy digitalizáló táblán. Ez a technika ma már hétköznapi, persze ahogy felgyorsult a világunk, éppúgy muszáj és lehetséges egyre több munkát létrehozni. Ezt is lehet rosszul és jól is csinálni. Ha egy kép "mond" valamit, akkor az jó dolog. Szerintem ez a fontos. Lehet az hangulat, tartalom, a lényeg hogy legyen benne "valami".

- Gondolom, vannak olyan képeid, amiket nem lemezborítás céljára használsz fel. Ezek is hasonló stílust képviselnek?

H.Gy.: - Igen akadnak, de egyre kevesebb, ugyanis képregényeket is készítem, s ezek tussal születtek, viszont Photoshoppal lettek színezve. Régebben az utcán rajzoltam portrékat is, amik tipikus grafitrajzok voltak.

- Amikor egy borítóképet raksz össze, kikéred a megrendelőt, adott esetben a zenekar tagjainak véleményét is?

H.Gy.: - Igen, kikérem, ugyanis jó, ha tudom, hogy mi az elképzelésük. Egyébként van,

- Azt tudom, hogy 1977. február 27-én születél Szolnokon, de milyen egyéb fontosabb állomásai voltak idáig az életednek?

Havancsák Gyula: - Fontosabb állomások? Azt hiszem majdnem minden állomás fontos volt. Az első talán az "Ablakzsír", ami tele volt illusztrációkkal, majd a gyermekkoromat megpecsételő horror és sci-fi filmek (pl. "Drakula", "Gonosz halottak", "Star Wars" stb.). Szolnok megyében, Túrkevéen éltünk, az unokatestvéremmel 'Matyóval' együtt hittanra jártattak szombatonként, és egyszer leragadtunk egy presszónál, ahol videóról egy korai Headbanger's Ball ment - Kiss, Black Sabbath, Anthrax, Manowar, Accept muzsikával, tisztán emlékszem mindenre! Onnantól elindultunk szombatonként hittanórákra, de mindig a presszóban kötöttünk ki és követeltük a klipeket. Ezek után beszereztünk mindent, amit tudtunk, és azóta is az életünk szerves része maradt a zene, hiszen én basszusgitározom, és CD borítókat készítek.

- Hogyan kerültél kapcsolatba a zenével, és milyen zenekarokban fordultál meg?

H.Gy.: - Apu basszusgitáros volt és anyu is ilyen zenéket szeretett (Deep Purple, Rolling Stones). Igazi hippik voltak. Aztán később azokról a bizonyos hittanórákról meglógva az unokatesóm szomszédjától, Attitól másoltuk a zenéket, és innen már nem volt visszaút. Egyszer kaptam egy akusztikus játékgitárt, de azt elrontottam, majd valahonnan lett egy használhatóbb, idővel pedig lenyúltam az apuét. Kezdetben otthoni bandákban gyűrtük a komákkal, majd a gimnázium után Szolnokon dolgoztam és útba esett az Árnyak, azonban az Egri Komputergrafika sulí közben kiszálltam tőlük. Most két csapatban is játszom, nyár végéig még a Vale Of Tearsben bőgözöm, de most már csak az Alison Hell-re koncentrálok, mivel az az a zene, amelyről mindig is álmodtam.

- És hogy jött a rajzolás, vagy ha úgy tetszik a művészet?

H.Gy.: - Állandóan rajzoltam, állítólag már a járókában is. Összefirkáltam mindent: a könyveket az oviban, a padot az iskolában, előfordult, hogy óra végére a teljes pad felülete tele volt, de mindig lebuktam, mert nem lehetett nem észrevenni egy padfelületnyi rajzot. Anyu dekorátor volt és ő sokat festett, dolgozott otthon is. Állandóan mentem nyírbaálni betűket a műhelyébe... az az atmoszféra is hatott rám. Meg persze a komák is hozták a PVC "börkabátokat", és nem győztem firkantani a sok Metallica logót, Helloween tököket, meg Eddie-t.

- Mindenkinek vannak, neked kik a kedvenc festőid?

H.Gy.: - Hyeronimus Bosch, Leonardo da Vinci, Albrecht Dürer... nem tudom pontosan. Mind reneszánsz alkotó, mégis tökéletesen különböző a stílusuk. Bosch talán a beteg szemlélete és a néha kaotikus képei miatt, Leonardo a tökéletessége okán, Dürer pedig a rajziasságából adódóan. Mindhárom nagyon különlegeset alkotott, és azonnal felismerhetőek a stílusjegyeik, de igazából nem vagyok fanatikus senkinek.

- Melyek voltak az első komoly munkáid?

H.Gy.: - Ami megjelent, mint "borító" az Árnyak "Véteim" maxiája volt, azután elkezdtem keresni zenekarokat és jött az Evensong, és így tovább. Szerencsére ma már ők keresnek engem.

- Miként alakult ki az a technika, amit manapság alkalmazol?

H.Gy.: - Leginkább rajzoltam, grafit és tusrajzokat készítettem. A manuális színes technikákat sokszor hanyagoltam. Többször készítettem cégtáblákat, táblákat, és anyunak is

Dead Kennedys Macskanadrág

Petőfi
Csarnok

2003.
március 4.

Legmerészebb álomban sem gondoltam volna, hogy látom valaha élőben az amerikai Hardcore mozgalom egyik elindítójának számítót, legendás San Francisco-i zenekart. Igaz, ez - részint - nem az volt, egy reinkarnációja csupán, hiszen a csapat kirakatarca, az énekes, az 1958-as születésű Eric Boucher, ismertebb nevén Jello Biafra hiányzott a kötelékből. Bár ez a beharangozókból egyértelmű volt, azért akadtak jócskán, akik akkor és ott szembesültek a hideg ténnyel.

- A lemezborítónál a munka során szükség van a lemezanyagra - zene plusz dalszövegek - is?

H.Gy.: - Minél több háttérinform van, annál jobb, ha pedig szeretem is az adott zenét, akkor szerencsés helyzetben vagyok. Akkor az a cél, hogy valamit így tegyek hozzá a muzsikához.

- Általában mennyi ideig tart egy-egy ilyen festmény elkészítése?

H.Gy.: - Ez nagyon változó. Van, amikor hetekig tudok görcsölni valamin, de legtöbb esetben, ahogy megvan az ötlet, az elkészítés már nem probléma.

- Szinte havi rendszerességgel jönnek ki az alkotásaid. Nem túlzottan megerőltető ilyen sok művet összehozni?

H.Gy.: - Mivel szeretem csinálni, annyira nem. Viszont ha torlódás van, esetleg nehezebben kapom meg a lemezhez az infókat, akkor magam is "szétesek", és ha rumli van a fejemben, akkor vége van. Körülbelül három éve a grafika a munkám, ezalatt készült el kb. harmincválhány booklet. Ez képekre lebontva nagyjából kétszázvalahány. Egy tanárom mondta azt, hogy ha megfelelően sokat dolgozik az ember, észre sem veszi mennyi mindent készített. Komolyan nem tudom hány CD borítót készítettem pontosan.

- Mostanában elég sokat dolgozol a HMP istállóinak. Hogyan kerültél kapcsolatba a Hammeresekkel?

H.Gy.: - Hammer veszegető vagyok már a Hungarica óta, s azt hiszem, egyszer Uzseka Norbinak mutattam az egyik képregényem, vele így paktáltam le. Az Árnyak "Nehéz csend" albuma után pedig Dr. Hartmannal keveredtem eszmecserebe a rajta levő Árnyak pólo kapcsán. Azután egyszer csak megkerestek az Ossian "Titkos ünnep" borítófelkérés-sel, és azóta tart a szorosabb munkakapcsolat.

aki beleszól, van, aki nem, bár szerencsésebb, ha nem szólnak bele, mert nekem is jobban esik, ha rám hagyják, mivel akkor úgy érzem, hogy bíznak abban, amit csinálók, és ez már elismerés.

- Melyik eddigi munkádra vagy a legbüszkébb, és miért?

H.Gy.: - Nem nagyon szoktam visszanézni a dolgaimat, utólag úgyis leginkább csak a hibáit látom. De az új Nightingale album booklet képeire büszke vagyok, mivel azok tőlem származnak, és talán ami még most is bejön, az a Stonehenge pólminta a hajléktalannal, aki papírsárkányokra írta Isten nevét. A háttér tele a fára akadt sárkányokkal, a szerencsétlen kezében pedig egy megtépázott sárkány, ami a merevítői miatt inkább egy fejfa csak, Isten nevével.

- Igaz, hogy valami nagy dobás várható tőled? Valami neves külföldi együttesről sugdolóznak...

H.Gy.: - Dobás! Nem súlylökő vagyok, de borítót készítek jelen pillanatban a következő Annihilator és Aggression Core lemezekhez! Fura hogy Dan Swanö és Jeff Waters a két istenem és mindkettővel dolgozhatok. Hihetetlen is! Igazából jobban belegondolva a legbüszkébb is erre vagyok. Waters semmibe sem szól bele, sőt! Azt írta, hogy inspirációként hatnak rá a képek, és ezek a munkáim hozzá is közelebb állnak.

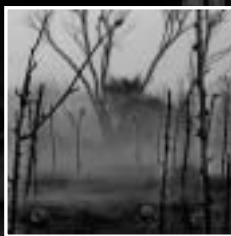
- Milyen alkotásokon dolgozol éppen?

H.Gy.: - Az új Cross Borns, Vale Of Tears borítók, a Black-Out koncertlemezen, és az Annihilator van még jó ideig folyamatban. Továbbá agyalok egy amerikai jazz gitáros borítóján, az új Da Capo-n, illetve a készülő Alison Hell lemez borítóján. Nem könnyű, mert ezeket a munkákat mindig a "nap végén" készítem, hiszen ugyanúgy van polgári állásom - szerencsére az is kreatív jellegű -, egy számítógépes-játékfejlesztő cégnél. De ez a három év alatt is így volt, szóval a borítózás csak a másodállásom.

- Meglátásod szerint milyen irányba lehet még fejleszteni a stílusodat?

H.Gy.: - Sokan mondják hogy azonnal felismerhető, ez nem tudom mennyire jó. Úgy érzem, fejlődni kell, változni kell is meg nem is. De pozitív irányba szeretnék fejlődni. A technikai megvalósítást szeretném még tökéletesíteni, a látásmód pedig úgyis velem együtt fog változni.

Havancsák Gyula képeivel teli honlapja a neten: www.skaelede.hu/hjules

Bánfalvi Ákos

London és New York után San Francisco-ban alakult ki komolyabb punk/hardcore mozgalom a '70-es évek végén, gombamód szaporodtak a bandák, akkoriban alakult - többek közt - (a) The Mutants, a VKTMS, a Crime, (a) The Nuns, (a) The Offs vagy a csak csajokból álló The Contradiction és a "halott Kennedik" is. Igaz, a bőrtket Bruce "Ted" Slesinger püfölte, akit az 1980-ban megjelent első nagylemez, az Angliában rendkívül sikeres - 20000 eladott példány -, otthonukban gyenge eladásokat produkáló - 1000 darab - Fresh Fruit For Rotting Vegetables után váltott fel a dobuccával St. Luisból a nyugati partra költöző, a ZZ Top és Aerosmith tagokkal is jamelő afroamerikai P. H. Peligro. Az ezt követő négy, illetve egy kislemezen ő adagolta a feszes alapokat. Persze ezek a fickók nem olyan egyszerű esetek, mint azt bárki is gondolná, hiszen a '78-ban, egy Sex Pistols bulit követően megalakult négyes 1985-ben, a Frankenchrist borítóján látható, obszcén H.R. Giger festmény miatt - egy háziasszony keresetét adott be ellenük, miután fia haza tért a lemezzel - nyakukba akasztott bírósági per miatt feloszlott. Attól a pillanattól kezdve ki nem állhatta egymást, és nem is mutatkozott együtt a három zenész (Darren "P. H. Peligro" Henley-dob; Ray "East Bay" Pepperel-gitár; Jeff "Klaus Flouride" Lyle-basszusgitár) és Jello Biafra. Ennek ellenére tízennégy évvel később a három hangszerező összejött a Dr. Know együttes énekeseivel, Brandon Cruzzal, és Dead Kennedys névvel turnéztak a tengerentúlon, mivel éppen akkoriban jelent meg újra teljes diszkográfiájuk. A harcos hozzáállású Biafra nem állhatta meg szó nélkül a dolgot, durván kifakadt és egykori társait mindenféle anyagiasnak kiáltotta ki. Ez eleinte különösnek, furcsának tűnt, de a koncertet követően minden tekintetben igazat adtam az összes amerikai külvárosi srác által istenként tisztelt, a crowd surft - amikor a tömeg tetejére ugrassz, és azok kézről-kézre adnak - elsőként alkalmazó fickónak.

A hangulatot a salgótarjánci Macskanadrág fűtötte fel. Mire - az évszaknak megfelelően - végigballettoztam a Városliget kutysz*r borította haván (vagy hó borította kutysz*r-on, lényegtelen), és némi körülményeskedést követően bejutottam - nyolc órákor - éppen a roadok cipelték kifelé az erősítőket, szóval a fiatal, ígéretes hazai brigád programjából egyetlen másodpercet sem láttam. Már bocsnát, de ki hallott már olyat, hogy egy punk koncert a kiírt időpontban elkezdődik?

Lényeg a lényeg, nem sokkal fél kilenc előtt jelent meg a deszkákon a terem végéből is tojásfejűnek tűnő gitáros East Bay, a méretes rasztatincsekkel megáldott ütős, a meglehetősen ősz, szemüveges bőgős, illetve a farmerdzsekis, apró tarajt viselő énekes, akik nem késlekedve, azonnal a lecsó közepébe csaptak. Sajnos, a technika ördöge az első két tétel felhangzásakor olyannyira jelen volt a teremben, hogy ezeket a dalokat nem lehetett felismerni, bár az a gyenge és érthetetlen hangzás mellett is feltűnt, hogy hiába küzdött teljes erőbedobással a "mikrofonos",

hangfekvése magasabb, stílusa jellegtelenebb, mint a politikai pályára (is) tévedt elődjéé. Arról nem is beszélve, hogy néhány palacknyi legális drog elfogyasztását követően a teremben jelenlévők közül bárki így billegett volna a deszkákon, és nagyobb átéléssel, dinamikusabban énekelte volna el a legendás, korszakalkotó dalokat (California Über Alles, Kill The Poor, Nazi Punks Fuck Off, Holiday In Cambodia, Too Drunk To Fuck, Moon Over Marin, Riot, Viva Las Vegas). Ha nem jobban. Jó néhány nóta a lemezverzió-nál lélektelenebbnek, bambábnak tűnt. Rádásul első körben kábé negyvenöt percet játszottak, aztán kétszer négy szám erejéig visszajöttek, de a tömeg nem elégedett meg ennyivel, és - részint - a nagy számú közönségnek köszönhetően ismét egy egyveleget kaptunk.

De hogy pozitív szó is elhangozzék teljesítményükről, elárulom, a zenészekre egy szavunk sem lehetett - bár a lemez verziótól eltérően tolmácsolták a szerzeményeket -, a színes bőrű dobos olyan intenzitással, és ízlésesen hozta az állandóan hömpölygő ritmusokat, mintha az elmúlt hetekben töltötte volna be huszadik életévét, holott majdnem háromszor annyi idős! A nagy fülv, rüt gitáros szőrfős, Beach Boys-szerű alapjait nagyon profin adagolta, ugyanez mondható el a nagypapakorú basszerről is.

Egy barátom látta Chilében az újjáalakult Sex Pistols-t, 1996-ban, és azt mondta a produkcióról, minden várakozást felülmúló volt a "Szid Vicsúz" nélkül felálló négyes. Naja, könnyebb pótolni egy bőgőst, ám egy karizmatikus frontembert... Mielőtt befejezném a szöveget, beugrott Biafra ostromzó nyilatkozata: "Meg van a fickók joga ahhoz, hogy D. K. feldolgozásokat játszanak. Mint mindenkinek. Sajnálom azokat az embereket, akik 20-25 dollárt fizetnek a belépőkért, mert azt hiszik, ez a valódi Dead Kennedys, noha ez a világ legkapzsibb karaoké együttese." Ezt a nézetet osztják hazánkban is páran. Az öreges és "rozoga" haknit követően kivált-kepp.

-norbitam - Fotó: Mocsi

Majnik László: Recorded At Home

Demo

Egy kicsit Tom Petty, egy kicsit Bob Dylan, egy kicsit Paul McCartney. A szerző saját bevallása szerint, még Neil Young ritmikájával is szembekerülhetünk. A felvételek - habár nem egy lemezminőség - az adott stílushoz méltóan, és természetesen a demo jellegét figyelembe véve - viszonylag jól szólnak. Aki nem ezt a stílust kedveli, az meg ne "fikázson" senkit, először tájékozódjon, aztán alkosson véleményt.

Szóval a szerző, egyben énekes illetve a hangszerei posztok teendőit (gitár, basszus, és a dobok) is egymaga látja el. Sajnos a gitárok tárgyalásakor meg kell említenem, hogy a szólók terén lenne még mit javítani. Kiváltképp igaz ez a záró Ladder hajlításaira. Talán jobban oda kellene figyelni, hogy a "nyújtások" végén a kívánt hangot el is ériük.

A mellékelt levele szerint, nem igazán értik meg "átmeneti" zenésztársai, mit is képvisel. Pedig, a zenei ötletei nekem nagyon bejönnek. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy ennek a stílusnak az igazi táptalaja a "lehetőségek hazájában", azaz a jó öreg Államokban található, így ha Majnik László ott születik, azóta már egy befutott zenész. De hazánkban sajnos nem ilyen egyszerű az élet.

Kilenc tételben tolmácsolja gondolatait, melyre - talán a Ripsaw pattingos, amolyan The Who: My Generation riffes szerzeménye a kivétel - a melabús (vagy az állandó küzdelemben megfáradt?) hangulat a jellemző. De aki ismeri Tom Petty, illetve a Beatles munkásságát, annak így "látatlanban" is lehet némi fogalma az anyagról. Lehet, hogy az emlegetett hasonlatosság abból fakad, hogy orgánuma, illetve énekstílusa, valamint a témák előadása is kísértetiesen hasonlít az említett zenészre. Minden "cseccsát" nélkülöznek a felvételek, melyeken alapvetően az akusztikus, a natúr (néhány esetben túlvézérelt) gitárhangzás a domináns, melyet a basszus és a dobok egészítenek ki. A szájharmika is "tisztelétet teszi", bár azt a borító, illetve a levél sem jelöli kinek a "gondozásában". (Gondolom ezt is László kezelgeti, mint minden mást is a lemezen.) Néhány dalt kiemelnek: Sad Candle, Free As The Wind, Sweet Melinda.

Sajnos a kiadónak sokszor az üzlet az első, így az érték sajnos a háttérbe szorult. Ha ez egyszer megváltozik, és felkarolják a tartalommal bíró zenéket, ajánlom a "monstrék" figyelmébe Majnik Lászlót.

Érdeklődni lehet: Majnik László, 2651 Rétság, Korányi u. 3/1.

Allfather/Nebron/ Hordes Of The Lunar Eclipse/Gnostic Split CD

Dark Horizon Records

A négyzenekaros split CD-ről elsősorban azért emlékezünk meg, mert a Nebron személyében egy hódmezővásárhelyi alakulat-

nak is helyet szorítottak rajta. A magyar banda két nótára kapott jogosultságot, és ezzel a második hivatalos anyagukon vannak túl. A debütálásukat is az amerikai Dark Horizon-nál jegyzi, Lévai Balázs basszusgitáros/énekes elmondása szerint a teljes hosszúságú nagylemezből 1500 darab talált gazdára '99 vége óta.

A Nebron két száma alapján nem nehéz meghatározni black metalos elkölvezettségét. Nagyobb megkönyöködést nem váltottak ki belőlem az itt hallottak, a zenekar biztos kézzel hozza az untig bevált sémákat, a sötét, sejtelmes hangulatot pedig a Gire és

Catafalque zenekarokban érdekelt Kátai Tamás drámai hatású szintiszólamai próbálják fokozni. Azért az mindenképpen a muzsika előnyére válik, hogy a zenekar nem egyetlen témán rágódik, hanem folyamatosan variálja a tempókat, és a műfaj monotonitását megpróbálja kellő zenésiséggel - pl. gitárszó-
lókkel - feldobni. A második szám, az At The Pagan Albumas Night inkább elnyerte a tetsz

ésemet, hiszen jól ráéreztek viking metalos, evezős tempókra, és visszaköszönni véltem az egyes Emperor bestiális hangulatát is.

A CD-n található többi zenekarral nem akarom az olvasó idejét rabolni, első-

sorban azért, mert a nívó alapján nem hiszem, hogy sűrűn fogunk találkozni a nevükkel. Azért egy gyors felsorolás, a rend kedvéért: Allfather (kanadai): intenzív, durva black/death, Hordes Of The Lunar Eclipse (amerikai): monoton, nyers szintis black Burzum, Dark Throne módra, Gnostic (amerikai): itt van minden: black metal, death metal, punk meg főjafai garázshangzás. A borítót a Sear Bliss-nek is bedolgozó Kris Wervimp készítette.

A CD után a következő címen lehet kutakodni: Lévai Balázs, 6800 Hódmezővásárhely, Somogyi B. u. 62. E-mail: levei@delfin.hu

Psycho Symphony: Schizoid

Demo

Az Erdélyből származó magyar kvartett tagjai már '93 óta együtt zenélnék, hangosabb sikereket mégsem arattak. A romániai lehetőségekkel szerintem mindenki tisztában van, másrészt a zenekar tagjai maguk dolgát nehezítik, hogy dalaikat a végtelenségig kombinálják és a zeneszerzésnél általában a saját szempontjaikat érvényesítik. Nem baj, én szeretem ezt az önző felfogást, elvégre csakis ezzel a módszerrel születhetnek egészen extravagáns kreációk. Miként a két számos, elsősorban a kiadók felé szánt promo anyag is ezt hivatott bemutatni.

Elvárásolt a Psycho Symphony világa, és csakis ők tudhatják, milyen elv mentén születtek meg a dalok, köztük a tizenhárom perces, két felvonásból álló Purple Coloured Kingdom. Valószínűleg hangulatok, érzések, ösztönök egymásba olvadásával, a szellemi alkotóerő szabadjára engedésével. Ezért olyan álomszerűen groteszk itt minden. Na és persze zenélni is tudni kell, méghozzá nagyon! Főleg a progresszív metal megszgyéjén haladnak (Voivod, Cynic, Psychotic Waltz), de nehéz behatárolni ezt a furfangosan öszszerakott építményt, hiszen a dzsessz és a modern klasszikus zenei irányzatok is hatással lehetnek a stílusukra. Gherasim Emil álmodozós, lebegős énekstíusa ismételtelen a Psychotic Waltz-ot juttatja eszembe, csak Emil mintha egy másik bolygó sajátos hangján próbálna meg kommunikálni. Persze ezzel nem azt mondom, hogy ő E.T.(...).

A végén rátérnek a demo egyetlen - ám sajnos az összkép megítélésén jelentősen rontó - negatívumára, a rossz megszólalásra. A hangszerek természetes hangzásán sokat torzítanak az áldatlan körülmények, és különösen megnehezíti a rendkívül komplex anyagon való eligazodást, az abban való elmerülést. Tudom, amúgy is sok kiadással jár egy együttes fenntartása, de a házi körülmények helyett talán érdemesebb lett volna egy normális stúdió után nézni, mert ilyen minőségű felvétellel nagyon nehéz lesz egy nyugati kiadó bizalmát megnyerni. Márpedig nem kéne hagyni, hogy a tehetség veszendőbe menjen.

A Psycho Symphony e-mail címe:

psycosymphony@yahoo.com

A zenekar címen még a '97-ben kihozott, Silent Fall című kazetta album is hozzáférhető.

Simkó

Sub Rosa Undiscovered

Demo

Az első, amit meg kell jegyeznem, hogy a demo meglepően jól szól. A Zafir Stúdió rendszeren megoldozott a pénzéért. A csapat 2001-óta létezik, de most nyerte el végleges formáját, miután Balogh Ádám dobos személyében a banda megfelelő ütőre talált. A további posztokon Bacsai Miklós (basszusgitár), Gyurina László (gitár) és Markovits Lúdia (ének/gitár) tevékenykedik. Stílusukat talán a borongós, melabús, énektémákkal, illetve a súlyosan riffelő gitárokkal jellemezhetnénk leginkább. A szólóbetétek az adott környezethez igazodva inkább kitar-

tott hangokra épülnek, mintsem egy rock-'n-roll virágára. A dobok nem a hagyományos "szögelős" négy-negyedet hozzák, inkább a riffek ritmikáját dolgozza fel, így előszeretettel alkalmazzák versénél az álló tamokkal fűszerezett játékokat. A basszus is szépen leköveti a dallameneret, tehát beáll az egészbe, nem szólóhangszerként "csillog". Az énekes Lúdia elszállós témái, nekem

valahogy a Cranberries-t idézik.

A három szám alapján (Take It All, Track Four, és az Under Cover), a hazai dark vonulat, új reménységét képviseli a Sub Rosa, ha megvan bennük a kitartás, mert hosszú és kemény lesz az út a sikerig.

Elérhetőségek: Markovits Lúdia, 2235 Mende, Deák Ferenc u. 29., Tel.: 30/295-5110

e-mail: sub666rosa@hotmail.com, web: http://sub-rosa.freeweb.hu

Tibi a "berügóművész"

Watch My Dying: Húsmágnés (EP)

Szerzői

A biográfia első sorában az áll, hogy "zenekar, mely behozta a súlyosságot a progresszív zenébe és a haladást a modern metalba". Sok igazság van benne, bár én inkább jelen időben használnám (behozta), ugyanis még korántsem értek a folyamat végére a srácok. A saját maguk szabta irány adott, jó úton járnak, de sok munka vár még rájuk, hogy céljukat elérjék.

A négytagú csapat (Veres Gábor - ének; Eszenyi Imre - basszusgitár; Bordás Zoltán - dob; Maros László gitár, effektek, mindjárt a bevezető után sokkolja hallgatóságát. Elementáris brutalitással támad a komplex "Szájzár" című szerzeménnyel. Az ének is földbe döngöl, majd fokozatosan engedve a death metalos szorításból nyit a sodró, már-már dallamos, de mindenképpen tisztább hang felé. Érdemes odafigyelni rá, mert önálló hangszerként működik - magyar nyelven énekelő zenekaroknál ez ritkaság -, és ezzel változatossá teszi a dalt.

Igazi beindulós riffet tudhat magáénak a következő nótá, az "Eredeti testforma". Alapvetően egyszerű a főtéma - persze a rájuk jellemző progresszivitás folytán azért beletesznek egy csavart -, ám tipikusan olyan, amilyet minden gitáros szeretne kitalálni. Azonnal magával ragad, koncerten beindít, rögtön felismerhetővé teszi a dalt. Van batorságuk nem az unalomig ismételtetni ezt a jól eltalált riffet, számos új témát tesznek mellé, játszanak a gitár hangszínekkel, a ritmizációs variációk is a haladás szellemiségét idézik. Ám mielőtt öncélú agyalássá válhatna az egész - keretyszerűen - visszatér az alapriff, és máris összeáll egy egységes kép. Hét "trekk" található a CD-n, ezek között találunk intrót, "rendes" dalt is, de ott van, pl. a záró "Húsmágnés", amely két "trekkből"

áll, és egyáltalán nem úgy van kétfelé bontva a szerzemény, hogy azt eddig megszokhattuk. Lehet, hogy tévedek, de én úgy érzem, hogy nem zenei szempontok, hanem a gondolatosság, a mondanivaló alapján osztották fel a dalt. Tudatosan arra törekednek, hogy minden szempontból újszerűen közelítsenek a zenéléshez, a dalszerzéshez. Nem egy könnyen befogadható anyag, de aki rászánja az időt és energiát, az nagyon sok jó dologgal találkozhat a CD hallgatása közben. Mellékesen megjegyzem, hogy igen jól szól a felvétel, tehát még ezen a téren sem érheti kritika a ház elejét.

Elérhetőség: 20/962-54-29, wmd@mentha.hu, honlap: http://wmd.mentha.hu

27'36"

Deni

Daybreak: Waiting For The Angel

A miskolci Daybreak első demója, az "Embraced By Light" még kiforratlannak tűnt, s maguk a zenészek sem voltak elégedettek vele, főleg, hogy a hangzásnál is elvérzett az anyag. Azóta eltelt jó egy esztendő, és a Senkár István (ének) illetve Vukovich Gábor (gitár)(ex-after@all) alkot-

ta mag kiegészülve két új társal (az egykori Ass-es Azary Attila dobossal, valamint a Miskolci Nemzeti Színházban is zenélő Székely Balázs basszusgitárossal), újra nekigyürkőzött. Ezúttal egy olyan - javuló tendenciát mutató - háromszámos maxival rukkoltak

elő, amire számítani sem mertem. Eltűnt a túlzott komplexitás (régebben húsz számot is összerakhattak volna egyetlen dal témából), bizonyos fokig szem előtt tartják a közérthetőséget, és Pisti jazzen képzett hangja, énekstílusa is szervezettebben illeszkedik már a Daybreak hangulatos muzsikájához.

A három számból magasan kiemelkedik a latinos "Puesta De Sol" fogós dallamvilágával, különlegességével. Bizonyos pillanataiban kicsit olyan, mint a The Bedlam "My Screamin' Eyes"-sza volt annakidején, de egyáltalán nem vészes a hasonlat. Mindenesetre kétségtelen, hogy ebben alakítja a legnagyobbat Pisti. Szintén összetett és kiszámíthatatlan a "Beyond The Clouds", ami egy szép, misztikus betéttel indít, majd váratlanul kikel önmagából, és technikás durvaságha fordul, érdekes színesítő elemeivel. A "Hostile Frequencies" pedig egy tökéletes nyitó nótá, gonosz és húzós, melyben Vuki egyfolytában a gitáristenségek babérait próbál törni, és gyilkolja is hangszerét rendszeresen.

Összességében Daybreakék muzsikája nem egyértelműen progresszív (bár kétségtelenek az ezirányú törekvések), inkább komplex metalnak nevezném, olykor enyhén jazzes megoldásokkal, művészi megfogalmazásban. Mellesleg a fül sem árt hozzá, de ez már tényleg mellékes.

Daybreak kapcsolatteremtési lehetőségei: Vukovich Gábor, 3529 Miskolc, Park u. 15. Tel.: 30/349-72-40

E-mail: vuki_gabi@yahoo.com A borítékra nyugodtan írjátok rá: Agyas négyes!

15'06"

B.Ákos

Főnix: Utazó zenekar

Szerzői kiadás/Rockworld

Bevezetésképpen mély tisztelem a zenekar előtt. Végre valaki(k), aki(k) mer(nek) zenét!!!! is írni. Első pillanatban ugyan meglepődtem Hoffmann Zsolt énekes, gitáros Charlie jellegű orgánumán, ez azonban a lemez dalainak haladtával már egyre ke-

vésbé zavaró. Különbö is adottság kérdése. A lényeg, hogy a 8 felvételtől 5 bármikor, bárhol megállja a helyét. Jellegzetesen melodikus hard rock, a dalok erőteljesek, változatosak, és a lényeg, hangulatuk van.

Ezt azért hangsúlyozom, mert valaha ez alapvető feltétele volt a jó zenének - még Magyarországon is. A gitárszólók szépen felépítettek, az orgona helyenként misztikus környezetet terem, pl. az Aranylövés bevezetőjében. Ha valamihez hasonlítani kell, akkor itt a Mobil Szeretettel már számuráj tételleg említeném. Stúdióban is szinte koncert jellegű az Ég bennem a tűz Hendrix vonala, a gitár megszólalás is arrafelé mozdul, a Dal újra él korai Dire Straits. Hangsúlyozom, ezek a tünetek nem bántóak, csak az irányultság miatt említem. Tökéletes ballada a Mindig visszajössz, ez már teljesen a sajátjuk. Sajnálatosan kevés az info az összehajtható borítón, a két belső oldala ráadásul üres. Pazarlás, legalább magukról szólnak volna valamit. Na mindegy, a lényeg a zene, amiből még öt-hat perc elfért volna a CD-n. Kapcsolat: 30/2828-348

35'13"

Szaki

Sündörgés: Ő az, akitől féltél

Szerzői kiadás

A tízéves fennállását idén ünneplő szekszárdi Sündörgésnek eddig még nem sikerült túl sokat elérnie. Azonkívül persze, hogy szerzői kiadásban kihoztak három anyagot (az "Új-Zéland"-ot '96-ban, a "Lassú méreg" címűt 2001-ben, továbbá ezt a mostani határozott CD-t). Állítólag a balszerencse üldözi őket, ezért is keresztelték el zenéjüket "tömegszólató metal"-nak, ámbar én nem látom ennyire sötétnek a helyzetüket.

Ami a legfontosabb, hogy érződik a rutin a srácokon (még szép...), jó kis húzós, beinduló nótákat tudnak írni, de skatulyázni lehetetlenség a dalaikat. A metal biztos, az egyéni hangvétel is, olykor megvillan némi '80-as évekbeli világ, klasszikus megoldások, azonban ennek ellenére kellően moderne a Sündörgés szerzeményei. Vagyis inkább időtlenek. Egyedül Komjáthy Attila énekén bukkol a produkció, erőtlenség és hamisak próbálkozásai, viszont ezt meg azzal magyarázzák a srácok, hogy a felvételekkor Attila még csak egy-két hónapja állt a mikrofon mögött. Amennyiben ezt a problémát orvosolni tudják, még jó kis (koncert)zenekar válhat a Sünikből. A zenei alapok mindenesetre már most hibátlanok. Majdhogynem. A CD megrendelhető 800 Ft + pkgt. ellenében a következő módokon: Tel.: 30/916-35-82 vagy 74/412-939 E-mail: elp@freemail.hu vagy sundorges@sundorges.hu honlap: www.sundorges.hu A telefonba be lehet mondani: Idő kell!

24'00"

falviÁk

HomoSKapiens: Demo

A 2000 nyarán alakult a HomoSKapiensről kizárólag elismerő kritikákat hallottam, de most saját füleimmel is meggyőződtem arról, hogy ígéretes a produkciójuk. Ennek ellenére vegyes érzelmek kavarnak bennem a Széchenyi Egyetem gólyatáborának utolsó napján rögzített demo (?) kapcsán, hiszen a héttételes anyag instrumentális, bár ennek egyik előnye, hogy "zavartalanul" élvezhetjük a kitűnő fúvósokat; megdobbant a szívem, hogy akadnak fiatal, képzett trombitások, akik az abszolút zeneiskolás standardnak számító Star Wars c. film indulója helyett örökbecsú dalokat próbálnak faragni. Ezek a nóták azok lesznek, ha találnak egy, a csapatba tökéletesen illeszkedő kellemes énekhangot, ez nagyot lendíthet az amúgy sem unalmas, ultra lendületes és fülbemászó szerzeményeiken. És akkor majd kritikámban dalcímeket is megemlítek, mivel ezek most kimaradtak a szórásból, mondván, ezek számukra mindössze jelzés értékűek. A hallgatóságnak viszont nem, de ezen kijelentésem nem fog összebalyogni a bajszunk.

További információ:

www.homoskapiens.ini.hu honlapon vagy a 06-30/204-84-50 illetve 06-70/299-62-33 számokon kapható.

22'31"

-norbitam

Lotus: Garbó, drázsé

Szerzői Kiadás

Szükszavú levélben tudatta velünk az öttágú (Czibusák Gábor-dob; Császár Rita-ének; Gálházi Gyula-gitár/ének; Katona Gábor-gitár/ének; Parádi Albert-basszusgitár) dunaiújvárosi Lotus zenekar, hogy másfél éve működnek és ez itt a demo demója. S ha már ők is lusták voltak hosszan magyarázni, én sem teszek másként. Az első, a Reggae című tétel kivételével könnyen megjegyezhető, táncolható, gitárpomp muzsikára emlékeztet a zene, bár a dalok nem éppen a leg-egészségesebb, érett hangzásban gurulnak, de ez betudható stúdiótechnikai tapasztalatlanságuknak. Észrevételként annyit, hogy én a helyükben keresnék egy jó szintist/billentyűst is, aki sok szint, életerőt és nem utolsósorban változatosságot hozna a nótákba. A CD a következő címen ingyen és bérmentve (!) szerezhető be: Gálházi Gyula, Dunaiújváros, Köztársaság út 10. 6/4, 2400; telefon: 06-20/915-64-21

22'54"

-norbitam

Honeyflak: Above The World

Demo

A budapesti illetőségű Honeyflak nem rejtette véka alá szándékait: az eddig kiadott "Satriani Tribute Band" képzeltetlenségi címet félredobva, teljesen meg kívánták újítani hangzásukat. Új zenei koncepciót alakítottak ki, ami a komputer- és samplingtechnika, valamint speciális effektek rockzenével való házassításában leli kifejezését. Eme határozott bevezető után mi sem lehet elképzelhetőbb, mint mindjárt az első nótá, a

Flop: Demo

A Flop bizonyos tagjai nem tegnap óta játszanak együtt, hiszen már 1995-ben részt váltak a Full Circle nevezetű csapatban. Viszont maga a Flop 2000 júniusa óta koncertezik, s időközben megszerezték gitárosnak az A Kertből ismert Horváth Attilát is. Stílusuk folyamatos formálása közben az Internetnek köszönhetően eljutottak egy turnéra is egy amerikai szimfonikus (!) zenekarral Csehországba és Romániába, valamint lehetőséget kaptak, hogy idén tavasszal Dániában turnézzanak. Emellett itthon is rendszeresen koncerteznek, néhány hónapja például a Wigwamban léptek fel egy Alice In Chains-est erejéig.

Már ennyiből is kiderülhet, hogy az együttes a grunge műfaj mellett kötelezte el magát, de dicséretükre legyen mondván: nem a most divatos poszt-grunge (pl. Nickelback, Puddle Of Mudd stb.) irányzat, hanem a klasszikus vonal mellett. Igényesen felépített nótáik így inkább a Pearl Jam (példának okáért az etnós "Hand"-ben), vagy az Alice In Chains világát idézik. Layne Staley kísérteties énekhangjai köszönnek vissza a zaklatott "Welcome Morning"-ból, ehhez jön a Jerry Cantrell-es, enyhén country-s gitárjáték a borult "Tenfold Deep"-ben, akusztikus hangszert ragadnak a melankolikus "PPF"-ben, s észre sem vesszük, hogy már túl vagyunk az anyag felén. Van azonban még hátra három dal, köztük a húzós "Shame", a kellemes "Teaser", valamint a közel hétperces, komor és művészi, Pearl Jam-es melódiákat is alkalmazó "Unspoken". Érezhetően komoly munka fekszik ezekben a darabokban, a sajnálatos csak az, hogy itthon ehhez a zenei világhoz csak kevesen tudnak felnőni. De hátha csoda történik!

Flop elérhetőség: flophand@excite.com A levélbe mindenképpen írjátok bele: Pearl Chains!

29'28"

Bánfalvi

Masters Of The Empire - ez ugyanis részlet a zseniális francia zeneszerző, Francis Poulenc Assisi Szent Ferenc éneke című kórusművéből. Pallérozott fülnék valóságos zenei csemege, és szerencsére igen kevesen fogják ismerni. Miért szerencsére? Mert azok számára, akik jól ismerik, hangulatilag nem fog illeszkedni az anyag amúgy egységesen sci-fi-s image-éhez. A többség számára azonban feltehetően ez nem okoz majd különösebb problémát.

Poulenc fölbukkan még a harmadik nótában is, az anyag többi része azonban hozza a bevezetőben leírtakat. A space hangzás és -hangulat hálás közege a komputer technika révén beillesztett effektnek, melyek meglehetősen masszív gitárriffek körül csaponganak. Tökéletes az űrhangulat, még a szafanderben játszó Satriani-t is oda tudom

ba, ez nem az én műfajom), azonban a Demon dooms "Őszi láng"-ja alatt van időm megnyugodni. Ez a szám egyébként még mellőzi az izgalmat, úgyhogy ugorhatunk a Mytra 2001-es "Ice Hearted"-jére, amely death-es hatásai ellenére, klasszikus zenei törekvéseivel már sokkal jobban leköti a hallgatót. Az Evils Tears "Haláltündér"-e egy tompa zajmassza, szigorú valami, talán dobgeppel, talán mással. A dallamos, atmoszférikus black metal mellett tört lándzsát a kecskeméti Ravendusk is, viszont rajtuk meg túlmutat a Gate From Darkness atmoszférikus doom/black/death-jével (csak az énekes ne "szavalna" olyan hamisan!). A válogatás első profi zenekara a Watch My Dying, akik komplex, extrém metaljukkal szempillantás alatt meggyőzőnek képességeikről. Aztán végre egy új szint hoz a készthe-

gagjuk.) A humorra vett figurához - szerintem - merőben más éneklőfogás, és/vagy sokkal brutálisabb hangszerezés kellett volna! Márpedig az utóbbi konszolidált és intelligens gitár-centrikus alkotmány, ami más-kor és máshol abszolút dicséretes lenne. Itt azonban egy elhibázott koncepció része! Megváltoztatni igazából - egyetlen kizárólagos eltekintve - csak a számcímeket sikerült a csapatnak a borítón. (Milyen alapon? - kérdezném, ha kukacos lennék, de még élek. Bocs!)

Arról, hogy mindez hogyan él, sőt-e koncerten, sajnos nem volt alkalom meggyőződni, pedig érzésem szerint ez lehet a perdöntő az egyébként Westminster Apu-leágazás InterPál életképességét illetően. A fenti szigorúságból ("érted haragszom, nem elled") talán nem egyértelműen következik az, hogy én igenis szurkolok neki! Annál is inkább, mert a többi nótával ellentétben a "Meseautó"-t mesterien pofozták ki, "Csodakocsi"-vá.

41'27"

olasz

Childhood: Demo

Szerzői kiadás

Idén áprilisban lesz két éve annak, hogy összejött a Childhood. Ez tehát nem az azonos nevű szekszárdi, a grunge-ot a progresszív elemekkel keverő társaság. Ezek a srácok budapestiek, fiatalabbak is, és egy egészen más műfaj mellett kötelezték el magukat. Mivel a hozzánk eljuttatott demójukat még pont egy évvel ezelőtt rögzítették, nem adnak túl friss képet törekvéseikről, de persze nem hiszem, hogy az azóta eltelt időszakban gyökeres fordulatot vettek volna. A Gábor (ének), Roni (gitár), Dave (dob), GerGo (DJ), Jazz (basszusgitár), Attila (konga) felállású együttes a felvételeknél még csak négy főt számolt, és stúdiós ta-

zább, funky-sabb iromány tőkös rapeléssel, frankó scratch-ekkel. Ezeknél azonban sokkal meggyőzőbb a "My Shell" brutalizált rap-metalja, szakítanak a gitárok, némileg a "Certificado" korabeli FreshFabrikra hajaznak hőseink, de valahol el kell kezdeni. Ugyanez a helyzet a nyitó "Crock 'O Deal"-el is, amely dallamos refrénjével, húzósságával már inkább crossover, mint szimplán rap-rock. Érdemes rajtatartani a szemünket a Childhoodon, mert ha így folytatják, még lehetnek ők akár a következő nagy dobás is. Kapcsolatteremtés: Tel.: 20/431-84-21 E-mail: childhood@freemail.hu honlap: www.childhoodmusic.tk A jelszó: Rapter!

18'41"

Bánfalvi

Happy Bluesday: Az első balhé

A Happy Bluesday bemutatkozó lemeze olyan egységes, érett hangzással indul, mintha már a sokadik albumuk lenne.

A Szépségszerény blues a Miss Hungary görbe tükrét tartja elének, a mindent elárastó médiagagy karikatúrája ez a dal. Ezért nem zavaró a már sokadszor szándékosan elhangzó "béjbe" szócska. A boogie alapütközését jól hozza a gitár és a herfli feleletése. A címadó szerzeményben az összeköltözés és az összezördülés apró örömeiről, a felhőtlen kapcsolat illúziójáról szól a dal. Az Atlanti-óceán már egy finom hangulatjáték. Talán egy baby-sitter lány ihlette, aki a Nagy Vizen túlra indult egy nyári kaland után. A letisztult gitárjáték érzésekről szól és nem egy naplementébe úszó MALÉV gépről. A Stone Free sem fullad öncélú virtuozitásba, egy önálló értelmezést nyer. A Blues For You gitárszólóit Benkő Zsolt játszotta fel.

Az együttest, ha mindenáron kategorizálnom kellene, akkor fazonra a szépreményű Paid Holiday zenekarhoz tudnám hasonlítani. Nem akarnak olyan gesztusokat felvenni, ami nem az övék, nem akarnak öreg blueszenésznek látszani és rekedt hangon énekelni. Édes otthonuk sem Chicago, hanem az Avas-dél. Mindenki önmagát adja, a dalok is róluk szólnak, ezért nagyon önfel-lelt a játékuk. Koncerteken még egy Ganxsta Zoli rajodiát is megengednek maguknak.

Az egységes hangzású zenekarban mindenki mestere a hangszerének, de talán nem sértődnek meg a fiúk, ha kiemelem Petendi Tamás gitárjátékát. A kiugró tehetségű gitáros Kerékgyártó "Füles" István tanítványa. Nagyon ráérzett Hendrixre, mégis végtelenül precíz és kultúrált a játéka. Szívesen játszanak még a nagy elődöktől is, mint B.B. King, Mayall, Robben Ford. Sajnálom, hogy nem kerültek fel a lemezre ezek a feldolgozások.

Van még egy nagy hiányérzetem is, hogy miért nem hívnak meg fűvócsát is legalább a stúdiófelvételre. A

Happy Bluesday ugyanis lemezhűségben játszik még a szabadtéri koncerteken is. Így tehát nem sok pluszt kaptam a bemutatkozó CD-n. Viszont így bátran kiadhatnának egy koncertlemezt is.

A Happy Bluesday a fesztiválokon, motoros bulikon vagy az egyetemi klubokban egyaránt otthon érzi magát.

Elérhetőségük: Tóth Gergely, 70/201-76-96

SunScreen: Demo 2003

Ismét lemezérté vált egy csapat a szemünk láttára. Tavalyi demójukon még kötődünk a hamiskás énektémák miatt, hol a Red Hot Chili Peppershöz, hol a Rémemberhez, hol a Primushoz hasonlítgattuk őket, erre most pófátlanul arcunkba nyomnak egy olyan ötszamos felvételt, amittől a nyálunk is elcsöppen. Nehéz elhinni, hogy egyetlen év alatt ennyit fejlődhet egy banda, de a SunScreennél mégis megtörtént a csoda! A groove-os crossover, vagy hardcore-funk stílus-meghatározás továbbra is érvényes, viszont zenei esztétikánk azóta lettek, számaik annyira ragadósak, hogy azonnal táncra perdülünk a nyitó "Hunglish" hallatán. Totál beindulós, pörgős a nótá, tuti sláger, és bár a hunglish kifejezést lenyúlták a Publo Hunny-tól, eldobjuk az agyunkat a magyart és az angolt keverő szövegtől! Dobálózik a felkiáltójelekkel, mert nem tehetek mást, a SunScreen meg visz az örületbe a patthoz "Rock Your Body"-val: Publo-s a refrén, érzék némi The Presidents Of The USA-s megközelítést is, itt van Amerika, nem kérdéses! Könnyed funky-ba temetkeznek a "Funky Music"-ban, bevonják a fűvócsát is, majd újra a húrok közé csapnak a kissé feledhető "By The Groove"-ban, hogy aztán a végére még egyszer jól megizzassanak a vidám, energikus "Get It On"-nal. Na ezek az arcom aztán belevisznek minden örültségbe!

A SunScreen elérhetőségei: Zisler Roland, 9491 Hidegség, Fertő u. 10. Tel.: 20/355-63-62 E-mail: sunscreen@sunscreens.hu Honlap: www.sunscreens.hu A jelszót ne feledjétek: Nyugi Dok!

17'23"

B.falvi

képzelné... Ezt nem cinizmusnak szántam, tény ami tény: Kállai János gitáros a koncepcióváltás okán azért hallhatóan nem szűnt meg rajongani a Mesterért.

A Highway To Space kellemes hangulatváltásai mellett személyes kedvencem az Into the Deep, mely progresszív dob-gitár ritmusjátékával, szenvedélyes váltott szólóival a lemez egyértelmű csúcspontja.

Ha bele kellene valamibe kötni, én a kissét túl fémre sikerült ritmusgitár-hangzást említeném, ami az anyag egyébként nyilvánvaló zenei igényessége fényében némiképp olcsó hatást kelt. Egyebekben azonban kitűzött célját a Honeyflak sikeresen elérte.

14'38"

fehértomo

Shock!: 2002/CD4

Régen nem volt már szerencsém a Shock! Rockmagazin válogatás CD-jéhez (ami megjegyzem nagyon dicséretes kezdeményezés ezen a szinten). Az elmúlt hónapban viszont kettő is érkezett szerkesztőségünkbe, úgyhogy el vagyok látva belőle egy időre. Következzék most a frissebb ismertetője: Kicsit visszahátré, a kompilációt indító Ravenshades károgos black metaljától (hiá-

lyi Ancestor erőteljesen Iron Maiden/Helloween keverékű (ám ettől még elfogadható), tradicionális heavy metaljával, illetőleg a már ismerős Angertea borult, zaklatott etno-grunge-ával. (Hozzám utóbbi áll a legközelebb.)

A bónusz számok szintén a brutális death/black rajongóknak kedveznek a CasketGarden, a Neochrome, valamint az Autumn egy-egy felvételével. Remélem a következő hónapban könnyebb dolgom lesz, és kapok egy kis kíméletet!

59'47"

falviAk.

InterPál: Demo

A borító belső lapján ez a mondat olvasható: "Paranormális kalandozás a slágerek világában, Szécsi Punk, a 007-es ügynök útmutatásai alapján." Azt hittem, humor állt a házhöz, ám az örömom korainak bizonyult. (Az alternatív verzió szerint a gyári beállításomban van a hiba, mert nem tudok mindenről röhögni.)

Ott kezdődik a problémám, hogy az InterPál énekese úgy próbál énekelni hat nótában, mint amikor Szécsi Pali komolyan gondolta. (Bele is halt szegény Szécsi, de ezt most

pasztalatlanságuknak is betudható az anyag hangzása. Mellesleg azóta énekest is cseréltek, továbbá bevettek egy kongást is, úgyhogy ez előnyére válhatott számaiknak. Nem mintha olyan nagy gondok lennének amúgy irodányaikkal. Kezdvé a végéről, a "Childhood" című tétel egy magyar népmesével felvezetett depressziósabb darab a Limp Bizkit mintájára, míg "Mirror" egy la-

X: Mirrors

Demo

Aki ismeri a Station X nevezetű zenekart, annak nem kell külön bemutatnom Cseke Ferencet. Az instrumentális zenét játszó együttes gitárosa úgy döntött, számítógépe segítségével elkészíti "ami a Station X-ből kimaradt" demóját. Bevallom, az infót csak az anyag meghallgatása után olvasva, abban a hitben voltam, hogy ez a bonyhádi együttes újabb anyaga. Akár az is lehetne, hiszen a dallamos málra jellemző riffek váltakozása a progresszívebb, nagyobb lélegzetvételi témákkal védjegye az S. X-nek is.

Feri mindent egyedül játszott fel (bassz., git., bill.), a dobprogram mellett a hangszeres eredetiek. A dobprogramoknál nyilvánvaló, hogy nem dobos találta ki őket, talán egy kicsit jobban "dobos füllel" kellett volna neki ülni a témáknak. Leginkább a különböző részek kapcsolódási pontjainál, az átmeneteknél lehetett volna még finomítani a dolgokon. Főleg a Devil In Love számban érezhető botlásoknak a váltások. A dob élettelen hangzása gondom adott volt, de hát így nem az igazi. Viszont meglepően jól bánik Feri a billentyűkkel, kicsit eltérő az együttesbeli Barabás Gyuri játékától, de nem is az volt a cél. A gitártémák nagyon jók, a stílusra jellemző változatosság végigkíséri a lemezt. A szólók inkább jól megírtak, mint virtuózzak. Úgy is mondhatnánk, hogy pont annyi virtuozitás jellemzi, amennyi nem engedi a fő témáról a figyelmünket elterelni. Feri esetében nem kell kitérni a hangszeres tudásra, minden oké.

A nyolc számot tartalmazó anyag elég változatosra sikerült, mégis összetartoznak a szerzemények. Annyira markánsan jelennek meg a stílusjegyek, hogy szinte egyik a másikból következik. Kicsit kilóg ezek közül a Garden Of The White Trees, mely reneszánsz klasszikust idéz témájával és a csemláló hangszínnel. Ügyes, de nincs kapcsolódási pont a többi szerzeményhez. Ez az érzés enyhül, amikor a gitártéma elindul. A Universe kicsit nehezen lendül be és a bevezetés is elcsépett, két percig csak a szél fútyol.

Igaz, belefér a cirka 11 perces tételbe. Ez a szám sikerült a legmélyebbre, nagyon érett zenei gondolkodásmódról tanúskodik. Összetett és átgondolt, ami az egész anyagon érezhető, zenei kiforrottság és mély gondolatok. Kerek egésznek érezzük a számokat így, instrumentális formában is. Azonban egy jó énekes (hja, persze) tudná még emelni a színvonalat, és talán szélesítené a hallgatói bázist is. Elérhetőség: Cseke Ferenc 7150 Bonyhád, Perczel kert 9. Tel.: 30/447-93-94

GyuSza

[meghallgattuk]

Nightrow: Dream In The Dark

Demo

Bemutakozó soraiban a Nightrow mint progresszív kapukat döngető társulat mutatja be magát. Az izléses borítóval és az anyag címével együtt ez igen biztató prólog lehet - lássuk, milyen maga az előadás!

Nos, a csapat merész és becsülendő célt választott a progresszív irányvonallal, ám az odáig vezető út rögösnek fog bizonyulni. A muzsikában ugyanis nyomelemekben lehet csak föl a progresszivitás. A miértek több forrásból táplálkoznak; ezek legfontosabbika a ritmusok terén tapasztalható ötletelenség. A progresszivitás egyik lehetséges kitérési pontja a zene alapját képező ritmusképletek variálása, rafinált/kifinomult használata. Biz ebből itt semmi sem látszik.

Másik masszív kerékkötő az énekhang és az énektémák... Nem jut jobb hasonlat eszembe: az ének hangzásra pont egy "csakazértse" napot kifogó Eddie Vedder hangja és hozzáállása. Ha vegyítjük ezt az éneket a korai Iron Maiden-t eszünkbe juttató zenei megoldásokkal - mint az a Nightrow tette -, akkor nyerhetünk ugyan progresszív muzsikát - de 1981-ben, nem 2003-ban.

Verdikt-ként azt kell tehát mondanom: egy progresszív célokra dédelgető csapatnak sokkal kísérletezőbbnek kell lennie, jóval többet kell mutatnia zenei képzettségéből - egyszerűen emelnie kell a tétet. Még az is lehet, hogy bejön.

fehértom

Varso: The Eastern Fashion

Szerzői kiadás

Különleges, színes füzetbe csomagolva érkezett a CD, a kiadványban a zenekar bemutatkozása angolul, németül, spanyolul (merthogy elsődlegesen a külföldi kiadók számára készült), az elmaradhatatlan dal-szövegek, művészi fényképek a zenekar tagjairól, illetve a gitáros Kovács Attila - immár védjegyszerű - festménye a borítón. Persze a

minialbum is multimédiás, ezernyi fényképpel műltből és jelenből, csak győzzük végignézni.

Hosszú ideig tartott ennek az anyagnak az összehozása, lehetett is vele munka bőven, azonban megérte rá várni. Először is azért, mert végre van egy erőteljesen megszólaló Varso felvétel, ahol minden hangszer a helyén van, és a dög sem hiányzik a soundból. Másodszor a kvartett szemlátomást egyre jobban összeérik, letisztulnak elképzeléseik, és már nem feltétlenül az a cél, hogy ki-ki megcsillogtassa hangszeres tudását. (Pedig

lenne mit!)

A Varso ugyanakkor nem könnyíti meg sem a saját, sem a kritikuskok dolgát, mivel muzsikájuk egyre szélsőségesebbé, durvábbá válik, ám furcsamód mégis könnyű befogadni ezt a négy tételt. Brutalitása ellenére is szép tud lenni ez a zene, nem számít, ha Pál Viktor hörgésre ragadtatja magát, mert tudjuk, hogy a következő pillanatban úgyis jönnek majd a szép, elszállós ének dallamok. És persze már azon sem lepődünk meg, ha egy súlyos, zúzó, Meshuggah-san matekos gitártéma után egy progresszív betétet kezd el játszani Attila. (Ezt teszi az "Entice Me"-ben is például.)

Progresszív a Varso zenéje abban az értelemben, hogy újító és rendkívül komplex, de a stílusok (prog., grunge, death metal stb.) között úgy ugrálnak, mintha ez lenne a legtermészetesebb a világon. Élnek az önkifejezés eszközeivel, a művészi szabadsággal, és ennek egyszerűen nem lehet ellentmondani.

Cím: Pál Viktor, 3515 Miskolc, Cserép u. 15. Tel.: 20/358-08-53 Kozma Richárd E-mail: varso@chello.hu honlap: www.varso.net A telefonba mondjátok be: Szépséges durvaság!

1634"

Bánfalvi

Backward: Másvilág

A 2002-ben alakult tokaji Backward még tavaly küldte el hozzánk bemutatkozó demóját. Bár ne tették volna...

Mondom ezt azért, mert ezeket a "nótákat" sokáig kellett volna érlelni, mint egy mino-

ségi asztút. Az öt, túlságosan sokáig húzott nyüzött dal annyi egyéniséget és értéket nem képvisel, mint egy üres gyufadoboz. Vagy csúnyán lenyúlt témákból (a nyitó nóta Ossian riffje, az Oasis-os hujjogtatás a Dzsungel és sivatagban, stb.), vagy üres, semmitmondó, gyerekes megoldásokból állnak össze a szerzemények. Technikailag is "borzacsó" a Backward. Néha már azt sem lehet felfogni, hogy mi csúszik mihez viszonyítva. Így például teljesen szétesik a Bortal és a Mi van velem is. Arról, hogy a csapat rettentő "magabiztos" tudomást szerzem finoman fogalmazva gyatra tartalmú és megfogalmazású levelükből. Viszont a Kerekes Sándor gitáros/zenekarvezető által igényesnek mondott zenét én inkább egy innen-onnan összetakolt kezdeménynek nevezném. Van itt hardcore, rengeteg Tankcsapdát majmoló megoldás, és Kispálos alter, sőt a Make Love-ban még a Metallica To Live Is To Die témája is felbukkan. Azonban ezek nem állnak össze egy olyan egységgé, amit az igényes jelzővel lehetne illetni. Énekeik is szörnyű a csapat. Jácint is és Viki is ösztön énekes, hangjuk bizonytalan, és sok alkalommal fülsértően hamis.

Srácok! Annak örülünk mindannyian, hogy nem vagytok homoszexuálisak, és hogy imádjátok a zenét és a zenélést, viszont rengeteg gyakorlást, és önálló nótaszerzést ajánlok ahhoz, hogy legközelebb sikerrel vegyétek az első akadályt.

p.s.: Kedves Sanyi! A stílus nevét így írjuk helyesen: reggae

Greg

BETILTOTT DALOK A LEGENDÁS CPG-TŐL

↓
↓
↓

CPG

EMBÖR VIGYÁZZ!

10 RÉGI ÉS 8 VADONATÚJ DAL !!!

A ZENEKAR ELSŐ STÚDIÓ ALBUMA

MEGJELENÉS MÁRCIUS 20.

AURORA
records

Rage:

DVD

The Video Link

Sanctuary/Gong Express

Ezt a koncertfelvételt '93 őszén rögzítették a hamburgi Dock nevű helyszínen. Ebben az évben jelent meg a zenekar 'The Missing Link' c. albuma, és ezt követően három másik német csapattal - Gamma Ray,

Conception, Helicon - összefogva, a Melodic Metal Tour keretében portyáztak Peavy-ék. Eredetileg '94-ben VHS formátumban látott napvilágot, most pedig DVD-n kerül piacra.

Két okból is nagy jelentőséggel bír ez az anyag, egyrészt mert lényegében a Peavy (bassgitár, ének), Manni Schmidt

(gitár, vokál) és Chris Efthimiadis (dob) felállású Rage egyik utolsó fellépésének lehetünk szem- és fültanúi. Másrészt pedig kordokumentum, ugyanis hitelesen mutatja be azt az időszakot, amikor a metal muzsika világszerte - talán csak Japánt kivéve - mélyrepülésben volt. Ez utóbbról a nyúlfarknyi interjúbevéágásban Peavy is beszél, egyre azt bizonygatva, hogy a kemény műfaj igenis él, és élni is fog. A trió viszont szavak helyett tettekkel bizonyítja a heavy metal létjogosultságát, ugyanis nagyon lendületes, energikus és változatos produkcióval örvendeztet meg rajongóit. Manni képzett gitáros, rendkívül technikásan és tisztán játszik, emellett sugárzik róla, hogy nagyon élvezi, amit csinál. Peavy is jó hangulatban nyomul a színpadon, Chris pedig helyenként tonnákat mozgat meg, csodálom, hogy impozáns - karámos, kétféldobos - Tama dobszerkója kibírta a buli végéig. Ez a felállítás öt lemezt készített, így nem véletlen, hogy érzik egymás minden rezdülését, nagyon egyben van a produkció. (Talán már egy kicsit túlzottan is, és ilyenkor az emberben felmerül az utómunkálatok gyanúja, ám az biztos, hogy "durván" nem nyúltak bele a hangfelvételbe.)

A nézőknek még segítenek is, hogy képben legyen, ugyanis a menüben választhatjuk azt a funkciót, hogy minden dal elején Malcolm Dome újságíró pár mondatban (angol nyelven) ismerteti az adott szerzeményt - pl. melyik albumon jelent meg, mik a főbb stílusjegyei, esetleg miről szól stb. -, és ez még élvezetesebbé teszi a felvételt.

A német konferanszokat angolul (Mr. Dome gondolatait pedig németül) feliratozva is olvashatjuk. Helyenként különféle bevéágásokkal - stúdiófelvétel, próbatermi jam, úti film (Tampa), színpadépítés stb. - szakítják meg a koncertet, és ezek sajnos egy kicsit megtörik a koncert lendületét, nem érezni benne koncepciót, ami zavaró. Erdemes lett volna ezeket egy külön menüpontban elhelyezni, és akkor még jóval nagyobb terjedelemben is működőképesebb lett volna. Az viszont jó ötlet, hogy a "Baby I'm Your Nightmare"-ben a koncertkép alá alkalmanként beágyazták az erre a dalra készült klipjét, ezzel sikerült fokozni a vizuális élményt.

Csak 5.1 Dolby Surround hang jár a DVD-hez, ezért a kétszatomás hangzást kedvelők - és csak ilyen felszereléssel rendelkezők - mostohagyerekként érezhetik magukat. Ettől függetlenül biztos vagyok abban, hogy az ötvenöt perces anyag kellemes pillanatokat szerez a stílus kedvelőinek.

Deni

P. Mobil - Állami Hangversenyzenekar:

Honfoglalás DVD+CD
MEGA Records

A korral haladva, "mindenki kedvenc zenekara", a P. Mobil megjelentette az Állami Hangversenyzenekarral közösen, 1995. december 28-án, a Budapest Kongresszusi Központban rögzített Honfoglalás anyagát DVD változatban. Magában ez a hír is nagy örömmel szolgálhat a rajongók számára, de Lóriék nem elégedtek meg ennyivel, a korongon még, az extrák mellett, egy 1983-as koncertfelvételt is megtalálhatunk. És, ha mindez nem lenne elég, a kiadványt megfejelték egy CD-vel, mely további három bemutatott tartalmaz a történelmi eseményünk feldolgozásából. Ezek közül az egyik a '95-ös "őspremier" stúdió változata. Ez az élet, Babolcsai néni! Az 1978-ban már játszott - erre tanúbizonyságot kapunk a Láng Művelődési Központban, még Vikidál Gyulával készült felvétel kapcsán - rockszvit először 1984-ben realizálódott hanghordozón, a Rocklegendák 3. című bakeliten.

A több tételből (Őshaza, Vándorlások, Harcok, Vérszerződés, Újhaza) álló hangszeres mű - aminek szövegírója Földes "Hobo" László - eredetileg közel tizenöt perces volt, ami a Hangversenyzenekarral kiegészülve majdnem negyven perces hosszúságúra bővült. Amely változat még fennköltebb, és méltó őseinkhez, a Kárpát medencébe belovagoló honfoglaló magyarokhoz. Az akkori öt tétel azóta kibővült...

A szimfonikus verziókban (a DVD-n, és a CD-n egyaránt) a dúsabb, és erőteljesebb hangzás eléréséhez vendégzenészek is hozzájárultak. Feltűnnek a színen Varga János (a koncerten) és Sipkei Zoltán (a stúdióban) gitárosok, továbbá harcidobosok, valamint a kuruckor jellegzetes hangszerén, a tárogatón Fehér László hozza közelebb az ősi időköt.

Megható a "Hazám, hazám" című moldvai csángó népdal Sebestyén Márta előadásában, a művésznek énektudása lenyűgöző, nem beszélve arról, hogy a dal bővelkedik "hajlításokban"...

A DVD-n az 1983-as Honfoglalás rockverziója - amit teljes egészében külön is megtekinthetünk - végig kíséri, mint egy szellemkép a nagyzenekari produkciót, különleges vizuális élményt nyújtva ezzel a nézőknek. Pusztá, magyar király országába, "rónaságába" - ha csak néhány pillanat erejéig - is elkal-

P.O.D.:

DVD

Still Payin' Dues

Atlantic/Warner

Végre egy DVD, amiben munka is van. Nem egy szimplán koncertekből összevágott anyaggal próbálják meg kiszűrni a szemünket, hanem időt fordítottak rá, és alaposan felépítették a dolgot. Ennek a kiadványnak tartalma van, ami indul a San Diego-i keresztény kvartett pályájának alapos, valamivel több, mint egyórás áttekintésével. Ebben a szekcióban a tagság segédkezik a sztori áttekintésében, s visszaemlékezéseiket korhú koncertfelvételek, plakátok, jegyek és fotók színesítik. Illetve betekintést engednek magánéletükbe is, hiszen Marcos Curiel gitáros elkalauzol bennünket kedvenc hangszerboltjába, a dobos Wuv megmutatja házat, vallanak családjukról, és nem utolsósorban megismertetnek bennünket turnébuszukkal is. Ez azonban még csak kezdet.

A színpadon kívüli felvételek menüpont szintén rejteget érdekességeket, főleg, hogy ez is több alpontra oszlik. A Youth Of The Nation (Around The World)-ben a P.O.D. rajongók (azaz a Warriorkor) odaadásáról és fanatizmusáról kapunk képet (San Francisco-tól Stockholmon át egészen Nürnbergig), a Cruisin' Tokyo felér egyfajta városnézéssel (elvégre amerikai turisták kameráztak), illetve videóztak a roadok, technikusok is, s ebben is akad néhány mókás jelenet. Végül, de nem utolsósorban még ide tartozik az a Los Angeles-i koncertfelvétel, amely során a "Without Jah, Nothin'" reggae-s örületét nyomják el a dal lemezes változatában is szereplő Bad Brains torokkal, H.R.-rel, aki stílusosan egy királyi palástban jelenik meg...

Külön fejezetet kapott az "Alive" klipes cselekményének rajzos vázlata (vagyis amiben kockáról-kockára leskicelték, hogy milyen képi megoldások legyenek a videóban). És, ha már a klipeknél tartunk, ebből is található ezen a kétórás DVD-n egészen pontosan hét darab. Közülük ritkaságszámba megy a még 1996-ban készített "Selah" Rage Against The Machine-es, latinos betétű, borult témája (ez még a Rescue Records nevezetű keresztény kiadó által gondozott "Brown" CD-jükön szerepelt), illetve ugyanígy kevesebbet lehetett látni a tévében a "Southtown" kerti partis, meg a "Rock The Party" rap-metalos buli himnuszának videóit 1999-ből. Ugyanakkor a maradék négy klip ("Alive", "Youth Of The Nation", "Boom" és "Satellite") már mindenkinek a könyökén jöhet ki, annyit játszottak az elmúlt két évben.

Aki pedig úgy gondolja, hogy ezzel véget ért a kínálat, az téved, mivel ezenkívül további három dal (a visszafogott "Hollywood", a rapes "The Messiah", valamint a "School Of Hard Knocks") koncertfelvételére is lehet egyet zúzni, továbbá egy fotóalbumba is "belelapozhatunk". Mindezekből együtt kiderül, hogy a P.O.D. (azaz Payable On Death) nem egy egyik napról a másikra befutott divatbanda. 1992 óta próbálnak érvényt szerezni reggae-s és latinos hatású, olykor thrash funkos, vagy ska punkos rap-metaljuknak. Egyszerűen most jött el az idejük. Mellesleg ez a DVD méltó lezárása is lehet egy korszaknak, főleg azután, hogy időközben az alapító gitáros, Marcos otthagya társait. Aggudalomra azonban semmi ok: már meg is van az utánpótlás Jason Truby (ex-Living Sacrifice) személyében.

Bánfalvi Ákos

dozhatunk, többek között egy kicsikó születés utáni "számrpróbálgatásait" csodálhatjuk meg.

Az utolsó cigaretta helyett az extra menüre kattintsunk! Itt Wolf Péter zeneszerző/karmestert láthatjuk testközelből, munka közben (3'48"). A Werklmben pedig bepillantást nyerhetünk az előkészületekbe, próbákba, a közreműködők és az érintettek (Zakar Zoltán, Wolf Péter, Samu László, Waszlavik Gazember Sámán László stb.) nyilatkozatainak kíséretében (16'19"). Majd az eredeti kameraképekből (3'34"), és a sajtóvisszhangokból kapunk ízelítőt. Az utóbbinál újságból való kiillózással (kitépésekkel) találkozhatunk, mely cikkeket teljes egészében a www.pmobil.hu weboldalon olvashatunk el.

Végül pár gondolat a CD-ről: A fentebb már említett '78-as bulin, még Bencsik Sándor, Cserháti István és Mareczky István közreműködésével hallhatjuk a magyar rock alapművét, ezúttal digitalizált változatban. Vikidál történelmi korok iránti érdeklődése már ekkor nyilvánvalóvá vált... Ez a Láng-beli felvétel igazi csemege a hallgatóknak, bár a befejezésnél/lekeverésnél, a "vágók" jobban odafigyelhetek volna... Az 1996-os stúdió anyagnak egyetlen egy hibája van: Lóri Intrója lehetne hangosabb.

Fantasztikus, Szimfonikus, Mobilikus!

LacEm

Deep Purple:

Heavy Metal Pioneers

Warner

Nincs szerencsém ezekkel a korábban, videókazettán publikált, napjainkban exhumált, és DVD-n újra kiadott cuccokkal. A Classic Rock Legends sorozatnál hiányoltam a különleges részletekbe belefolyó beszélgetéseket, és egyéb, a tagok által elregélt, sehol sem hallható, fel nem lelhető zenekari infókat, történeteket. Az 1991-ben videókazettán, Heavy Metal Pioneers címmel napvilágot látott, a napokban, újra hozzá férhetővé tett, a Deep Purple pályafutását nem átfogóan bemutató - Coverdale-es korszakról futólag tesznek említést - dokumentumfilm sem nyűgözött le teljes egészében, hiszen erről éppen a koncertfilm maradt le. Hmm... Nem azt mondom, hogy nem hallhatjuk/láthatjuk itt a nagy múltú rock csapat jelentősebb tételeit, ám ezek a szűnyogcipősszerűen rövid, nem éppen csúcs technológiával készült bejátszások, csonka foszlányok, mintsem egész dalok. Ráadásul - részint - valamennyi sebtiben összetakolt, olcsó válogatáslemezeken a nótákba (Black Night, Smoke On The Water, Woman From Tokyo, Stormbringer, Highway Star, Speed King, Burn, Strange Kind Of Woman) gabalyodhatunk. Pozitívként említeném meg a tagok visszaemlékezései, érdekes elbeszélései okozta percek, illetve a menüben fel nem tüntetett élménydús, káprázatos jelenetek. A legtöbbet Ritchie Blackmore hatalmas, virtuóz szólóit láthatjuk újra meg újra; jellegzetes játéka, "izei", technikája nélkül a '80-as években egyetlen "gitárgimnasztikázó" sem ragadott volna hangszert; például a nagyképű Yngwie Malmsteen, és Gary Moore is másképpen nyúné a húrokat. Arról nem is beszélve, hogy ha bemész egy hangszerboltba, biztos, hogy húsz percen belül, felhangzik egy gitár a Smoke On The Water jellegzetes riffje. És ha már "követőket" emlegetem, megjegyzendő, ha a '60-as évek végén nem alakultak volna meg, később nem jött volna létre - többek közt - a Whitesnake, a Dio, és az Iron Maiden sem. Ian Gillan jellegzetes tónusait, sikolyát nem kevésszer hallhatjuk viszont Rob Halford, David Lee Roth (az első Van Halen albumon kiváltképp) valamint Bruce Dickinson énekstílusában is.

Egyik célként azt említi a filmben John Lord, hogy szeretnék túlélni a '93-as esztendőt. Ez sikerült nekik, sőt! A bögös Roger Glover az idén február végén tudatta a világgal, hogy akkoriban hagyta el a Royaltone stúdiót, ahol Michael Bradford producerrel, rövid alatt rögzítettek tizennégy dalt a legújabb, augusztusban megjelenő nagylemezükhöz, amelynek hangzása véletlenül is hasonlít Kid Rockéhoz.

Kezdem azt hinni, hogy szándékosan hagyják le a kellemes meglepetéseket az efféle darabokról a szerkesztők. A borítón jelzettel ellentétben én japán nyelvű feliratot is leltem a menüben, aminek nincs sok értelme, bár a második nekifutást ezen tettem. Igaz, poénból. Azért, hogy megtudjam, melyik és hány darab írásjel jelentheti a riff, és a rock szócskát, vagy hogy a '74-es, négy-száz-ezer ember jelenlétében lezajlott California Jam történetének elbeszélésekor kibogozzam, mely írásjelek mögött bújk meg az Earth, Wind & Fire vagy a Black Sabbath neve. Okosabb nem lettem.

57 perc

-norbitam

Night Of The Guitar

Classic Rock Legends/Stereo Kft.

DVD

A Classic Rock sorozat egyik legértékesebb gyöngyszeme ez az egyórányi koncert. Az 1991-es felvételeket két estényi műsorból válogatták.

Úgy kezdődik, hogy Miles Copeland az ötlet szülőatyja (meg minden producerek egyik legnagyobbika) szinte pankrátor műsorokhoz illő pátozzsal bejelenti, hogy őt a jóisten kérte fel, hogy rendezze meg a legnagyobb gitárosok koncertjét. Szerencsére hallgatott a jó szóra...

Így aztán olyan egyéniségeket láthatunk egyenként és néha együtt a színpadon, mint Ronnie Montrose, Robin Trower, Laurie Wisefield (Wishbone Ash), Dave Sharman, Jan Akkermann (ex-Focus), Rick Derringer, Ian Crichton (SAGA), és az itt még szemtellenül fiatal Danny Darekovic.

A felvételek szépsége az a sokszínűség, amit a nagy öregek (Akkermann, Trower, Montrose) és a kifejezetten fiatalok (Sharman, Darekovic) biztosítanak. Csak a zenekar fix (Livingstone Brown-basszus, Clive Mayuyn-dob és Lyndon Connah-billentő, ének), körülöttük jönnek-mennek a technikai zsenik és a bluest szívből játszó rókák.

Zeneileg a legnagyobb meglepetés a Focus volt gitárosa-zenei agra Jan Akkermann, aki nagyon finom fúziós zenét művel, hallatlan érzékenységgel. Sokan a közönségből bevallottan a Quasimodo szépségű Robin Trower miatt jöttek, aki fehér Strato-jához úgy tud nyúlni, ahogy kevesen.

Vagy itt van a józannak semmiképp nem tűnő Rick Derringer, aki amorf alakjával nem túl lenyűgöző, mégis bármit játszik, a legtöbb étellel ő tölti meg a deszkákat. (Ebben ugyan egy vokális nő és a Hang On Slooply feldolgozás is segíti...) Ő el is ismeri a köztes interjú szösszenetek egyikében, hogy a jamelés ellenére, vagy épp azért, van közöttük egészséges rivalizálás.

Gitárosoknak és a gitárhoz fanatikusainak kivételes csemege. Csak úgy repkednek a Fenderek, Jacksonok és Gibsonok...

Balage

Gamma Ray:

Lust For Live

Gong Express

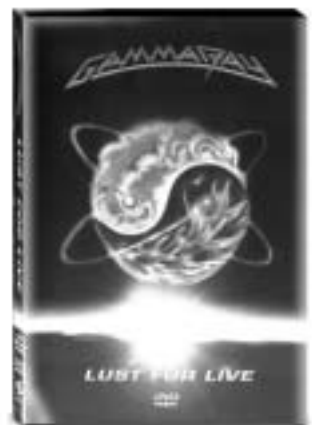
DVD

Egyre kevésbé értem, miféle szellem szállta meg a DVD-kiadványok szerkesztőit? Rövid időn belül ez a második rock DVD, melynek zenei anyaga már-már muzeális értékkel büszkélkedhet (a Spock's Beard volt az első). A Gamma Ray anyaga az 1993-as (!) Insanity & Genius turnén került rögzítésre. Ekkor még Ralf Scheepers volt az énekes, a balkáni helyzet pattanásig felszült, s az MDF volt a kormányzópárt. Belegondolni is szédtű, mi minden történt azóta, ami mind érintetlenül hagyta ezt a korongot.

Ámde minden rosszban van valami jó, mondják az okosok; ez esetben ez a jó nem lehet más, mint hogy hallhatjuk Scheepers énekelni a Gamma Rayben. Neki ugyanis ez volt az egyik - ha nem épp az - utolsó megmozdulása a csapat kötelékében. A lemez sok erőssége közül ez az egyik legmarkánsabb; mert a műfajban vannak ugyan jó énekesek szép számmal, no de olyan irgalmatlanul bikás, hasogató orgánusmot, mint Ralfé, bizony lámpással kell keresni. Talán a Judas Priest neve juthat eszünkbe egyedül mai napság. Scheepers élőben is hozza az elképesztő énektémákat, bár itt már nyilvánvalóbb, miért ragadt le a germán metal-színtéren, s miért nincs éppen a Priest-ben: hajlamos nagyvonalúan kezelni a dallamtémákat, és előadásmódja sem a legszuggesztívebb. Ezzel együtt élmény, amit csinál, vérbeli power metal énekes.

Az egész anyag, a DVD-technológia jóte-kony hatásaként, maximálisan kiszolgálja a zenei finomságokra vágyók igényeit. Van itt igen szép, hangszerenként jól megkülönböztethető koncerthangzás, meglehetősen koncerthangulat - tán csak maga Scheepers lóg ki ebből kicsikét -, látványos fénytechnika és minőség is. Az egész show, úgy ahogy van, remek szórakozást nyújt; a zenészek ügyeltek rá, hogy belel-jék magukat a muzsikálásba, és ezt a vágó sikeresen meg is jelenítette. Az egyes szőlóknál, betéteknél többnyire azt a zenészt lehet látni, aki éppen elköveti a fontos hallgatnivalót (ez bár triviális igénynek tűnhet, van rá példa, hogy nem mindig teljesül); a műsor szerkezete is korrekt metszetét adja a Gamma Ray korai korszakának.

folyt. a következő oldalon

folyt. az előző oldalról

Némileg csalódást keltő viszont a különféle közbespékelt momentumok színvonala, lásd stúdiófelvételt, álinterjúk stb. Ezekből bizony semmi hasznosat nem lehet megtudni, miközben a csapat folyvást sörszagú poénokkal szórakoztatja a jobb sorsra érdemes befogadó közeget, végig illuminált, vagy csak szimplán primitív képet mutat magáról; intellektüelek tehát eme közbjátékokat nyugodtan skippelehetik. Ugorjanak, pl. az egybekomposztált Halloween-torzóra (I Want Out - Future World - Ride the Sky), ami komoly nosztalgikus nyálcsorgást indíthat meg hajlottabb korú rockrajongóknál - még így csonka formában is.

Szemnek-fülnek egyaránt kellemes kis anyag ez, kevés és könnyedén kiiktatható hibával. Ajánlom mindenkinek, akinek módja és lehetősége van megtekinteni.

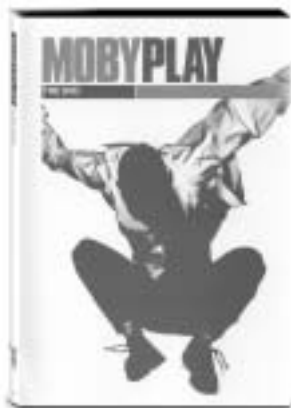
fehértomo

Moby:

Play

EMI

DVD

Egy nagy zeneszerző, előadó első DVD albumára sikerült szert tennem, ami nem más, mint Moby Play lemezének rengeteg extrával ellátott változata. Az első kellemes meglepetés a doboz kibontása után fogadott. Apróság, de fontos, a lemezeket mindenféle erőszak nélkül ki lehet venni a tokból, és nem kell attól tartani, hogy kettétörik. A meglepi még folytatódott, de menjünk csak szépen sorban, miket tartalmaz a korong.

A menü logikus elrendezésű, eltérve a lehetetlen, ebből is az első a **Play The Videos** fejezet. Megtalálható rajta a Bodyrock, Honey, Find My Baby, Porcelain, Natural Blues, Run On, Why Does My Heart Feel So Bad, összesen tíz darab klip (a Natural Blueshoz, a BodyRockhoz és a Porcelain-hez két különböző változat is készült). Nagyon bemutatni szerintem nem kell ezeket senkinek, hiszen a zenei adók agyonjátszott darabjai voltak. Talán újdonság lehet, hogy ezek közül öt sohasem jelent meg Európában. Részemről a Why Does My Heart Feel So Bad szinte a megunthatatlan. Meg kell azt is említenem ezzel kapcsolatban, hogy személyesen Moby mester rajzolta a klipet (mellesleg a Natural Blues-t is). A Bodyrock idióta táncosai vicces percekhez hoznak házuk tájára, főleg a második változatban egy kis Moby-s nehezítéssel. Képmínőségre nem lehet panasz, a hangra szintén nem mert 5.1-es formátumban van. Ami már csak azért se rossz, mert így végre nagy kedvenceim időtálló formában vannak bekészítve a polcra.

Következő rész a **Moby's Megamix** ami egy 88 perces már-már végtelennek tűnő remix. Ez tulajdonképp 19 darabból áll, ami a Play albumra épül. Trance hangzásvilággal és néha elgondolkodtató futurisztikus képekkel, szigorúan 5.1-es hangminőséggel. Többszöri hallgatás után egyre jobban megkedvelhető.

Mókás fejezethez értünk, ami nem más mint a **Give An Idiot A Camcorder**. Ez Moby saját készítésű 20 perces kirohanása az utóbbi másfél évről, ami azért túlnyomórészt igen mulatságosra sikerült (nem tagadom néhány farszto perc is volt benne). Tizen-négy részből áll, ami egy műanyag hallal való szórakozástól kezdve az álinterjúkon keresztül a koncertrészekig (apropó koncertrészek, lenyűgöző azt a hatalmas tömeget így látni egy élő bulin, főleg mulatni) minden megtalálható benne. Minden esetre van humorérzéke a srácnak. Ez az egyetlen sztereo "hangú" anyag a lemezen, itt nem is nagyon lett volna értelme a Dolby Digital-t erőltetni.

Talán az album legjobb részéhez értünk a brit televízió Jools Holland Showmúsorában rögzített kb. 200 fős közönségnek tartott műsor a **Live On Tv Jools Holland**. Hat szám szerepel itt (Natural Blues, Go, New Dawn Fades, Everloving, Porcelain Acoustic) élő előadásban. Számomra messze a legjobb hangulatú rész, nagyon profi kivitelezéssel. Utólérhetetlen hangulatú, és nem lehet elégszer megnézni (ebből azért elviseltem volna egy komplett, önálló DVD anyagot). Meg kell jegyeznem, hogy 5.1-es hangzással falrengető basszusok... és tökéletes térhatás bontakozik ki. Nem lettem volna a szomszédok helyében, képzelem mi szűrődhet át a falakon.

Csodálkozva vettem észre, hogy a doboz tartalmaz még egy CD-t. Ez egy "mezei" audió lemez, Moby 62 perces remix munkájával. (Mellesleg ez található meg a DVD változatban, igaz ott egy kicsit kibővítt, 88 perces formában). Tehát a remix változatot nyugodtan hallgathatjuk munkába menet a kocsiban.

A számítógép tulajdonosok számára létezik még a diszken egy Beatnik Player nevezetű program, amivel, no meg némi kreativitással két szám segítségével mindenki elkészítheti saját remix verzióját. (Természetesen ehhez DVD-ROM szükséges!)

Összességben egy nagyon jó albummal van dolgunk. Nekem a Top 5-ben mindenképp benne van. Amit esetleg egy kicsit hiánylok az az, hogy lehetett volna több koncertfelvétel vagy akusztikus rész és egy kicsit több komolyabb anyag, meg talán egy rövidebb remix rész. A Porcelain szám egy picit sokat szerepel az albumon (a remix-szel együtt 7 alkalommal találkozhatunk vele). Egy biztos, ebben a 220 perc tömény Moby-ban nem fog csalódní senki. Bárton tudom ajánlani minden rajongójának.

{MCK}Olah Dzsenaifer

Géczi László:

365 nap alatt a rock körül

Palatinus kiadó

A Magyar Távirati Iroda (MTI) honlapjához csatlakozó Rockhaló (www.rockhalo.hu) szerkesztője "követte el" ezt a kalendáriumot, amely hiánypótló a hazai piacon. Géczi Lászlónak korábban olyan műsorai voltak a Magyar Rádióban, mint a Nyitott blues rejtelmei, a Lélekből soul, a Fekete rhythm and blues fehérben vagy a Rock líra. (Nem is tudom, hogy az utóbbinak miért nem tudott furnányosabb címet adni?) Szóval emberünknek van némi köze a műfajhoz, arról nem beszélve, hogy már óvodás volt, amikor Bill Haley 1954. április 12-én lemeze vette az örökbecsű és hervadhatatlan

Rock Around The Clock-ot, mely alapján sok szakíró ezt a napot kiáltotta ki a rock születésnapjául. Tehát a műfajjal együtt cseperedett és vált nagykorúvá. Előljáróban megjegyzem, hogy a kötet magyar, vagyis hazai eseményeket nem tartalmaz. Jól jönne egy ilyen kötet is, hiszen nem tudom napra pontosan, hogy mikor is lépett fel a Kisstadionban a "Winwoodtalanított" Spencer Davis Group, vagy végül játszott-e a Fenevad Fesztiválon a Nazareth? A rajongók homályosuló emlékezetében pedig nem bízom. Na, de térjünk a könyvre!

Attila ifjúsága - történelmi zenemű ösbemutatója

Pomázi Műv.Ház, 2003. február 23.

Szakács Gábor

A Magyar Vár Alapítvány rendezvényének keretében került sor kollégánk, Szakács Gábor történelmi zeneművének élő bemutatására. (A lemez előző számunkban már "lemeztelenítettük".)

A lemezkészítő csapat teljes létszámban állt színpadra. Onnan csupán Horváth János hiányzott, aki most (is) a keverőpult mögött állt. Csellón helyette az amúgy is színpadon ülő Nagyné Bartha Anna játszott. És rögtön a technikai (hangosító) személyzet dicséretével kezdem, akik szedett-vedett felszerelésekből is csaknem stúdió minőségű hangot tudtak elő-

STAGEDIVING 2003 FESZTIVÁL

EKTOMORF, REPLIKA, SZEG

Miskolc, február 21.

Egy félszázados műfaj története rengeteg adatot szolgáltat, és minden bizonnyal kimaradtak a kötetből olyan események, melyek egyik-másik rajongónak valamiért emlékeztetése. Pl. melyik napon vette Mick Jagger feleségül Bianca-t, vagy mikor büntették meg 5-5 fontra Jaggert, Keith Richard-ot és Bill Wyman-t egy benzinkút falának levétele miatt? (Na, most ironizálok, de egy másik MTI-kiadványból ezeknek az eseményeknek megtudtam a dátumát.) Ebben a kötetben tehát napok szerint kutakodhatunk az események iránt. Aki arra kíváncsi, hogy X vagy Y mikor született, vagy adott esemény mikor történt, annak bizony végig kell olvasnia a kötetet. Bizony elkelt volna egy névmutató, bár a terjedelmet növelte volna. Bevallom, nem olvastam az első betűtől az utolsóig végig a munkát, de viszonylag kevés elírást találtam. Mindenesetre a Deep Purple orgonistája tudtommal h nélkül Jonnak írja a nevét és Hendrix egyik bandája a Band Of Gypsys volt. A kötetet a neves karikaturista "Dluho", vagyis Dluhopolszky László jól eltalált rajzai illusztrálják. Talán csak Tina Turner képe nem telitalálat, ha nincs odaírva a neve, meg nem fejem... A 24 rajzból 15 gitárost mutat, aláhúzza ezzel is a rock vezető hangszerének szerepét.

Elősorban ötlethiányban szenvedő médiamunkatársaknak ajánlom a könyvet.

(416 oldal)

NNP

varázsolni. Erdemüket az sem csökkenti, hogy a lemezfelvételt is ők készítették.

Ilyen technikai háttér mellett gyerekjáték lehetett muzsikálni - gondolhatnánk. De persze nem így volt. A főszereplő Szakács Gábor (ének, akusztikus gitár, szerző) megfázással, torok problémákkal - szó szerint - küzdött, harcolt. Ezt olyan jól titkolta, hogy az avatlatlanok semmit nem vettek volna észre ebből, ha két tétel közötti mézes teával történő öblögetésére maga föl nem hívja a T. Publikum figyelmét.

A próbák hiányát a muzsikusok profizmusa és a témakörhöz, a zeneanyaghoz szívvel-lélekkel való hozzáállás pótolta. Így végül egy nagyon jónak minősíthető produkciót kapott a fogékony közönség. Igaztalan és részrehajló lennék, ha bárkit is kiemelnék a szereplők közül. A két énekes (a női hang Sárdi Barbara volt) érthetően artikulálta Friedrich Klára dalszöveg-nél többet mondó verseit.

Köszönet mindenkinek, aki ennek a produkciónak létrejöttéhez és előadásához hozzájárult. Ismétlés - remélhetőleg teljes felállásban - május 25-én Tápiószentmártonban, a Kincsem-parkban 14 órakor.

NNP

Szeg

X Néhány magyar underground zenekar összefogásának és az E.Z.S. Music kiadó támogatásának köszönhetően valósulhatott meg az a koncertsorozat, ami a miskolci Ifiházat is érintette. Amint a turné elnevezése is sugallhatja, kemény és pörgős zeneka-

Replika

rokat toboroztak a turnéra, az már más lapra tartozik, hogy a külföldön is egyre inkább bejáratott névnek számító és a láttok alapján ereje teljében lévő Ektomorf csupán kb. 100 ember fantáziáját mozgatta meg. Kevésen voltunk, de a lelkesedésre nem lehetett panasza a szervezőknek, az alkoholkúrával egybekötött átmozgató edzés megtette a hatását: a teremben végig izzott a levegő.

X A meghirdetett triumvirátusból szegény Szegéknek a bemelegítés jutott, ami korai időpontban, egy éppen gyülekező közönség előtt nem lehet a leghálásabb feladat. Hogy sikerült megbirkóznunk a feladattal, kései befutásom miatt csak sejtéseim vannak, bár két tagnak az Ektomorf koncert alatt mutatott formációs táncmozdulataiból ítélve színpadon brutálisak lehettek. Sorry, legközelebb majd tartunk egy teljeskörű vizitét.

X A Szeg modern metal kezelése után az utóbbi években szemléletbeli és zenei átalakuláson egyaránt keresztülesett Replika következett. Csató Petiék már csaknem egy évtizede színen (helyesebb lenne azt mondani, hogy a felszín alatt) vannak, folyamatosan dolgoznak, az anyagaik is menetrendszerűen érkeznek. Ám a teljes történethez hozzátartozik, hogy a közelmúltban történt egyfajta megtérés, a zenekar tagjai nyíltan vállalták az egyik keleti tan iránti elkötelezettségüket. A hit gyakorlása természetesen a zene mondandójára, és tartalmára is hatással volt, átfőrt, mögöttes értelművé és csendesebbé tette azt. Ami nem rögtön azt jelenti, hogy a csapat meditációval töltötte volna az egy órát vagy hogy végleg kiveszett volna a hév, mert ahol az egészen korai, a mainál spontánabb és fajsúlyosabb számok megkívánták, ott nem lehetett lacafacázni, nyomni kellett a metalt.

X Számomra inkább ez a kettősség volt zavaró, mármint a "hitetlen" éra zsigerekből nyomuló, de külföldi hatásokon pallérozódó agresszív metaljának és a mai, a szellemi fennhatóságot hirdető, ezért inkább sokkal gondolkodóbb és higgadtabb vonalának a keresztezése. Meg is lepott, hogy a közönség milyen jól kezelte a helyzetet, még a tők lírai, hitből fakadó alászállásokat is toleránsan figyelte. Én abszolúte elismerem a Replika érdemeit, kitarását és az sem zavar, hogy a zenéjüket félig-meddig egy vallási irányzatnak rendelik alá, viszont így, előben kissé rendszernélkülinek találtam a show-t, nem éreztem benne az egységet és a koncepció kiforrottságát. Egyébként a srácok profin játszottak, és aktivitásukra sem lehetett panasza.

X A nap főprodukcióját a Németországból nemrég hazatelepült Ektomorf tartotta, akik interjúikban rendszeresen hangot adnak a kint szerzett csalódásaiknak, ám lefogadom, az elmúlt időszaknak nem csak bőjtje volt, de hozománya is bőven lesz. Egy-

részt már az is nagy szónak számít, ha egy zenekar kint verheti el a tanulópénzt és tapasztalatokat gyűjthet a teljesen más elven működő zeneiparról. És persze esténként zenél. Már ha csak olyan tüzzel - és a bizonyítani akarás miatt megkettőzött erővel - amivel rájuk mindig is jellemzően Miskolcon is hengereltek, akkor lerakhatták a kinti karrierjük alapjait.

X Valahogyan így kell tiszta érzelemből és lendületből muzsikálni. Az Ektomorf bizonyos elfoglaltsága miatt soha nem tudott eredeti lenni, de távol állnak bármilyen szintű póztól. A Farkas testvérek mellett folyamatosan cserélődtek az emberek, ám jöhetne bárki a zenekarba játszani, kétségtelen, hogy ők ketten a csapat hajtómotorjai. Ha egyszer felpörögnek, nem lehet őket leállítani.

X Odaadás, csilláppíthatatlan düh, fortyogó érzelmek, mindez több mint egy órába sűrítve, szinte félszavakkal, a lehető legdirektebb módon, a metal eme nyers és kíméletlen nyelvén: ez az Ektomorf előben. És a szövegek, a spontán, indulatos szavak nem levegőbe puffogatott frázisok, mert mögöttük valós emberi sorsok és személyes tragédiák húzódnak meg. Ez a fajta őszinteség sugárzik az előadásból, ezért itt olyan dolgokkal is szembeesünk, amikkel a lemezen nem.

X A program nagyon változatosra sikerült, az egyik blokkal meg is leptek rendesen, hiszen egyhuzamban ledarálták a "Romok alatt" című demo teljes anyagát. A thrash invázió mellett az újabb keletű, roma folk elemekkel operáló darabok is előkerültek, átfogva a teljes Ektomorf életpályát. A zenekar hangzása messzemenőig kielégítő volt, ilyen robajjal már régen szántották fel az Ifiház színpadát. A pogót és a színpadmászt saját felelősségre mindenki kipróbálhatta, mondom, ebben a "szegek" élen jártak.

X Az utóbbi egy-két lemez alapján nem voltam belehabarodva az Ekto-ba, de elég egy ilyen buli, hogy másképpen szemléljem a dolgaikat. Kár, hogy csak ennyien részesültek a legjobb hazai koncertzenekar nyújtotta élvezetekből.

Simkó - Fotó: Mocsi

Ektomorf

A következő számhoz az apróhirdetések beküldési határideje: **2003. április 18.** A beérkezett hirdetések néhány napon belül honlapunk - www.rockinform.hu - Börze rovatába is bekerülnek!

ViaN KLUB

Miskolc, Győri kapu 57.
Tel.: 46/357-072

Állandó programok:
pénteken és szombaton
élőkoncertek!

Nyitva tartás:
20.00 - 04.00

21.00 - Sörterasz,
23.00 - ZTE

Pelikán Rádió 93.6 Gödöllő

Rockinform
tallózó minden
hónap első
csütörtökén
20-22 óráig

Életműsorozat
minden hét
szerdán 19-21
óráig

Rocklexikon
minden hétfőn
22-02-ig

Hangszer adás-vétel

Eladó egy **Fender Stratocaster** Roadhouse (amerikai) gitár! Irányár: 320.000 Ft. Tel.: 30/987-45-07

Eladó egy **fekete karámos dobucc** duplázóval. 12"-13"-os függők, 16"-os Tam-Tam Remo és rezgő bőrkkel, 22"-os ládbob Premier díszbőrrel, vastag Sonor pergővel, Remó bőrzéssel és Veiger tokkal. Zildian lábcinipár, 20"-os kísérő lldian cin, 16"-os Avedis Zildian és 15"-os Edge Zildian beütőcinnek, 16"-os Paiste kínai cinnel, vastag állványokkal, ütő tartóval. Érd.: 20/457-28-80

Hartke 3500 bass erősítőfej: mosfet 350 wattos, 4/8 ohm, csöves előfok, 10 sávós grafikus equalizer, állítható kompresszor eladó. Irányár: 190.000 Ft. Érd.: 20/340-75-31

Hughes & Kettner Basskick 700 bass erősítőfej (400 watt, 4/8 ohm, csöves előfok, beépített kompresszor, speciális frekvencia szűrő rendszer) 2 db láddal: H&K bass láda 4x10" és H&K sub láda 1x16" eladó. Irányár: 320.000 Ft. Érd.: 30/452-85-40

Eladó Miskolcon **EMU ORBIT 9090 szintetizátor** hangmodul, kifogástalan állapotban, 125.000 Fr-ért. Tel.: 46/353-269 v. 20/490-10-00

Epiphone Studio II szólógitár, Regent 30 wattos erősítővel eladó. Cím: Fekete Péter, 1085 Bp., Mária u. 7., Tel.: 30/240-54-05

Eladó egy **Trace Elliot** elektroakusztikus gitárerősítő. Érdeklődni: 30/985-07-49

Japán gyártmányú **Fender SQUIER** gitárt vennék. Tel.: 88/371-348

Samick gitár, kifogástalan állapotban eladó. Tel.: 70/284-26-17

100 W-os, **Reflex típusú basszuscombo**, kitűnő hanggal, kifogástalan állapotban eladó. Ennyiret jobbát nem találás! Ár: 52.000 Ft. Érd.: 20/476-88-34

Eladó egy **Samick és egy Fenix satus szólógitár** tokokkal, megkímélt állapotban, egy Korg AXG30 pedálsor, 400 W Marshall másolatú láda 50 W erősítővel megkímélt állapotban gitárhoz, 100 énekcucc márkás mikrofonnal, 15 W Vermona gitáralap stb. 20/457-28-80

Dobosok figyelem! Gumilapos gyakorló dob felszerelés kedvező áron. Hangtalan gyakorlás akár éjjelkor is! Tel.: 20/925-59-77

Eladó **Peavey Classic 50/410-es** 4 hangszerős, 2 csatornás gitárcombo, 4 tartalek csővel. Ár: 199.000 Ft. Tel.: 20/966-52-05

Zenész kerestetik

Keresünk **15-16 év körüli gitárost, basszusgitárost és énekest**. Hatások: Maiden, Hammerfall, Ossian, Demonlord, Lordi. Fontos: min. 1 év gyakorlat, cucc. Tel: 20/956-56-57 (Csabi); 20/348-89-32 (Balázs) Bp-i metál zkr. klasszikus női énekkel (Nightwish) sürgősen **basszusgitárost** keres. Tel.: 20/9288-893 (Boldizsár)

Billentyűst keresünk működő blues-rock zenekarunkba. Ha rászánsz némi szabadidőt,

nem bánod meg! Életkor nem akadály! Free Road Gang, 367-3181, este.

Veszprémi, lemezfelvétel előtt álló, modern metál zenekar; céltudatos, énekelni tudó **énekest** keres. Érd.: 30/457-71-98

A Watch My Dying zenekar még mindig keres egy megfelelő tűrképességgel, jó cuccal, nagy koncertezési vágygal, kis arccal, némi rutinnal rendelkező és színpadon elmebeteg megjelenést produkálni hajlamos, **gitárost!!!!** Aki magára ismer; vagy tud egy ilyen arcot, ne habozzon megkeresni minket!! E-mail: w.m.d.@freemail.hu, tel.: 30/606-54-79, fax: 33 445150, Eszenyi Imre

Gitáros énekesnő saját dalokkal Budapesten zenésztársat, együtttest keres. Stílus: dallamos popzene, igényes szövegek. Hangszerelés: elektronikus ill. gitár, billentyű stb. Érd.: 30/448-27-24

A Szolnok megyei gótikus death-doom-ban utazó Black Fever **basszusgitárost, gitárost, férfi énekest, és csellistát/hegedűst** keres. Cuccal, tudással és hatalmas fanatizmussal rendelkező emberek jelentkezését várjuk (főként Szolnok, ill. Heves megyéből) az alábbi elérhetőségeinken: blackfever@webmail.hu, 20/356-08-69

Alakuló budapesti zenekar (átlag 21 év) **csellistát/hegedűst és basszerost** keres. Stílus: alternatív-rock/grunge. E-mail: vinyo@freemail.hu Tel.: 20/574-98-28

Miskolci punk zenekar keres cuccal rendelkező **basszusgitárost és (fiú)énekest!** Tel.: 30/424-71-08

Bonyhádi, képzett, kreatív, gyorsan tanuló **billentyűs**, nem kezdő (!), koncertező (!) zenekart keres. Stílus: hard rock, pop-rock. Tel.: 30/850-71-79, Gyuri.

Bonyhádi technikás, kreatív **basszusgitáros**, nem kezdő koncertező zenekart keres. Stílus: pop-rock, blues, hard rock, progresszív rock, alternatív... Tel.: 30/310-68-04, Péter.

Egyéb

Progressive rock, jazz-rock, blues, psychedelic korszak legnagyobbjai **CD-n eladók!** Több mint 2000 db-os listával floppy-n látok el minden érdeklődőt (válaszboríték ellenében)! Tel.: 76/417-672 v. 76/485-955, e-mail: duvid@freemail.hu

Gitároktatás kezdőknek, haladóknak, vidékre is, basszuson is. U.i.: eladó japán Jackson gitár Bartolini hangszedővel 85.000 Ft, torzító 7.000 Ft-ért. Tel.: 256-26-15

Dr. Rhythm intenzív doboktatás Budapesten a belvárosban, kezdőknek és haladóknak audiovizuális segédesszűkökkel. Tel.: 30/922-47-86

A rockzene minden területéről keresek főként külföldi újságokból származó képeket, de érdekelne magyar Bravóból, PopCornból származó képek is. Ezen kívül felvásárolnám külföldi rockmagazinjaidat is! Tel.: 48/420-054 vagy 20/9669-278, Ákos.

Eladó vadonatúj (nem használt), **fekete Doc. Martens bakancs** (nyolcsoros, acélbetét nélküli), 37-es méretben. Érd: 20/472-16-44

Próbahely kiadó Csepelen, teljes felszerelést biztosítunk! Laney, Marshall, Kustom erősítők. Tama Imperialstar dobucc, Paiste, Sabian tányérok. Új zenekaroknak kedvezmény! Tel.: 20/957-44-00 v. 20/346-55-45

Gitároktatás kezdőknek és haladóknak, blues, rock, heavy metal műfajokban. Az adott stílusról kép- és hanganyagom van! Gitárt és egyéb felszerelést biztosítok, hívj bátran! Tel.: 20/957-44-00, Lovas János, e-mail: lovasfrenkjanos@hotmail.com

Kereselek a Bon Jovi "The Power Station Years" című albumát megkímélt állapotban! Csak kazetta érdekel, CD nem! E-mail címem: malacka1@vnet.hu

Radics Béla rajongókat és gyűjtőket keresek kapcsolatfelvétel céljából! Mindenfajta minőségű, archiv koncert érdekel: Taurus, Nevada, Tűzkerék korszakból. Cím: Almásy Ányos, 1118 Bp., Kelenhegyi út 12-14. fsz/2. Tel.: 70/504-04-63

Kereselek **Gömöri Zoltán X-változat**, eredeti CD-t. Cím: Espár Tamás, Székesfehérvár, Cserepes köz 7. X/63. Tel.: 20/427-03-45

Átvételre keresem a **Sárga tenger alattjáró** című Beatles filmet magyar szinkronnal. Cserebe adom a Halhatatlan Beatles című könyvet (Ára: 3.990 Ft) Tel.: 30/347-96-80, Semei Ferenc.

Tankcsapda MC-k (legelső 7 db: Baj van! - Konnektor:567) tökéletes állapotban eladók! 900 Ft/db vagy egyben 5.000 Ft Érd.: isy@junkies.hu, 20/516-32-02

Kereselek **EBM CD-ket**, írott is lehet. Csere is érdekel! Cím: Nagy Attila, 6800 Hódmezővásárhely, Bajcsy Zs. u. 45. 4/12.

Kereselek Leskó Tibort (régén nyíregyházai lakos volt) Tűzkerék, Taurus felvételek ügyében. Illetve bárki, akinek felvétele van Radics Béláról, jelentkezzen! Cím: Kovács Zoltán, 4832 Tiszavid, Kossuth út 16.

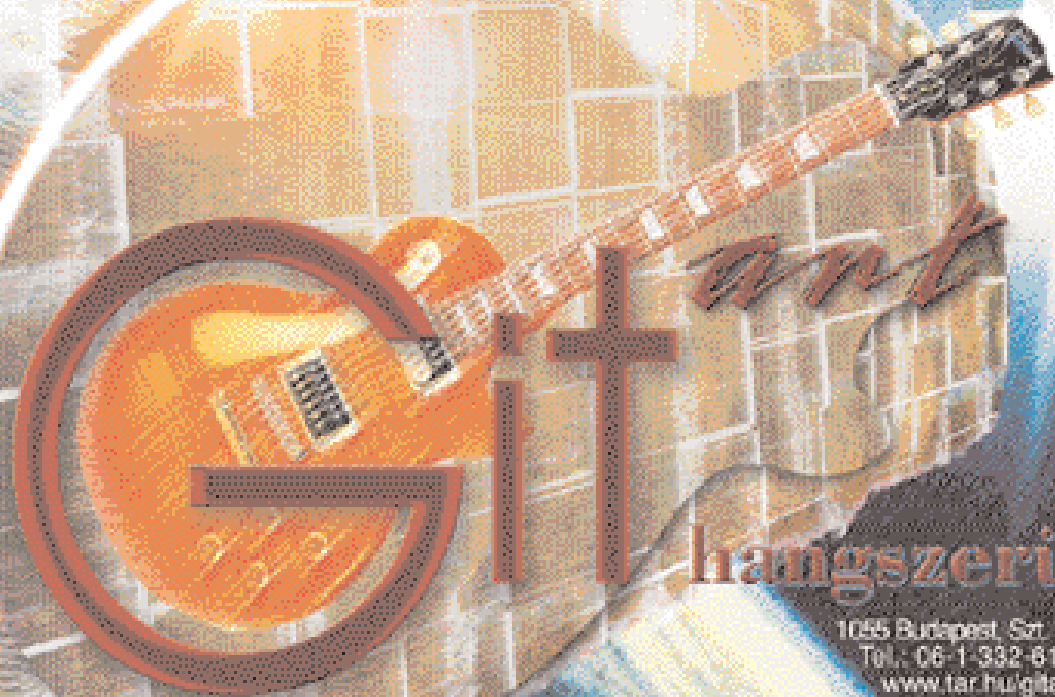
Eladnám a Mobile Fidelity Sound Lab. által korlátozott példányszámban, **aranylemezen kiadott audiofil Elton John: Goodbye Yellow Brick Road** CD-t 5.000 Ft-ért, valamint az ugyancsak korlátozott példányszámú Repertoire kiadású Van Der Graaf Generator: The Aerosol Gray Machine c. CD-jét 2.000 Ft-ért. Kerégyártó István, 3530 Miskolc, Szent István utca 35. Tel: 46/325-405

Kereselek mindent Richard Ashcroft-ról! Aki tud segíteni, írjon a 30/587-15-72-es számra (ismerkedés sem kizárt!) Szabina.

Ingyenesek a Börzében az apróhirdetések 20 szóig. Ez alól természetesen kivételt képeznek a kereskedelmi-gazdasági jellegű hirdetések (természetesen ez is kereset). Ezek ára: 20 szóig 2.000 Ft + ÁFA (25%), e fölött pedig szavanként plusz 50Ft + ÁFA (25%), melyet belföldi postautalványon (rózsaszínű) kérjük feladni a Rockinform címére: 3523 Miskolc 23., Pf.: 58. Az utalvány hátulján a közlemény rovatban fel kell tüntetni: "Börze" A hirdetés szövegét nyílt postai levelezőlapra, faxon (46/315-341) vagy e-mailben (rockinform@rockinform.hu) kérjük szerkesztőségünkhez eljuttatni!

Megnyílt!

MEGNYÍLT!

hangszerüzlet

1055 Budapest, Szt. István krt. 25.

Tel.: 06-1-332-6144

www.tar.hu/gitart

E-mail: git.art@axelero.hu

HERE I AM
TOUR

MULTIMEDIA CONCERTS PRESENTS

BRYAN
ADAMS

BUDAPEST
SPORTARÉNA

ÁPRILIS 23.
SZERDA ESTE 8-KOR

INGYENES JELENYVÉTEL
WWW.MUCO.HU

metro

TICKETPRO
www.ticketpro.hu

Stárium Klub

TELEFONOS JELENYVÉTEL
06 40 444-111

Jim Marshall

Jim Marshall
DIRECTOR

Magyarországon
bemutatja
a

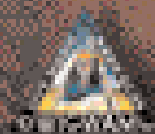
Mode Four gitárerősítőt

Április 8-án 19 órától

Helyszín:

WIGWAM ROCK CLUB

Budapest, Fehérvári út 202.

Vendégek:

Chris George
Madi & Fain

Steve Yelding
Tankcsapda

A koncert a Zenész Klub igazolvánnyal rendelkezőknek ingyenes.
Aki nem rendelkezik igazolvánnyal, az a 06-30-382-0346
telefonszámon névre szóló ingyenes belépőt igényelhet.